

รายงานวิจัย

ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาด
กลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน

THE IMPACTS OF THE USE OF FINANCIAL REPORTING ON THE
EFFECTIVENESS OF SMEs REGISTERED AS LEGAL ENTITIES IN THE UPPER
CENTRAL REGION

โดย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิมขวัญ ศรีบุญยงค์

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
ประจำปี งบประมาณ พ.ศ. 2559

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาด
กลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน

THE IMPACTS OF THE USE OF FINANCIAL REPORTING ON THE
EFFECTIVENESS OF SMEs REGISTERED AS LEGAL ENTITIES IN THE UPPER
CENTRAL REGION

ผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิมขวัญ ครุบุญยงค์
คณะบริหารธุรกิจ

TNI

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
ประจำปี งบประมาณ พ.ศ. 2559

(ก)

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) การเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน จำนวน 384 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจประเภทการบริการ มีรูปแบบการจัดตั้งบริษัทเป็นบริษัทจำกัด มีระยะเวลาการดำเนินงานอยู่ระหว่าง 11 ถึง 15 ปี ด้านการดำเนินธุรกิจกับต่างประเทศส่วนใหญ่ดำเนินธุรกิจโดยไม่มีการส่งออกและนำเข้า ส่วนใหญ่มีการจัดทำแผนธุรกิจประจำปี มีการจัดทำแผนการตลาด ส่วนใหญ่ทำบัญชีโดยจ้างสำนักงานบัญชี มีแหล่งเงินทุนเริ่มแรกมาจากเงินทุนตนเองและครอบครัว ไม่ต้องการเงินทุนจากสถาบันการเงินเนื่องจากไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน ด้านการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ ด้านการวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ และด้านการวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจ พบว่าการใช้ประโยชน์ทางปฏิบัติการดำเนินงานส่งผลกระทบเชิงบวกต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจ ด้านการใช้ประโยชน์ทางการปฏิบัติเพื่อการบริหารงานส่งผลกระทบเชิงบวกต่อประสิทธิภาพของธุรกิจและลักษณะเชิงโครงสร้างด้านระยะเวลาในการดำเนินงาน การดำเนินงานกับต่างประเทศ การจัดทำแผนธุรกิจและการจัดทำแผนการตลาดต่างกันการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกัน

คำสำคัญ: ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ,รายงานทางการเงิน , การเข้าถึงแหล่งเงินทุน , การวิเคราะห์อัตราส่วน ,งบการเงิน

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

Abstract

The research topic is the impacts of the use of financial reporting on the effectiveness of SMEs registered as legal entities in the upper central region. The purpose of this research is to study the structure and importance of small and medium enterprises, access to finance and operational effectiveness of small and medium enterprises (SMEs) the effect of usefulness of financial reporting on ability to access external source of capital and performance of registered SMEs in the upper central region areas. The factors indentified usefulness of financial reporting from literature are consist of measurement of liquidity ratio, profitability ratio, activity ratio, leverage ratio , and utilization of financial reporting in practice. Moreover are independent factor but ability to access external funds and performance of SMEs are dependent factor. This research used survey questionnaire which were sent to the owner's of registered SMEs in the upper central region areas. Collected data would be collected from 384 of SMEs registered as legal entities in the upper central region. Thus, the response rate is equal to 38.40%.The findings in this research are the liquidity ratio, profitability ratio, leverage ratio, and utilization of financial reporting in practice, positively affect access external funds of registered SMEs in the upper central region areas. The utilization of financial reporting in practice, positively affect to performance of registered SMEs in the upper central region areas, and the usefulness of financial reporting of registered SMEs in the upper central region areas are different depending on the period operation of SMEs' business, the business relationship with other countries, the preparation of business planning, and the preparation of marketing planning.

Keywords: Small and Medium Enterprises (SMEs), Financial Reporting, to access external source of capital, Ratio Analysis, Financial Statement.

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

(ค)

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่องผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์และความช่วยเหลือเป็นอย่างดี จากบุคคลและหน่วยงานต่าง ๆ ดังนี้

ขอขอบคุณ รศ.ดร.บัณฑิต ไรจน์อารยานนท์ อธิการบดี สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ที่ได้ให้การสนับสนุนด้านเงินทุนวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ เลิศในสัทย์ คณบดีคณะบริหารธุรกิจที่ได้ให้การสนับสนุนด้านเงินทุน ด้านเวลาและสถานที่ และขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่ได้เอื้อนามในที่นี้ แต่ได้เสียสละเวลาในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยเป็นอย่างมาก

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยเรื่องนี้เป็นประโยชน์ต่อ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สถาบันการเงิน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ความดีอันเกิดจากการศึกษาค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความกรุณาอันดียิ่งจากทุกท่านที่ได้กล่าวนามมาและมีได้กล่าวนาม และขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

เฉลิมขวัญ คุรุบุญยงค์
ผู้วิจัย

TNI

TAHT - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย		(ก)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(ข)	
กิตติกรรมประกาศ		(ค)
สารบัญ	(	1)
สารบัญตาราง		(5)
บทที่ 1 บทนำ		
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา		1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย		3
1.3 สมมติฐานการวิจัย		4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย		4
1.5 นิยามศัพท์		5
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย		5
1.7 กรอบแนวคิดของการวิจัย		6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง		
2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง		7
2.1.1 โครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)		7
2.1.2 ปัจจัยที่ทำให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประสบความสำเร็จ		12
2.1.3 การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)		13
2.1.4 มาตรฐานการรายงานทางการเงิน		15
2.1.5 ประโยชน์ของรายงานทางการเงิน		15
2.1.6 ส่วนประกอบของรายงานทางการเงิน		16
2.1.7 การวิเคราะห์รายงานทางการเงิน		17
2.2 เทคนิคการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานทางการเงิน		18
2.2.1 อัตราส่วนวัดสภาพคล่อง		19
2.2.2 อัตราส่วนวัดความสามารถทำกำไร		20
2.2.3 อัตราส่วนวัดประสิทธิภาพ		21
2.2.4 อัตราส่วนวัดสภาพหนี้สิน		22
2.3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง		23
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย		
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง		29
3.2 วิธีเลือกตัวอย่าง		29
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย		30
3.4 ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม		30

	หน้า
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	30
3.6 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	31
บทที่ 4 ผลการวิจัย	
4.1 โครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	34
4.1.1 ประเภทธุรกิจธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	34
4.1.2 รูปแบบธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	34
4.1.3 ระยะเวลาดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	35
4.1.4 การดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	35
4.1.5 การจัดทำแผนธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	36
4.1.6 การจัดทำแผนการตลาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	36
4.1.7 การจัดทำบัญชีธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	37
4.1.8 แหล่งเงินทุนภายนอกในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกของธุรกิจ ขนาดกลางและ ขนาดย่อม (SMEs)	37
4.1.9 ความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินของธุรกิจขนาด	37
4.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	38
4.2.1 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) โดยภาพรวม	38
4.2.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) โดยแบ่งตามกลุ่มการใช้ประโยชน์แต่ละด้าน	40
4.2.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	40
4.2.4 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	41
4.2.5 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการ ดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	42
4.2.6 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อการบริหารงานของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	42
4.2.7 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	43
4.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามประเภทธุรกิจ	44
4.3.1 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม(SMEs) เพื่อวัดสภาพคล่อง จำแนกตามประเภทธุรกิจ	44

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.3.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร จำแนกตามประเภทธุรกิจ	45
4.3.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน จำแนกตามประเภทธุรกิจ	46
4.3.4 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดความสามารถชำระหนี้ จำแนกตามประเภทธุรกิจ	47
4.3.5 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน จำแนกตามประเภทธุรกิจ	48
4.4 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	49
4.5 ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	50
4.6 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปร	51
4.6.1 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	51
4.6.2 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	54
4.6.3 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs)	55
4.7 ผลการทดสอบสมมติฐาน	56
บทที่ 5 สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	
5.1 โครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	80
5.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	81
5.2.1 โดยภาพรวม	81
5.2.2 การวัดสภาพคล่อง	81
5.2.3 การวัดความสามารถในการทำกำไร	81
5.2.4 การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	81
5.2.5 การวัดสภาพหนี้สิน	81
5.2.6 การใช้ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	81
5.3 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	82
5.4 ประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	82
5.5 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลเงินทุน	82
5.6 ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	84

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

84

5.7 บทสรุปจากการสัมภาษณ์สถานประกอบการ

5.8 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย 86

5.9 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป 86

บรรณานุกรม

ประวัติผู้วิจัย

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 การจำแนกประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) โดยใช้มูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน	8
ตารางที่ 2.2 รูปแบบและลักษณะของการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	11
ตารางที่ 2.3 ดัชนีความเชื่อมั่น TSSI (SMEs) ประจำเดือนมิถุนายน 2559 เมื่อเปรียบเทียบกับเดือนพฤษภาคม 2558	13
ตารางที่ 4.1 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทธุรกิจ	34
ตารางที่ 4.2 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบการจัดตั้งธุรกิจ	35
ตารางที่ 4.3 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลา ในการดำเนินงาน	35
ตารางที่ 4.4 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการดำเนินงานกับ ธุรกิจต่างประเทศ	36
ตารางที่ 4.5 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ ประจำปี	36
ตารางที่ 4.6 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด	36
ตารางที่ 4.7 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชี	37
ตารางที่ 4.8 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามแหล่งเงินทุนในการเริ่ม ดำเนินการครั้งแรก	37
ตารางที่ 4.9 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามความต้องการกู้เงิน จากสถาบันการเงิน	38
ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) โดยภาพรวม	39
ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) โดยแบ่งตามกลุ่มการใช้ประโยชน์แต่ละด้าน	40
ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัตถุประสงค์ ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	41
ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถ ในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	41
ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อ (SMEs) วัดประสิทธิภาพ ในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	42
ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สิน ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	43
ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหาร งานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	44

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินจำแนกตามประเภทธุรกิจ	44
ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร จำแนกตามประเภทธุรกิจ	46
ตารางที่ 4.19 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน จำแนกตามประเภทธุรกิจ	47
ตารางที่ 4.20 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดสภาพหนี้สิน จำแนกตามประเภทธุรกิจ	48
ตารางที่ 4.21 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์และแผนกลยุทธ์จำแนกตามประเภทธุรกิจ	49
ตารางที่ 4.22 แสดงค่าเฉลี่ยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	50
ตารางที่ 4.23 แสดงค่าเฉลี่ยประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	51
ตารางที่ 4.24 คำนวณดัชนีปัจจัยของตัวแปรความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	52
ตารางที่ 4.25 คำนวณดัชนีปัจจัยของตัวแปรความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	55
ตารางที่ 4.26 คำนวณดัชนีปัจจัยของตัวแปรประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	56
ตารางที่ 4.27 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	58
ตารางที่ 4.28 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงซ้อนเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	60
ตารางที่ 4.29 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	62
ตารางที่ 4.30 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงซ้อนเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	64
ตารางที่ 4.31 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทธุรกิจ	66
ตารางที่ 4.32 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบธุรกิจ	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.33 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์	70
จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ	
ตารางที่ 4.34 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างขนาดย่อม (SMEs)	71
จำแนกตามการดำเนินงานกับธุรกิจระหว่างประเทศของการใช้ประโยชน์	
จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและ	
ตารางที่ 4.35 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์	73
จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	
จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ	
ตารางที่ 4.36 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์	75
จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	
จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด	
ตารางที่ 4.37 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์	77
จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชี	
ตารางที่ 4.38 ภาพรวมการทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน	79
ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	

TNI

NICHII INSTITUTE OF TECHNOLOGY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาคกลางเป็นพื้นที่มีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศ เป็นศูนย์กลางที่ดึงดูดของภาคอุตสาหกรรมและวิสาหกิจชุมชนที่สำคัญของประเทศ มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน มีระบบชลประทานค่อนข้างสมบูรณ์ ปี 2558 ภาครัฐได้ให้การสนับสนุนเพื่อการพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยให้การส่งเสริมพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้านการตลาด ด้านเงินทุน ด้านการสร้างมูลค่าเพิ่มและพัฒนาธุรกิจการค้ารูปแบบใหม่ โดยขยายบริการที่มีศักยภาพในการแข่งขัน เช่น การแข่งขันด้านบริการ ทางการศึกษา ด้านการท่องเที่ยว ด้านสุขภาพในพื้นที่ภาคกลางตอนบน โดยให้ความรู้การบริหารจัดการแก่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่งเสริมบทบาทของครอบครัว ชุมชนและภาคประชาสังคมในการสร้างวัฒนธรรมในการดูแลสุขภาพ สนับสนุนงานอาสาสมัครและเสริมสร้างความรู้ให้กับคนเกี่ยวกับทักษะการดำเนินชีวิตบนพื้นฐานของหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและสร้างจิตสำนึกของพลเมืองที่ดี ปัจจุบัน ปี 2559 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีประมาณ 2,739,142 แห่งทั่วประเทศไทย ประกอบด้วย ธุรกิจภาคการขนส่งและการซ่อมแซมยานยนต์ จำนวน 1,193,038 แห่ง ภาคการบริการ จำนวน 1,035,089 แห่ง ภาคการผลิต จำนวน 511,015 แห่ง หรือคิดเป็นร้อยละ 98.9 ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งหมดในประเทศไทย ผลของการเติบโตของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่งผลให้เกิดการจ้างงาน จำนวน 11,783,143 คน คิดเป็นร้อยละ 80.40 ของการจ้างงานรวมทั้งหมดปี 2556 ขยายตัวร้อยละ 3.30 และมีการส่งออกในช่วง 10 เดือนแรก มีมูลค่าสูงกว่า 1.57 ล้านบาท หดตัวลงจากช่วงเดียวกันของปี 2555 คิดเป็นร้อยละ 9.3 สำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ส่งออกสินค้าไปยังต่างประเทศนั้น พบว่าประเภทสินค้าที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่งออกเป็นอันดับหนึ่งคือ อัญมณีและเครื่องประดับรองลงมา เป็นพลาสติก และของที่ทำได้ด้วยพลาสติก และผลิตภัณฑ์ยางและของที่ทำได้ด้วยยาง ในปีเดียวกัน มียอดการจดทะเบียน จัดตั้งกิจการรายใหม่จำนวน 59,999 ราย และมีการยกเลิกกิจการ จำนวน 11,070 ราย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม, 2559) เมื่อมีตัวเลขของการจดทะเบียนกิจการรายใหม่เพิ่มขึ้นมากกว่าตัวเลขของการยกเลิกกิจการนั้น แสดงว่าจะมีอัตราการจ้างงานเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย ในปี 2557 มีการคาดการณ์แนวโน้มว่า GDP จะขยายตัวในอัตราร้อยละ 4.50 โดยในส่วนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จะขยายตัวอยู่ที่ร้อยละ 4.30 ถึง 4.70 โดยกลุ่มธุรกิจที่มีการเติบโตอย่างรวดเร็ว เป็นกลุ่มที่มีศักยภาพ มี 11 กลุ่มธุรกิจ ได้แก่ กลุ่มธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจบริการด้านสุขภาพ ธุรกิจท่องเที่ยว ธุรกิจยานยนต์และชิ้นส่วน ธุรกิจชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ทρονิก ธุรกิจภาคการก่อสร้าง ธุรกิจพลังงานทดแทน ธุรกิจเกษตรกรรมโดยเฉพาะพืชผล พลังงาน ธุรกิจขนส่งและโลจิสติกส์ กลุ่มธุรกิจบริการด้านการศึกษาและ กลุ่มธุรกิจ IT และ ICT รวมถึงอุตสาหกรรม สร้างสรรค์ เพื่อให้เกิด การอำนวยความสะดวกสนับสนุนและส่งเสริมตลอดจนยกระดับศักยภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้สูงขึ้น จำเป็นอย่างยิ่งต้องอาศัย ความร่วมมือของทุกภาค ส่วนที่เกี่ยวข้อง กับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยขับเคลื่อนทั้งนโยบาย ยุทธ ศาสตร์ รวมถึงการปฏิบัติ ให้สอดคล้องกันและเคลื่อน ไปพร้อมกันทุกๆ ภาค ส่วน จากการศึกษาของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี 2557 พบว่าควรมีการ ส่งเสริม ดังนี้ 1) ภาครัฐมีหน้าที่ส่งเสริมให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สามารถพัฒนานวัตกรรมของโมเดลธุรกิจเพื่อแสวงหาโอกาสและสร้างมูลค่าเพิ่ม 2) มาตรการภาษีเพื่อจูงใจนักลงทุน การอุดหนุนการวิจัยพัฒนา จัดตั้งอุทยานวิทยาศาสตร์ และศูนย์บ่มเพาะเพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้และถ่ายทอดองค์ความรู้ต่างๆ 3) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างธุรกิจขนาดใหญ่และธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อขยายตลาดไปสู่ระดับภูมิภาคและระดับโลก ด้วยการพัฒนาลัสเตอร์และห่วงโซ่อุปทานของประเทศไทยให้ครอบคลุม

ในระดับนานาชาติโดยมีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เข้าร่วมในแต่ละระดับของห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมต่างๆ เพื่อเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างธุรกิจขนาดใหญ่ในห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรม ซึ่งจะสามารถตอบสนองอุปสงค์ของภาคธุรกิจได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น 4) ส่งเสริมผ่านการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ระบบคมนาคมความเร็วสูง ระบบอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ รวมถึงการกำหนดมาตรฐานของกลุ่มธุรกิจดังกล่าวในระดับสากลเพื่อกระตุ้นการพัฒนาและส่งเสริมธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้ได้รับมาตรฐาน ในระดับสากล ขณะเดียวกันควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยี ด้วยเช่นกัน 5) สถาบันการศึกษามุ่งการฝึกอบรมพัฒนา การจัดระบบพี่เลี้ยงให้ผู้ประกอบการ การสนับสนุนการขอการวิจัย เพื่อ ประโยชน์เชิงพาณิชย์ จัดตั้งศูนย์ข้อมูลผู้เชี่ยวชาญหรือ สิทธิบัตรและระบบเปรียบเทียบตัวชี้วัดสำหรับกลุ่มธุรกิจเพื่อการเปรียบเทียบผลการดำเนินการของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) กับอุตสาหกรรม รวมถึงการพัฒนานวัตกรรมของโมเดลธุรกิจ เพื่อแสวงหาโอกาสและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) 6) ผู้ประกอบการเน้นการพัฒนาเครือข่าย ผู้ประกอบการ การใช้อุปกรณ์ร่วมกัน ระบบติดตามการพัฒนาเทคโนโลยี เครือข่ายนวัตกรรมสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น เป็นประเด็นที่ส่งผลสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศอุตสาหกรรม ทั้งนี้การสร้างสรรค่นวัตกรรมเป็นปัจจัยความสำเร็จประการหนึ่งที่จะขับเคลื่อนประเทศสู่ความเจริญในมิติต่างๆ ทั้งความมั่งคั่งในระบบเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตที่ดีของคนในสังคมและที่สำคัญเทคโนโลยี นวัตกรรมเปรียบเสมือนกลไกหลักที่สร้างความได้เปรียบในเชิงแข่งขันของประเทศ ทำให้ประเทศสามารถยืนหยัดได้อย่างมั่นคงท่ามกลางการแข่งขันที่รุนแรงและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของธุรกิจระหว่างประเทศ และจากการแข่งขันที่เกิดขึ้นทั่วโลก และแรงกดดันจากสภาพแวดล้อมทั้งแปรปรวนมากขึ้นความสามารถขององค์กรในการ สร้างสรรค่นวัตกรรม ได้เข้ามามีบทบาท เพราะทำให้เกิดการ เน้นสินค้าและเทคโนโลยี ใหม่และทำให้องค์กร สามารถสร้างความแตกต่างปรับตัวและนำเสนอองค์กรในรูปแบบใหม่ ถึงแม้ว่าช่วงวิกฤติ ซึ่งรายได้ลดลงหรือผลตอบแทนจากการทำธุรกิจตกลง อย่างมาก นวัตกรรมก็ยังคงมีความจำเป็น ต้องมีความอยู่รอดในทุกสถานการณ์ โดยถือเป็นสิ่งที่ต้องลงทุน การวิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง แม้ในช่วงวิกฤติทางเศรษฐกิจเพื่ออนาคตระยะยาวโดยเฉพาะในโลกยุค ไร้พรมแดนที่มีความเชื่อมโยงต่อเนื่องถึงกัน ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีส่วนช่วยในการเชื่อมโยงสินค้าในภาคเกษตรซึ่งเป็นอาชีพส่วนใหญ่ของประชาชนในประเทศไทยกับการดำเนินงานในภาคการผลิตอื่นๆ รวมไปถึงภาคการค้าและบริการ ซึ่งนับว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีบทบาทที่สำคัญต่อการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ การบรรลุผลของการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากความอยู่รอดไปสู่ความยั่งยืนของธุรกิจหมายถึงการเจริญเติบโตและการทำกำไรของธุรกิจ ซึ่งจะส่งผลต่อความยั่งยืนทางเศรษฐกิจของประเทศด้วยเช่นกัน (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, 2558)

จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นพบว่าด้านความสามารถในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ยังมีน้อย ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการดำเนินงานทางการเงินขององค์กรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Sarapaivanich N. ,and Kotey,B.,2006) จึงได้รับผลกระทบจากปัญหาเศรษฐกิจภายในและภายนอกประเทศเข้าสู่ภาวะถดถอย ขณะที่โอกาสการเข้าถึงแหล่งข้อมูลเงินทุนเป็นไปด้วยความยากลำบากและจากวิกฤตด้านการเงินในสหรัฐอเมริกาซึ่งก่อให้เกิดปัญหาความไม่มั่นใจในการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงินซึ่งส่งผลให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ยากยิ่งขึ้นอีกด้วย ทำให้โอกาสในการขยายกิจการและเพิ่มสภาพคล่องให้กับองค์กรทำได้ยากขึ้น จากการศึกษาการเตือนภัยของ ศสว.พบว่าเกิดปัญหาเกี่ยวกับความไม่แน่นอนทางการเงิน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นทางเศรษฐกิจ รวมไปถึง

ถึงการแข็งตัวของค่าเงินบาท ความผันผวนของราคาดอลลาร์ ต้นทุนของวัตถุดิบและการท่องเที่ยว ส่งผลต่อเนื่องมาจากการชลดตัวของเศรษฐกิจโลก ปัญหาทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่สภาวะเศรษฐกิจระดับมหภาค ล้มเหลว ทำให้ธุรกิจต้องการเงินทุนหมุนเวียนเพิ่มขึ้น เพื่อความอยู่รอดขององค์กร แต่ว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบปัญหาการขอกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินเพื่อมาลงทุนหรือขยายงานหรือเงินทุนหมุนเวียน สาเหตุเนื่องมาจากการที่ไม่มีการทำบัญชีอย่างเป็นระบบและขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ยืมจึงต้องพึ่งพาเงินกู้ในระบบและต้องจ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูง และเนื่องจากในปี 2558 ภาครัฐให้การสนับสนุนพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยมีแนวทางในการพัฒนา เพื่อให้ผู้ประกอบการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้า ต้องการให้คนรุ่นใหม่กลับมาประกอบธุรกิจในพื้นที่ทำกิน ผู้ประกอบการควร มีความรับผิดชอบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับคนในชุมชน สร้างประโยชน์ให้กับชุมชน เน้นเทคโนโลยีที่สะอาด ส่งเสริมภูมิปัญญาให้เป็นที่ยอมรับหลาย ส่งเสริมการรวมกลุ่มของธุรกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็ง

จากสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้เกิดความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพของวิสาหกิจชุมชนที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะทดสอบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินและการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบนหรือไม่ อย่างไร ผลที่ได้จากการวิจัยสามารถที่จะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาและส่งเสริมการจัดทำรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้เป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต ซึ่งจะส่งผลให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและมีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน สามารถขยายกิจการได้อย่างยั่งยืน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างและความสำคัญของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
2. เพื่อศึกษาประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
3. เพื่อศึกษาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
4. เพื่อศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน และประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

1.3 สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดข้อสมมติเพื่อการวิจัยไว้ดังนี้

1. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
2. การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
3. ลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

เนื่องจากการศึกษาถึงความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกและประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในประเทศไทยที่มีที่ตั้งอยู่เขตภาคกลางตอนบน จากการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินโดยศึกษาจากธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลและมีสถานประกอบการอยู่ในเขตภาคกลางตอนบน 9 จังหวัด ประกอบด้วย จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดชัยนาท จังหวัดลพบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดอ่างทอง จังหวัดสระบุรี จังหวัดอยุธยา จังหวัดปทุมธานี จังหวัดนนทบุรี จำนวนทั้งสิ้น 366,074 แห่ง จำแนกเป็นภาคการผลิต 55,378 แห่ง ภาคการค้า 152,358 แห่งและภาคการบริการ 158,338 แห่ง (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2559)

1.5 นิยามศัพท์

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises : SMEs) หมายถึงธุรกิจที่เป็นอิสระมีเอกชนเป็นเจ้าของ ดำเนินการโดยเจ้าของเอง ไม่เป็นเครื่องมือของธุรกิจใด ไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของบุคคลหรือธุรกิจอื่น มีต้นทุนในการดำเนินงานต่ำและมีพนักงานจำนวนไม่มาก แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ ภาคการผลิต ภาคการค้า และภาคการบริการ

รายงานทางการเงิน

รายงานทางการเงินคืองบการเงินที่แสดงผลประกอบการของกิจการในรอบปีที่ผ่านมาเพื่อให้ทราบถึงการเคลื่อนไหวของรายการทางการเงิน โดยจัดทำรายงานเพื่อแสดงถึงฐานะทางการเงินคืองบแสดงฐานะการเงิน ทำให้ทราบถึงยอดคงเหลือของสินทรัพย์ หนี้สินและส่วนของเจ้าของ และงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ เพื่อแสดงให้เห็นทราบถึงผลกำไรขั้นต้น กำไรจากการดำเนินงานและกำไรสุทธิประจำปี ตลอดจนให้ทราบถึงจุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร ผู้ที่ใช้ประโยชน์จากรายงานการเงินประกอบด้วยบุคคลหลายส่วน กล่าวคือเป็นบุคคลที่มีส่วนได้เสียขององค์กร เช่น เจ้าหนี้ ผู้ถือหุ้น ตัวแทน ลูกค้า พนักงาน เป็นต้น (เฉลิมขวัญ , 2558)

การประเมินผลการดำเนินงาน

การประเมินผลการดำเนินงานหมายถึงแนวทางในการประเมินประสิทธิผลและประสิทธิภาพขององค์กรเพื่อให้ทราบความเคลื่อนไหวของเงินและแนวทางการแก้ปัญหาทางการเงินขององค์กร เทคนิคการประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การวิเคราะห์แนวโน้ม การวิเคราะห์การข้อย่อยตามแนวดิ่ง การวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน ซึ่งเทคนิคที่นิยมและมีประสิทธิภาพในการประเมินผลการดำเนินงานคือการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน ประกอบด้วยการวัด 4 ด้าน คือ วัดด้านสภาพคล่อง วัดด้านความสามารถในการทำกำไร วัดด้านความสามารถในการชำระหนี้ และวัดประสิทธิภาพในการบริหารงาน (เฉลิมขวัญ, 2558)

ผลกระทบ

ผลกระทบคือ ผลลัพธ์ที่ทำให้กระเทือนไปถึงผู้อื่นหรือเหตุการณ์ที่จะตามมา หมายถึง ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีผลกระทบ ต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพของวิสาหกิจชุมชนที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบนผลกระทบที่นำมาใช้จริงก็คือผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง อาจเป็นผลที่เกิดขึ้นทั้งในปัจจุบันและอนาคตเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ อาจขึ้นกับกลุ่มเป้าหมายและมีใช้กลุ่มเป้าหมายหรือผลกระทบต่อสถานการณ์ต่างๆทั้งทางตรงและทางอ้อม (วีรยุทธ, 2521)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินที่ใช้จริงคือการที่ใช้ประโยชน์เพื่อขอกู้ยืมเงินจากแหล่งเงินทุนภายนอก โดยเฉพาะจากธนาคาร และเพื่อประเมินประสิทธิผลของการดำเนินงานของธุรกิจ (เพ็ญธิดา, 2554)

ประสิทธิผลของธุรกิจ

ประสิทธิผลของธุรกิจในที่นี้คือการประเมินความสามารถในการดำเนินงานด้วยอัตราส่วนทางการเงิน เพื่อประเมินด้านสภาพคล่อง ด้านหนี้สิน ด้านความสามารถในการทำกำไรและด้านความสามารถในการดำเนินงาน (เฉลิมขวัญ, 2558)

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มีประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ดังนี้

1. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในประเทศไทยเข้าใจประโยชน์ของรายงานทางการเงิน
2. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในประเทศไทยสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายขึ้น
3. เพื่อประสิทธิผลในการดำเนินงานและสร้างความยั่งยืนให้กับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สามารถให้ความช่วยเหลือให้กับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
5. พัฒนาการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

1.7 กรอบแนวคิดของการวิจัย

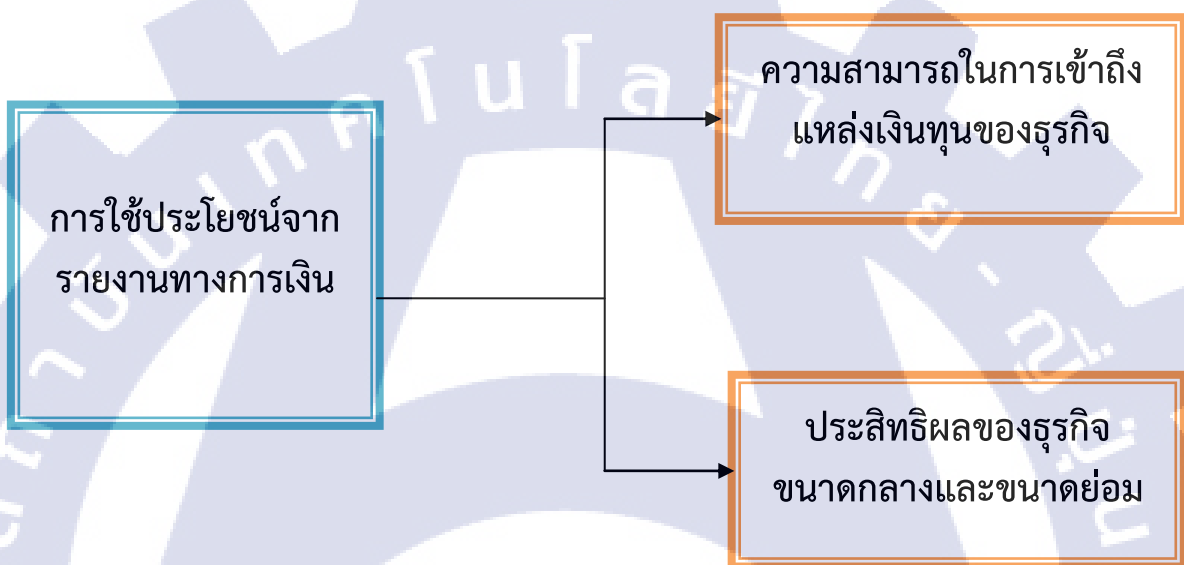
การวิจัยครั้งนี้ได้กรอบแนวคิดจากการศึกษาทฤษฎี หลักเกณฑ์การนำเสนอรายงานทางการเงิน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์จากข้อมูลรายงานทางการเงิน โดยตัวแปรอิสระคือการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ส่วนตัวแปรตามได้แก่ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจและประสิทธิภาพของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

(Independent variable)

ตัวแปรตาม

(Dependent variable)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน จำนวนทั้งสิ้น 366,074 แห่ง จำแนกเป็นภาคการผลิต 55,378 แห่ง ภาคการค้า 152,358 แห่ง และภาคการบริการ 158,338 แห่ง

วิธีการเลือกตัวอย่าง เลือกจำนวน 1,000 แห่ง จากจำนวนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ทั้งหมดที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน โดยใช้วิธีเลือกตัวอย่างแบบ แบ่งชั้นภูมิตามประเภทของธุรกิจ ดังนี้

ประเภทของธุรกิจ	จำนวนตัวอย่างธุรกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)	ขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)
ภาคการผลิต	150 ราย
ภาคการค้า 420	ราย
ภาคการบริการ	430 ราย
รวม	<u>1,000</u> ราย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษา การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ ประสิทธิภาพของธุรกิจ เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบแนวทางเพื่อการศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน ได้มีการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัย ดังนี้

2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

- 2.1.1 โครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- 2.1.2 ปัจจัยที่ทำให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประสบความสำเร็จ
- 2.1.3 การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- 2.1.4 มาตรฐานการรายงานทางการเงิน
- 2.1.5 ประโยชน์ของรายงานทางการเงิน
- 2.1.6 ส่วนประกอบของรายงานทางการเงิน
- 2.1.7 การวิเคราะห์รายงานทางการเงิน

2.2 เทคนิคการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานทางการเงิน

- 2.2.1 อัตราส่วนวัดสภาพคล่อง
- 2.2.2 อัตราส่วนวัดสภาพหนี้สิน
- 2.2.3 อัตราส่วนวัดความสามารถทำกำไร
- 2.2.4 อัตราส่วนวัดความคุ้มครองดอกเบี้ยจ่าย

2.3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 โครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs ย่อมาจากคำว่า Small and Medium Enterprises หมายถึงธุรกิจที่เป็นอิสระมีเอกชนเป็นเจ้าของ ดำเนินการโดยเจ้าของเอง ไม่เป็นเครื่องมือของธุรกิจใด ไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของบุคคลหรือธุรกิจอื่น มีต้นทุนในการดำเนินงานต่ำและมีพนักงานจำนวนไม่มากดำเนินกิจกรรมทางด้านการผลิต การจำหน่ายและการบริการ เป็นธุรกิจที่เป็นอิสระ มีเอกชนเป็นเจ้าของ ดำเนินการโดยเจ้าของเอง ครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่

1) การผลิต (Product Sector) ครอบคลุมการผลิตในภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรมและเหมืองแร่ เป็นการที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ภูมิปัญญาแปรสภาพวัตถุดิบ ชิ้นส่วน อะไหล่และปัจจัยนำเข้าต่างๆ จนกลายเป็นสินค้าสำเร็จรูปเพื่อนำไปจำหน่ายต่อ ลักษณะการประกอบการของธุรกิจการผลิตที่เป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จะเป็นโรงงานขนาดเล็ก เช่น โรงงานผลิตขนมโมจิ โรงงานทำทุเรียนกวน โรงงานทอผ้าพื้นเมือง เป็นต้น

2) การค้า (Trading Sector) ครอบคลุมการค้าส่งและการค้าปลีก ธุรกิจการจำหน่ายหรือธุรกิจการค้า เป็นการที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ทำหน้าที่ของคนกลางที่อยู่ในช่องจำหน่ายทั้งการค้าส่งและการค้าปลีก เช่น ร้านขายของชำ ร้านขายหนังสือ ร้านขายเครื่องใช้ในครัวเรือน ร้านขายเสื้อผ้า เป็นต้น

3) การบริการ (Service Sector) เป็นการที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ตอบสนองความพึงพอใจของลูกค้าด้วยสิ่งที่ไม่มีความเสี่ยงทางกายภาพ เป็นธุรกิจที่ใช้เงินลงทุนไม่มาก แต่ต้องอาศัยแรงงานและมีฝีมือของบุคลากร เช่น ร้านซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า ร้านตัดเสื้อผ้า ร้านตัดผม ร้านซักรีด เป็นต้น

หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนกกิจการของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ว่าจะเป็นธุรกิจขนาดกลางหรือขนาดย่อม คือ 1) มูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ไม่หมุนเวียนและ 2) จำนวนการจ้างงาน

การจำแนกประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยใช้มูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน สามารถจำแนกได้ ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 การจำแนกประเภทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยใช้มูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน

ประเภท	ธุรกิจขนาดกลาง		ธุรกิจขนาดย่อม	
	จำนวนการจ้างงาน(คน)	สินทรัพย์ไม่หมุนเวียน (ล้านบาท)	จำนวนการจ้างงาน (คน)	สินทรัพย์ไม่หมุนเวียน (ล้านบาท)
ภาคการผลิต	51 – 200	เกินกว่า 50 - 200	ไม่เกิน 50	ไม่เกิน 50
ภาคการบริการ	51 – 200	เกินกว่า 50 - 200	ไม่เกิน 50	ไม่เกิน 50
ภาคการค้าส่ง	26 – 50	เกินกว่า 50 - 100	ไม่เกิน 25	ไม่เกิน 50
ภาคการค้าปลีก	16 - 30	เกินกว่า 30 - 60	ไม่เกิน 15	ไม่เกิน 30

ที่มา : สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว),2559

**** หมายเหตุ** หากจำนวนการจ้างงานของกิจการใดเข้าลักษณะขอธุรกิจขนาดย่อม แต่มูลค่าสินทรัพย์ไม่หมุนเวียนเข้าลักษณะของธุรกิจขนาดกลาง หรือจำนวนการจ้างงานเข้าลักษณะของธุรกิจขนาดกลาง แต่มูลค่าสินทรัพย์ไม่หมุนเวียนเข้าลักษณะของธุรกิจขนาดย่อม ให้ถือจำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ไม่หมุนเวียนที่น้อยกว่าเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นธุรกิจที่มีความเหมาะสม มีความคล่องตัวในการปรับสภาพให้เข้ากับสถานการณ์ทั่วไปของประเทศ อีกทั้งยังเป็นธุรกิจที่ใช้เงินทุนในจำนวนที่ต่ำกว่าธุรกิจขนาดใหญ่และยังช่วยรองรับแรงงานจากภาคเกษตรกรรมเมื่อหมดฤดูกาลเพาะปลูก รวมถึงเป็นแหล่งที่สามารถรองรับแรงงานที่เข้ามาใหม่เป็นการป้องกันการอพยพของแรงงานเข้ามาหางานทำในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งช่วยกระจายการกระจุกตัวของโรงงานกิจการในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลไปสู่ภูมิภาค ก่อให้เกิดการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั้งในส่วนภูมิภาคและของประเทศอย่างยั่งยืน มีความสำคัญในเรื่องต่างๆ ดังนี้

- 1) ช่วยการสร้างงาน
- 2) สร้างมูลค่าเพิ่ม
- 3) สร้างเงินตราต่างประเทศ
- 4) ช่วยประหยัดเงินตราต่างประเทศ โดยการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าจากต่างประเทศ
- 5) เป็นจุดเริ่มต้นในการลงทุน และสร้างเสริมประสบการณ์
- 6) ช่วยเชื่อมโยงกับกิจกรรมขนาดใหญ่ และภาคการผลิตอื่น ๆ เช่น ภาคเกษตรกรรม
7. เป็นแหล่งพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน

ส่วนเรื่องปัญหาและข้อจำกัดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีดังนี้

1) ปัญหาด้านการตลาด

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่วนใหญ่มักตอบสนองความต้องการของตลาดในท้องถิ่นหรือตลาดภายในประเทศ ซึ่งยังขาดความรู้ความสามารถในด้านการตลาดในวงกว้าง โดยเฉพาะตลาดต่างประเทศ ขณะเดียวกันความสะดวกรวดเร็วในการคมนาคมขนส่งตลอดจนการเปิดเสรีทางการค้า ทำให้ธุรกิจขนาดใหญ่ รวมทั้งสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาแข่งขันกับสินค้าในท้องถิ่นหรือในประเทศที่ผลิตโดยกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากขึ้น

2) ปัญหาด้านการขาดแคลนเงินทุน

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มักประสบปัญหาการขอกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อมาลงทุนหรือขยายการลงทุนหรือเป็นเงินทุนหมุนเวียน ทั้งนี้เนื่องจากไม่มีการทำบัญชีอย่างเป็นระบบและขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ทำให้ต้องพึ่งพาเงินกู้ในระบบ และต้องจ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูง

3) ปัญหาด้านแรงงาน

แรงงานที่ทำงานอยู่ในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จะมีปัญหาการเข้าออกสูง นั่นคือเมื่อมีฝีมือและมีความชำนาญมากขึ้นก็จะย้ายออกไปทำงานในโรงงานขนาดใหญ่ที่มีระบบและผลตอบแทนที่ดีกว่า จึงทำให้คุณภาพของแรงงานไม่สม่ำเสมอ การพัฒนาไม่ต่อเนื่องส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพสินค้า

4) ปัญหาข้อจำกัดด้านเทคโนโลยีการผลิต

โดยทั่วไปธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มักใช้เทคนิคการผลิตไม่ซับซ้อนเนื่องจากการลงทุนต่ำและผู้ประกอบการ/พนักงานขาดความรู้พื้นฐานที่รองรับเทคนิควิชาที่ทันสมัยจึงทำให้ขาดการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานที่ดี

5) ข้อจำกัดด้านการจัดการ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขาดความรู้ในการจัดการหรือการบริหารที่มีระบบ ใช้ประสบการณ์จากการเรียนรู้ โดยเรียนถูกเรียนผิดเป็นหลักอาศัยบุคคลในครอบครัวหรือญาติพี่น้องมาช่วยงานการบริหารภายในลักษณะนี้แม้จะมีข้อดีในเรื่องการดูแลที่ทั่วถึง แต่เมื่อกิจการเริ่มขยายตัวหากไม่ปรับปรุงการบริหารจัดการให้มีระบบก็จะมีปัญหาเกิดขึ้นได้ในอนาคต

6) ปัญหาการเข้าถึงบริการการส่งเสริมของรัฐ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำนวนมากเป็นการจัดตั้งกิจการที่มีรูปแบบไม่เป็นทางการ เช่น ผลิตตามบ้าน ผลิตในลักษณะ โรงงานห้องแถวไม่มีการจดทะเบียนโรงงาน ทะเบียนพาณิชย์หรือทะเบียนการค้า ดังนั้นกิจการโรงงานเหล่านี้จึงค่อนข้างปิดตัวเองในการเข้ามาใช้บริการของรัฐ เนื่องจากปฏิบัติไม่ค่อยถูกต้องเกี่ยวกับการเสียภาษี การรักษาสภาพสิ่งแวดล้อม หรือรักษาความปลอดภัยที่กำหนดตามกฎหมาย นอกจากนี้ในเรื่องการส่งเสริมการลงทุนก็เช่นเดียวกัน แม้ว่ารัฐจะได้ลดเงื่อนไขขนาดเงินทุนและการจ้างงานเพื่อจูงใจให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพียง 8.1 % เท่านั้นที่มีโอกาสได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากรัฐ

7) ปัญหาข้อจำกัดด้านบริการส่งเสริมพัฒนาขององค์การภาครัฐและเอกชน

การส่งเสริมพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ผ่านมาได้ดำเนินการโดยหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หอการค้าไทย สมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตลอดจนสมาคมการค้าและอุตสาหกรรมต่าง ๆ และเนื่องจากอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมมีจำนวนมากและกระจายอยู่ทั่วประเทศ ประกอบกับข้อจำกัดของหน่วยงานดังกล่าวในเรื่องบุคลากร งบประมาณ จำนวนสำนักงานสาขาภูมิภาค การให้บริการส่งเสริมสนับสนุนด้านต่าง ๆ จึงไม่อาจสนองตอบได้ทั่วถึงและเพียงพอทั้งประเทศ

8) ปัญหาข้อจำกัดในการรับรู้ข่าวสารข้อมูล

เนื่องจากปัญหาและข้อจำกัดต่าง ๆ ข้างต้น ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยทั่วไปจึงมีจุดอ่อนในการรับรู้ข่าวสารด้านต่าง ๆ เช่น นโยบายและมาตรการของรัฐ ข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด ตลอดจนมีปัญหาเข้าถึงแหล่งข้อมูลของเงินทุน ฯลฯ

การประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีรูปแบบในการดำเนินงานหรือลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่กรมสรรพากรอาศัยอำนาจตามประมวลรัษฎากรออกกฎหมาย เพื่อสนับสนุนส่งเสริมให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยมีหลักเกณฑ์ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 รูปแบบและลักษณะของการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ลำดับที่	รูปแบบ	ลักษณะ
1	บุคคลธรรมดา	บุคคลทั่วไปที่มีชีวิตอยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (มาตรา 15)
2	คณะบุคคลที่มีไม่นิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อการทำกิจการร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)
3	ห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีนิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อการทำกิจการร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)

ตารางที่ 2.2 รูปแบบและลักษณะของการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) (ต่อ)

ลำดับ ที่	รูปแบบ	ลักษณะ
4	ห้างหุ้นส่วนสามัญที่ จดทะเบียนนิติ บุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกันโดยหุ้นส่วนทุกคนไม่ จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
5	ห้างหุ้นส่วนจำกัด	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน หุ้นส่วนมีทั้งที่จำกัดความ รับผิดและไม่จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์
6	บริษัทจำกัด	บุคคลตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ถือหุ้นรับผิดในหนี้ต่าง ๆ ไม่ เกินจำนวนเงินที่ผู้ถือหุ้นแต่ละคนลงทุนและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์
7	วิสาหกิจชุมชน	กิจการของชุมชนที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้าการให้บริการ หรือการอื่นที่ดำเนินการ โดยคณะ บุคคลที่มีความผูกพัน มีวิถีชีวิตร่วมกันและรวมตัวประกอบกิจการดังกล่าวเพื่อสร้างรายได้ และเพื่อการพึ่งพาตนเองของครอบครัว ชุมชนและระหว่างชุมชน โดยมีการยื่นขอจด ทะเบียนวิสาหกิจชุมชนกับกรมส่งเสริมการเกษตร

ที่มา : กรมสรรพากร, 2558

จากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นตั้งแต่กลางปี 2540 ซึ่งเริ่มจากสถาบันการเงินก่อนและลุกลามไปสู่ธุรกิจเกือบทุกสาขาทั้งกิจการขนาดใหญ่และขนาดเล็กล้วนได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นด้วยกันทั้งสิ้น ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมซึ่งเป็นภาคการผลิตที่แท้จริงได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจเช่นเดียวกัน กลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ล้วนประสบปัญหาการขาดสภาพคล่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทำให้อำนาจซื้อ การบริโภคของประชาชนลดน้อยลงเป็นผลให้กิจการต้องชะลอหรือลดการผลิตลง การจำหน่ายหรือถึงขั้นปิดกิจการไปในที่สุด โดยกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ กลุ่ม ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่เป็นการรับช่วงการผลิตจากกลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุน ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางที่ใช้เทคโนโลยีพึ่งพาจากต่างประเทศ เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ เป็นต้น ส่วนกลุ่มที่พึ่งพาตนเองได้และมักจะใช้ภูมิปัญญาไทยเป็นพื้นฐานมาจากรอบครัวจะสามารถดำรงธุรกิจอยู่ได้ เนื่องจากกลุ่มนี้จะมีความคล่องตัวในเรื่องการจัดการ เทคนิคการผลิต การจำหน่าย ซึ่งมักจะมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว เพื่อรับมือกับภาวะวิกฤติเศรษฐกิจได้ดีกว่า กลุ่มที่รับช่วงการผลิตจากบริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และขนาดกลาง แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยทั่วไปก็ยังได้รับผลกระทบจากอำนาจซื้อและการบริโภคน้อยลงของประชาชนและมีปัญหาคือสภาพคล่องทางการเงิน ที่กระจายไปทั่วระบบเศรษฐกิจ หากภาครัฐไม่ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ ผู้ประกอบการเหล่านี้ก็จะทยอยปิดกิจการไปเรื่อย ๆ จนกระทั่ง กลายเป็นปัญหาเรื้อรังทางเศรษฐกิจและส่งผลกระทบต่อปัญหาสังคมในที่สุด

ในปี 2558 ภาครัฐมีแนวทางการดำเนินงานเพื่อพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนี้

1) บรรเทาปัญหาของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาในส่วนที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีปัญหา สร้างเครือข่ายการปฏิบัติงานของหน่วยงานปฏิบัติการและสร้างเครือข่ายการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้สนับสนุนซึ่งกันและกัน

2) พัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ดำเนินการอยู่แล้วให้ขยายตัวเจริญเติบโตโดยเน้นความเข้มแข็งการพัฒนาไปสู่มาตรฐานสากล เน้นกลไกการสนับสนุนเงินทุน การร่วมทุนและการระดมทุน ในตลาดหลักทรัพย์สำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

3) สร้างธุรกิจขนาดย่อมที่มีอนาคต มีนวัตกรรมหรือเป็นธุรกิจขนาดย่อมด้านนโยบายการพัฒนาให้เกิด และเติบโตอย่างยั่งยืน โดยเน้นในเรื่องข้อมูลข่าวสารการลงทุนสาขาที่มีศักยภาพ เน้นกลไกการส่งเสริมอย่างใกล้ชิดและครบวงจรในลักษณะการบ่มเพาะ เน้นกลไกสินเชื่อเพื่อการเริ่มต้นกิจการและเน้นกลุ่มเป้าหมายด้านนโยบาย

2.1.2 ปัจจัยที่ทำให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประสบความสำเร็จ

จากการสำรวจตลาดพบว่าธุรกิจขนาดใหญ่จะได้เปรียบและมีโอกาสมากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) แต่ก็สามารถเผชิญกับปัญหาและดำรงอยู่ได้ โดยการสร้างความเจริญเติบโต สร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน และปัจจัยอื่นๆ ดังนี้ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2559)

1) การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันและการสร้างศักยภาพ โดยมีความยืดหยุ่นจากข้อจำกัดของธุรกิจขนาดใหญ่ที่แม้ว่าจะได้เปรียบธุรกิจขนาดเล็ก ในด้านการผลิตสินค้าได้เป็นจำนวนมาก ด้วยต้นทุนการผลิตต่อหน่วยที่ต่ำกว่า แต่ก็ไม่สามารถปรับเปลี่ยนการผลิตได้อย่างรวดเร็วเมื่อความต้องการของผู้บริโภคเปลี่ยนแปลง เพราะการปรับเปลี่ยนแต่ละครั้งต้องจ่ายค่าใช้จ่ายสูง ไม่คุ้มทุน ในขณะที่ธุรกิจขนาดย่อมสามารถปรับตัวได้รวดเร็วกว่า ในการที่จะสนองความต้องการเฉพาะของลูกค้าด้วยค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่า ฉะนั้นผู้ประกอบการจะต้องรู้จักใช้โอกาสนี้

2) สร้างนวัตกรรมในการผลิตหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์ มีจุดเริ่มต้นมาจากนักประดิษฐ์อิสระและจากกิจการขนาดเล็ก ในขณะที่ธุรกิจขนาดใหญ่จะพัฒนาผลิตภัณฑ์จากผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่แล้ว ซึ่งมีพื้นฐานการประดิษฐ์คิดค้นจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กให้ดีกว่าเดิมและพยายามทำกำไรหรือหาผลตอบแทนจากการลงทุนในเครื่องจักร อุปกรณ์และโรงงาน ผู้ประกอบการกิจการขนาดเล็กจำเป็นต้องสร้างนวัตกรรมหรือสิ่งใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้น รวมทั้งการปรับปรุงของเก่าให้ดีขึ้นด้วย จึงจะสามารถสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันได้

3) สร้างความสัมพันธ์กับลูกค้า ในเมื่อธุรกิจขนาดเล็กอยู่ใกล้ชิดกับลูกค้า จึงเป็นโอกาสของผู้ประกอบการจะสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน ด้วยการสร้างสัมพันธ์อันดีกับลูกค้า และเสนอสินค้าและบริการพิเศษให้เป็นที่พึงพอใจของลูกค้า

4) ผลิตสินค้าและบริการที่มีคุณภาพภายใต้สภาพการแข่งขันอย่างรุนแรงของธุรกิจ วิธีที่จะทำให้ธุรกิจขนาดเล็กประสบความสำเร็จได้ จะต้องผลิตสินค้าหรือบริการที่มีคุณภาพได้มาตรฐานในระดับที่ลูกค้า ต้องการ ในราคาที่เต็มใจจะจ่าย โดยผู้ประกอบการจะต้องรักษาคุณภาพให้มีความสม่ำเสมอซึ่งจะเป็นสิ่งที่ทำให้ลูกค้าพอใจและต้องการมากกว่าผลิตภัณฑ์ของคู่แข่ง ดังนั้นผู้ประกอบการจะต้องสร้างคุณภาพในตัวสินค้าและบริการให้ได้มาตรฐานเพราะไม่เพียงแต่จะรักษาลูกค้าเดิมได้

ยังเป็นการเพิ่มลูกค้าใหม่ได้อีกมาก นอกจากนี้ผู้ประกอบการจะต้องพิจารณาให้รอบคอบถึงสิ่งที่จะทำให้สามารถดำเนินการให้ประสบความสำเร็จได้ ประกอบด้วย ขนาดของตลาด เงินทุนและแหล่งเงินทุน การแสวงหาพนักงาน หรือลูกค้าที่มีประสิทธิภาพและมีข้อมูลที่ต้องเชื่อถือได้

อย่างไรก็ดี สถานการณ์เศรษฐกิจโดยภาพรวมยังมีปัจจัยเกื้อหนุนมาจากค่าครองชีพที่ปรับตัวดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผลจากการปรับตัวลดลงของราคาขายปลีกน้ำมันในประเทศ เช่นเดียวกับสถานการณ์ด้านการท่องเที่ยวที่ปรับตัวเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง ค่าเงินบาทมีแนวโน้มอ่อนค่าลง ซึ่งจะส่งผลดีต่อการส่งออกสินค้าไปต่างประเทศ การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ปรับตัวเพิ่มขึ้น รวมถึงการลงทุนภาคเอกชนปรับตัวเพิ่มขึ้น ที่สำคัญมาตรการเร่งเบิกจ่ายงบลงทุนในโครงการต่างๆของรัฐบาลจะทำให้มีเงินเข้ามากกระตุ้นเศรษฐกิจและก่อให้เกิดการจ้างงาน ซึ่งจะมีส่วนช่วยให้การบริโภคมีความคึกคักมากขึ้น และปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวจะมีส่วนช่วยให้เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศปรับตัวดีขึ้น ส่งผลดีต่อการดำเนินธุรกิจของขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ต่อไป ดังตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 ดัชนีความเชื่อมั่นTSSI (SMEs) ประจำเดือนมิถุนายน 2559 เมื่อเปรียบเทียบกับเดือนพฤษภาคม 2558

ภาคธุรกิจ	พ.ค.		มิ.ย.		ผลต่าง เมื่อเทียบกับเดือนก่อน	
		F3	M	F3	M	F3
ภาคการค้าและบริการ	39.9	49.3	43.7	49.7	3.8	0.4
ภาคค้าส่งและค้าปลีก	40.5	49.9	43.6	49.6	3.1	-0.3
ภาคค้าส่ง	46.2	50.7	43.3	50.0	-2.9	-0.7
ภาคค้าปลีก	38.5	49.6	43.7	49.5	5.2	-0.1
ภาคบริการ	39.0	48.4	43.8	49.9	4.8	1.5

ปัจจุบันนี้จะเห็นว่ามีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับ โครงการช่วยเหลือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของไทยอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ครั้งระบบเศรษฐกิจของไทยประสบกับปัญหาวิกฤติ ทำให้ธุรกิจทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่จำนวนมากมายที่ต้องล้มเลิกกิจการไป แต่มีธุรกิจอยู่ประเภทหนึ่งที่รัฐบาลพยายามจะสนับสนุนให้อยู่รอดและอย่างต่อเนื่อง ได้พยายามผลักดันให้โครงการต่าง ๆ ที่สนับสนุนธุรกิจขนาดกลางขนาดย่อมของไทยอยู่รอด เติบโตและก้าวหน้าต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง ตลอดจนมีการตั้งสถาบันธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อดำเนินโครงการช่วยเหลือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของไทยได้อย่างต่อเนื่อง

2.1.3 การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

แหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก เนื่องจากธุรกิจต้องการใช้เงินทุนมาเพื่อเป็นทุนหมุนเวียน ขยายกิจการและเพื่อแก้ปัญหาในการดำเนินงาน โดยพิจารณาแหล่งเงินทุนคือ 1) แหล่งเงินทุนภายในกิจการ หมายถึงเงินทุนที่มาจากเจ้าของกิจการเอง หรือมาจากญาติพี่น้องหรือครอบครัวซึ่งเป็นการกู้ยืมเงินทุนโดยที่ไม่

กฎระเบียบรองรับ ขาดความคุ้มครองจากภาครัฐ ส่วนใหญ่จะเป็นการกู้ยืมจากบุคคลถือเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญต่อผู้ประกอบการ ส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่สนิทใกล้ชิดกับผู้ประกอบการ เช่น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง ส่วนใหญ่เป็นการระดมทุนมาเพื่อเริ่มต้นธุรกิจ แต่มีข้อจำกัดที่ว่าถ้าผู้ประกอบการไม่มีพื้นฐานฐานะที่ดี ทำให้เมื่อดำเนินการไประยะเวลาหนึ่ง ก็เกิดความต้องการเงินทุนเพิ่มอีก โดยเฉพาะในเรื่องของการขาดสภาพคล่อง 2) แหล่งเงินทุนภายนอกกิจการคือเงินกู้ยืมจากสถาบันการเงิน กู้ยืมจากเงินทุนนอกระบบ เช่น ธนาคาร หรือสถาบันการเงินอื่นๆ และพันธมิตรธุรกิจ ซึ่งนับว่าเป็นแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่สำคัญอย่างหนึ่ง พันธมิตร อาจเป็นบุคคลธรรมดา หรืออาจเป็นนิติบุคคล ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแหล่งเงินทุนที่เข้ามาเป็นหุ้นส่วนร่วม เป็นเจ้าของโดยมีการติดต่อธุรกิจร่วมกันและเห็นว่าอนาคตธุรกิจอาจจะมีการขยายกิจการได้ มีการเจริญเติบโตได้ ส่วนธนาคารหรือสถาบันการเงิน เป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นแหล่งเงินทุนในระบบเศรษฐกิจมานานมากแล้ว สิ่งที่ผู้ประกอบการต้องคำนึงถึงคือแหล่งเงินทุนที่กู้ยืมมาจากธนาคารหรือสถาบันการเงิน ยังคงมีความจำเป็นในเรื่องของหลักประกันที่จะนำมาค้ำประกันเงินกู้ ส่วนใหญ่จะเป็นอสังหาริมทรัพย์ประเภทที่ดิน อาคาร ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาอย่างหนึ่งของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มักจะขาดหลักทรัพย์ค้ำประกัน แต่ในปัจจุบันภาครัฐได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ โดยให้กู้ยืมเงินโดยไม่ต้องมีหลักค้ำประกันที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ เช่น โครงการธนาคารเพื่อประชาชน ธนาคารออมสิน เป็นต้น ถึงแม้ว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จะเป็นรากฐานสำคัญของการเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่การดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ก็ยังพบปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับแหล่งเงินทุนอยู่ดี จีรพรรณ และคณะ (2551) ได้กล่าวไว้ว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ยังต้องการความช่วยเหลือในหลายๆด้าน โดยเฉพาะด้านการเงิน ซึ่งผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มองว่าปัญหาต่างๆที่กิจการประสบส่วนใหญ่มาจากปัจจัยภายนอก เช่น ปัญหาทางการเงิน การตลาด ภาษี แรงงาน และนโยบายภาครัฐมากกว่าปัจจัยภายใน ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของโลกเมื่อปี 2543 ที่พบว่าปัญหาอันดับต้นๆของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในประเทศแปซิฟิกประสบ ได้แก่ ปัญหาด้านภาษีและข้อกำหนดทางกฎหมาย ปัญหาความไม่แน่นอนของนโยบายภาครัฐ และปัญหาทางการเงิน ส่วนประเทศในแถบแอฟริกา ปัญหาหลักจะเป็นปัญหาทางการเงิน การคอร์รัปชัน การตลาด และสาธารณูปโภค ในขณะที่รายงานวิจัยเขตสหภาพยุโรป เศรษฐกิจปี 2545 พบว่า ปัญหาที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งคือปัญหาเรื่องการขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะ รองลงมาคือปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและความต้องการทางการตลาด ธุรกิจขนาดกลางและย่อม (SMEs) ส่วนใหญ่ตอบสนองความต้องการของตลาดในท้องถิ่นหรือตลาดในประเทศ และยังคงขาดความรู้ความสามารถด้านการตลาดในวงกว้าง โดยเฉพาะตลาดต่างประเทศ ขณะเดียวกันความสะดวกรวดเร็วในการคมนาคมขนส่งตลอดจนการเปิดเสรีทางการค้าทำให้ธุรกิจขนาดใหญ่รวมทั้งสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาแข่งขันกับสินค้าในท้องถิ่นหรือในประเทศที่ผลิตโดยกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากขึ้น ปัญหาอีกอย่างคือประสบปัญหาการขอกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อมาลงทุนหรือขยายการลงทุน หรือเป็นเงินทุนหมุนเวียน แต่เนื่องจากไม่มีการทำบัญชีอย่างเป็นระบบ และขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ จึงทำให้ต้องพึ่งพาเงินกู้นอกระบบและจึงทำให้ต้องพึ่งพาเงินกู้นอกระบบ อีกอย่างหนึ่งส่วนใหญ่จัดตั้งกิจการที่มีรูปแบบไม่เป็นทางการ เช่น ผลิตตามบ้าน ผลิตในลักษณะโรงงานห้องแถว ไม่มีการจดทะเบียนโรงงาน ทะเบียนพาณิชย์หรือทะเบียนการค้ากิจการหรือโรงงานเหล่านี้ค่อนข้างปิดตัวเองในการเข้ามาใช้บริการของรัฐ หรือแม้แต่กิจการหรือโรงงานที่มีการจดทะเบียนถูกต้อง ก็ไม่ค่อยอยากเข้ามายุ่งเกี่ยวกับหน่วยงานของรัฐ

เนื่องจากปฏิบัติไม่ค่อยถูกต้องเกี่ยวกับการเสียภาษี การรักษาสภาพสิ่งแวดล้อม หรือการรักษาความปลอดภัยที่กำหนดตามกฎหมาย นอกจากนี้ในเรื่องการส่งเสริมการลงทุนก็เช่นเดียวกัน แม้รัฐบาลจะได้ลดเงื่อนไขขนาดเงินลงทุนและการจ้างงาน หรือจูงใจให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เสนอโครงการขอรับการส่งเสริมการลงทุนให้มากขึ้น เนื่องจากปัญหาและข้อจำกัดต่าง ๆ ข้างต้น ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยทั่วไปจึงค่อนข้างมีจุดอ่อนในการรับรู้ข่าวสารด้านต่าง ๆ เช่น นโยบายและมาตรการของรัฐบาล ข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด เป็นต้น

2.1.4 มาตรฐานการรายงานทางการเงิน

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2557) ว่าด้วยเรื่องการนำเสนองบการเงิน ได้พูดถึงรายงานทางการเงินคือการจัดทำงบการเงินที่จัดทำขึ้นเพื่อสนองความต้องการของผู้ใช้งบการเงินซึ่งไม่อยู่ในฐานะที่จะเรียกร้อง ให้กิจการจัดทำรายงานที่มีการคัดแปลงตามความต้องการข้อมูลที่เหมาะสมได้ การรายงานทางการเงินมีกรอบแนวคิดว่าลักษณะเชิงคุณภาพของข้อมูลทางการเงินที่มีประโยชน์ต้องระบุประเภทของข้อมูลที่เป็นไปได้ที่จะมีประโยชน์ที่สุดสำหรับผู้ลงทุน ผู้ให้กู้ยืมและเจ้าหนี้อื่นทั้งในปัจจุบันและในอนาคตเพื่อใช้ตัดสินใจเกี่ยวกับกิจการที่เสนอรายงาน โดยพิจารณาจากข้อมูลในรายงานทางการเงินของกิจการ รายงานทางการเงินให้ข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรเชิงเศรษฐกิจของกิจการที่เสนอรายงาน สิทธิเรียกร้องต่อกิจการที่เสนอรายงาน และผลกระทบของรายการและเหตุการณ์และสถานการณ์อื่นๆที่เปลี่ยนแปลงทรัพยากรและสิทธิเรียกร้องเหล่านั้น เป็นข้อมูลเกี่ยวกับปรากฏการณ์เชิงเศรษฐกิจ รายงานทางการเงินบางฉบับยังรวมเอกสารคำอธิบายเกี่ยวกับความคาดหวังและกลยุทธ์ของฝ่ายบริหารสำหรับกิจการที่เสนอรายงานและข้อมูลที่มองไปในอนาคตประเภทอื่นไว้ด้วย ลักษณะเชิงคุณภาพของข้อมูลทางการเงินที่ถือว่าเป็นประโยชน์ใช้กับข้อมูลทางการเงินที่ให้ในงบการเงินตลอดจนข้อมูลทางการเงินที่ให้โดยวิธีอื่น ต้นทุนซึ่งเป็นข้อจำกัดเสมอของความสามารถของกิจการที่เสนอรายงานในการให้ข้อมูลทางการเงินที่มีประโยชน์ก็นำไปใช้ในลักษณะเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ข้อควรพิจารณาในการนำลักษณะเชิงคุณภาพและข้อจำกัดด้านต้นทุนไปใช้อาจแตกต่างกัน ตามประเภทของข้อมูลที่แตกต่างกัน เช่นการใช้ลักษณะเชิงคุณภาพและข้อจำกัดด้านต้นทุนกับข้อมูลที่มองไปในอนาคตอาจแตกต่างจากการใช้กับข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรเชิงเศรษฐกิจและสิทธิเรียกร้องในปัจจุบันและการใช้กับการเปลี่ยนแปลงทรัพยากรและสิทธิเรียกร้องเหล่านั้น (สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์, 2550)

2.1.5 ประโยชน์ของรายงานทางการเงิน

จากที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น รายงานทางการเงินหรืองบการเงินหมายถึงรายงานที่จัดทำขึ้นเพื่อสนองความต้องการของผู้ใช้งบการเงินซึ่งไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะเรียกร้องให้ธุรกิจจัดทำรายงานที่มีการคัดแปลงตามความต้องการข้อมูลที่เหมาะสมจะลงไปในรายงานได้ ส่วนท้ายของรายงานทางการเงินจะมีหมายเหตุประกอบงบการเงิน หมายถึงข้อมูลที่แสดงเพิ่มเติมจากข้อมูลที่แสดงในงบแสดงฐานะการเงิน งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นและงบกระแสเงินสด เป็นการอธิบายถึงการแยกแยะรายการที่นำเสนอในงบการเงินดังกล่าวและข้อมูลเกี่ยวกับรายการที่มีคุณสมบัติไม่เพียงพอที่จะรับรู้ในงบการเงินที่นำเสนอ เนื่องจากมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) ได้มีการพูดถึงการปรับปรุงงบการเงินบางส่วนเช่น จากเดิมใช้ชื่อว่างบดุล ปรับปรุงใหม่เปลี่ยนชื่อเป็นงบแสดงฐานะทางการเงิน เดิมใช้ชื่อว่างบกำไรขาดทุน ปรับปรุงใหม่เป็นงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ โดยคำอธิบายงบการเงินยังคงเหมือนเดิม เพียงแต่ได้เพิ่มรายละเอียดการรายงานเข้ามาอีกในบางส่วน เมื่อรายงานทางการเงินสำคัญต่อการพิจารณาผลการดำเนินงาน และเพื่อประโยชน์ต่อการวิเคราะห์

ทางการเงินขององค์กร รายงานทางการเงินจึงมีประโยชน์ คือ 1) ผู้บริหารจะใช้รายงานทางการเงินเพื่อจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดและ 2) เพื่อรักษาความมั่นคงขององค์กร แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการดำเนินงานขององค์กร

2.1.6 ส่วนประกอบของรายงานทางการเงิน

รายงานทางการเงินเป็นการนำเสนอข้อมูลทางการเงินบัญชี เพื่อให้เห็นถึงผลประกอบการว่ามีกำไรหรือขาดทุน และแสดงยอดคงเหลือทางบัญชี เพื่อให้ทราบว่า มียอดสินทรัพย์ หนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น เหลืออยู่เท่าใด โดยแสดงออกมาในรูปของงบการเงินที่สำคัญ คือ งบแสดงฐานะทางการเงินและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ ดังนี้

1) งบแสดงฐานะการเงิน

หมายถึงงบที่แสดงฐานะทางการเงินของธุรกิจ ณ วันใดวันหนึ่งเพียงวันเดียวว่าสิ้นสุดวันที่ที่ปรากฏในงบ มียอดคงเหลือด้านสินทรัพย์รวมเป็นจำนวนเท่าใด ยอดหนี้สินเป็นจำนวนเท่าใดและส่วนของผู้ถือหุ้นรวมเป็นจำนวนเท่าใด รายการทางบัญชีแต่ละหมวด ประกอบด้วย หมวดสินทรัพย์ หมวดหนี้สิน หมวดส่วนของผู้ถือหุ้นหรือส่วนของผู้ถือหุ้น หมวดรายได้ และหมวดค่าใช้จ่าย ดังนี้

หมวดสินทรัพย์ (Assets)

หมายถึงสิทธิหรือประโยชน์ของธุรกิจที่พึงมีพึงได้ ธุรกิจจะมีแหล่งเงินทุนที่ได้จากเจ้าหนี้บวกกับเจ้าของเพื่อนำเงินทุนมาแปลงเป็นสินทรัพย์ประกอบด้วยรายการในหมวดสินทรัพย์ ดังนี้

- สินทรัพย์หมุนเวียน (Current Assets) หมายถึงสิทธิหรือประโยชน์ของธุรกิจที่พึงมีพึงได้โดยมีระยะเวลาน้อยกว่า 1 ปี เช่น เงินสด ลูกหนี้ สินค้าคงเหลือ ตัวเงินรับ ค่าใช้จ่ายจ่ายล่วงหน้า เป็นต้น
- ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ (Plant Property and Equipment) หมายถึงสิทธิหรือประโยชน์ของธุรกิจที่พึงมีพึงได้โดยมีระยะเวลานานกว่า 1 ปี เช่น ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ เครื่องจักร เครื่องใช้สำนักงาน เป็นต้น
- สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (Intangible Assets) หมายถึงสิทธิหรือประโยชน์ที่ธุรกิจพึงมีพึงได้ที่ยังมองไม่เห็นและไม่สามารถจับต้องได้ เช่น ค่าความนิยม ลิขสิทธิ์ นิมิตร์สิทธิ ค่าใช้จ่ายจัดตั้งบริษัท เป็นต้น

หมวดหนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น (Liabilities and Owner Equity)

หนี้สิน (Liabilities) หมายถึงภาระผูกพันที่ธุรกิจจะต้องชดใช้คืนให้หมดภายในระยะเวลาที่กำหนด รายการหนี้สินประกอบด้วย ดังนี้

- หนี้สินหมุนเวียน (Current Liabilities) หมายถึงภาระผูกพันที่ธุรกิจจะต้องชดใช้คืนให้หมดโดยมีกำหนดระยะเวลาในการชดใช้คืนภายใน 1 ปี เช่น เจ้าหนี้การค้า ตัวเงินจ่าย ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย เป็นต้น
 - หนี้สินระยะยาว (Long-term debt) หมายถึงภาระผูกพันที่ธุรกิจจะต้องชดใช้คืนให้หมดโดยมีระยะเวลากว่า 1 ปี เช่น เงินกู้ยืมระยะยาว หุ้นกู้ พันธบัตร เป็นต้น
- ส่วนของผู้ถือหุ้น (Owner Equity) หมายถึงสิทธิหรือประโยชน์ที่ผู้ถือหุ้นพึงมีพึงได้ ประกอบด้วยรายการ ดังนี้

- **ทุนเรือนหุ้น** หมายถึงการระดมเงินทุนจากบุคคลภายนอกเพื่อเข้ามาเป็นหุ้นส่วนของธุรกิจโดยการออกจำหน่ายหุ้น ประกอบด้วย ทุนหุ้นบุริมสิทธิ (Preferred Stock) หมายถึงหุ้นทุนที่กึ่งหนึ่งเป็นเจ้าหนี้กึ่งหนึ่งเป็นเจ้าของ นั่นหมายถึงผู้ที่ถือครองหุ้นบุริมสิทธิร้อยละ 50 เป็นเจ้าหนี้ของธุรกิจอีกร้อยละ 50 เป็นเจ้าของธุรกิจ ส่วนทุนหุ้นสามัญ (Common Stock) หมายถึงการจัดหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจโดยการออกหุ้นสามัญจำหน่ายเป็นหุ้นๆ มีราคาหุ้นละเท่าๆกัน โดยผู้ถือครองหุ้นสามัญมีสิทธิการเป็นเจ้าของธุรกิจร้อยละ 100 มีส่วนได้เสียในการบริหารธุรกิจและมีสิทธิในการเลือกตั้งคณะกรรมการเพื่อเข้ามาเป็นผู้บริหารธุรกิจด้วย

- **กำไรสะสม (Retained Earning)** หมายถึงสิทธิที่ผู้ถือหุ้นจะได้รับในอนาคตคือผลกำไรสุทธิจากการดำเนินงานส่วนที่เหลือหลังจากแบ่งเงินปันผลให้กับผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิเรียบร้อยแล้ว

2) **งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ**

หมายถึงงบการเงินที่แสดงผลการดำเนินงานในรอบระยะเวลาบัญชีที่ผ่านมาแสดงให้เห็นถึงผลกำไรหรือขาดทุนของธุรกิจ ผลการดำเนินงานของธุรกิจเกิดขึ้นจากการนำรายได้รวมทั้งหมดหักออกด้วยค่าใช้จ่ายทั้งหมด ซึ่งค่าใช้จ่ายประกอบด้วย ต้นทุนขาย ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร ดอกเบี้ยจ่ายและภาษี โดยมีการคำนวณเริ่มด้วยการคำนวณหากำไรขั้นต้นที่เกิดจากขายยอดขายได้รวมหักออกด้วยต้นทุนขาย ต่อมาคำนวณหากำไรจากการดำเนินงาน โดยนำกำไรขั้นต้นหักออกด้วยค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร ต่อมาคำนวณหากำไรก่อนหักภาษีโดยนำกำไรจากการดำเนินงาน (กำไรก่อนหักดอกเบี้ยและภาษี) หักออกด้วยดอกเบี้ยจ่าย (ต้นทุนทางการเงิน) ต่อมาคำนวณหากำไรสุทธิ โดยนำกำไรก่อนหักภาษีหักออกด้วยภาษีเงินได้นิติบุคคล ถ้าธุรกิจไม่มีการจ่ายเงินปันผลและไม่มีการนำกำไรสุทธิมาจ่ายรายจ่ายอื่นๆเช่นเงินลงทุนเพิ่ม กำไรสุทธิจะโอนเข้าสู่กำไรสะสมถือเป็นสิทธิของเจ้าของในอนาคต แต่การนำกำไรสุทธิจากการดำเนินงานหารด้วยจำนวนหุ้นสามัญจะถือว่าเป็นการคำนวณหากำไรต่อหุ้น (Earning per Share) เนื่องจากรายงานทางการเงินมีประโยชน์เพื่อการประเมินผลการปฏิบัติงานของหน่วยงานเพื่อให้ทราบถึงการเคลื่อนไหวของเงินทุน และทราบผลกำไรหรือขาดทุน มีเทคนิคการประเมินผลการดำเนินงานหลายวิธี เช่น การวิเคราะห์อัตราส่วน การวิเคราะห์การข่อส่วนตามแนวดิ่ง การวิเคราะห์แนวโน้ม เป็นต้น แต่ที่นิยมเพื่อการประเมินผลการดำเนินงานด้านการเงิน ส่วนใหญ่นิยมใช้เทคนิคการประเมินผลด้วยการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน

2.1.7 **การวิเคราะห์รายงานทางการเงิน**

การวิเคราะห์รายงานทางการเงินหมายถึงการนำข้อมูลของงบการเงินซึ่งประกอบด้วยหมวดทางบัญชี 5 หมวด คือ หมวดสินทรัพย์ หมวดหนี้สิน หมวดส่วนของเจ้าของ หมวดรายได้และหมวดค่าใช้จ่ายนำมาเพื่อวิเคราะห์หาผลการดำเนินงานจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น รายงานทางการเงินที่แสดงในอยู่ในรูปของงบการเงินที่นำมาวิเคราะห์คืองบแสดงฐานะทางการเงินและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ วัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ทางการเงินเพื่อประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจในรอบปีที่ผ่านมาว่าเป็นไปตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ ข้อมูลที่ปรากฏหรือแสดงในงบการเงินจำเป็นต้องเป็นข้อมูลที่ถูกต้อง น่าเชื่อถือและตรวจสอบได้ การประเมินผลการดำเนินงานจากรายงานทางการเงิน เป็นสิ่งที่มีความสำคัญกับบุคคลหลายฝ่าย บุคคลที่ต้องการใช้ประโยชน์จากการวิเคราะห์รายงานทางการเงิน แบ่งเป็น 2 ประเภท คือผู้วิเคราะห์ข้อมูลภายในคือผู้บริหารหรือผู้ลงทุนที่ต้องการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานของธุรกิจ ผู้บริหารหรือเจ้าของธุรกิจต้องการทราบข้อมูลเพื่อตัดสินใจ

วางแผนการดำเนินงานธุรกิจต่อไปหรือมีข้อบกพร่องอย่างไรทำการแก้ไขต่อไป และผู้วิเคราะห์ข้อมูลภายนอก คือผู้ที่มีส่วนได้เสียกับการวิเคราะห์ทางการเงิน ประกอบด้วยเจ้าหนี้ ผู้ตรวจสอบบัญชี หน่วยงานภาครัฐบาล เป็นต้น (เฉลิมขวัญ,2558)

การวิเคราะห์รายงานทางการเงินเป็นการวิเคราะห์เพื่อประเมินผลการดำเนินงานในอดีตที่ผ่านมาขององค์กรว่ามีผลดำเนินงานเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้และบรรลุเป้าหมายหรือไม่ บางครั้งอาจเป็นการยากที่จะพิจารณาว่าผลการดำเนินงานประสบความสำเร็จหรือไม่ประสบความสำเร็จ จึงควรมีรายการที่นำมาเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นเด่นชัดขึ้น รายการหรือข้อมูลที่ควรนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์ ประกอบด้วยข้อมูลดังนี้

1) ค่าเฉลี่ยอุตสาหกรรมเดียวกัน

การนำผลการวิเคราะห์ทางการเงิน ไปเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยอุตสาหกรรมเดียวกัน เป็นการเปรียบเทียบผล

การวิเคราะห์ของธุรกิจหนึ่งกับอีกธุรกิจหนึ่งที่มีลักษณะการดำเนินงานเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน เป็นการเปรียบเทียบในช่วงระยะเวลาเดียวกันและเป็นธุรกิจประเภทเดียวกัน เช่น ธุรกิจผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปควรเปรียบเทียบการวิเคราะห์ทางการเงินกับธุรกิจประเภทผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปเช่นเดียวกัน

2) เป้าหมาย

การเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ทางการเงินกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ล่วงหน้า หมายถึงเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์

ของธุรกิจที่ตั้งขึ้นล่วงหน้า เช่น ธุรกิจกำหนดเป้าหมายที่ต้องการในปีปัจจุบันร้อยละ 20 และผลการวิเคราะห์ทางการเงินที่เกิดขึ้นจริงร้อยละ 22 หมายถึงการดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย แต่ถ้าผลการวิเคราะห์ได้ต่ำกว่าเป้าหมาย ผู้บริหารต้องนำผลการวิเคราะห์นั้นมาวางแผนเพื่อแก้ไขและปรับปรุงต่อไป

3) แนวโน้ม

การเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ทางการเงินกับแนวโน้ม โดยนำข้อมูลในอดีตที่ผ่านมา นำมาเปรียบเทียบกับ

ข้อมูลวิเคราะห์ในปัจจุบัน ถ้าแนวโน้มดีขึ้นก็เป็นที่น่าพอใจ และถ้ามีแนวโน้มลดลง ควรหาวิธีการแก้ไขปรับปรุงต่อไป

2.2 เทคนิคการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานทางการเงิน

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานนั้นมีเทคนิคในการประเมินได้หลายแบบ ประกอบด้วยการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานด้วยการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน การประเมินด้วยการวิเคราะห์งบกระแสเงินสด การประเมินด้วยการวิเคราะห์แนวโน้มและการวิเคราะห์ด้วยการย่อส่วนตามแนวดิ่ง แต่เทคนิคที่นิยมในการประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานนั้น คือ การวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน

การวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน (Ratios Analysis) หมายถึงการนำตัวเลขในงบการเงินมาเปรียบเทียบกับกัน เพื่อหาผลลัพธ์ว่าตัวเลขตัวบนเป็นกี่เท่าเมื่อเทียบกับตัวเลขตัวล่าง หรือตัวเลขตัวหน้าเป็นกี่เท่าเมื่อเทียบกับตัวเลขตัวหลัง เช่น อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน 3:1 เท่า หมายความว่า กิจกรรมมีสินทรัพย์หมุนเวียน 3 บาทในขณะที่มีหนี้สินหมุนเวียน 1 บาท เมื่อหนี้สินถึงกำหนดชำระ มีเงินเพียงพอในการชำระหนี้สินหมุนเวียน เช่นนี้ถือว่าสภาพคล่องอยู่ในระดับดี การวิเคราะห์ผลการดำเนินงานด้วยอัตราส่วนจะแบ่งการประเมินผลการดำเนินงานออกเป็น 4 ด้าน คือด้านสภาพคล่อง ด้านความสามารถในการทำกำไร ด้านการก่อหนี้และด้านความสามารถในการชำระต้นทุนทางการเงิน (เฉลิมขวัญ,2558) การวิเคราะห์งบการเงินแต่ละด้านนั้นมีการวิเคราะห์ ดังนี้

2.2.1 อัตราส่วนวัดสภาพคล่อง

อัตราส่วนวัดสภาพคล่อง (Liquidity Ratios) หมายถึงอัตราส่วนใช้วัดความคล่องตัวทางการเงินของธุรกิจ เพื่อต้องการทราบถึงผลการดำเนินงานระยะสั้นโดยคำนึงถึงสินทรัพย์หมุนเวียนที่เพียงพอต่อการชำระหนี้สินหมุนเวียน ประกอบด้วยอัตราส่วนย่อยที่สำคัญ ดังนี้

1) อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน (Current Ratio)

$$= \frac{\text{สินทรัพย์หมุนเวียน}}{\text{หนี้สินหมุนเวียน}} \quad (\text{เท่า})$$

อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน หมายถึงอัตราส่วนเพื่ออธิบายถึงความสามารถในการชำระหนี้สินหมุนเวียนได้ทันเวลา ตัวอย่างเช่น อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน 2 เท่าหมายถึงธุรกิจมีสินทรัพย์หมุนเวียน 2 บาท มีหนี้สินหมุนเวียน 1 บาท ถ้าอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนมากแสดงถึงคามมีสภาพคล่องมาก แต่บางครั้งอาจไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไปเนื่องมาจากสินทรัพย์หมุนเวียนมีหลายรายการประกอบด้วยเงินสด ลูกหนี้ สินค้าคงเหลือ ค่าใช้จ่ายจ่ายล่วงหน้า เป็นต้น ถ้าสินทรัพย์หมุนเวียนมีมากแต่เป็นรายการสินค้าคงเหลือจะเป็นตัวบ่งบอกว่าธุรกิจมีสภาพคล่องน้อยเพราะว่าสินค้าคงเหลือเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ช้าและโอกาสที่จะขายสินค้าได้นั้นไม่แน่นอน ดังนั้นการวิเคราะห์สภาพคล่องด้านเงินสดจึงควรใช้อัตราส่วนเงินทุนหมุนเร็วประกอบด้วย

2) อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนเร็ว (Quick Ratio, Acid Test Ratio)

$$= \frac{\text{สินทรัพย์หมุนเวียน} - \text{สินค้าคงเหลือ} - \text{ค่าใช้จ่ายจ่ายล่วงหน้า}}{\text{หนี้สินหมุนเวียน}} \quad (\text{เท่า})$$

เนื่องจากอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนที่นำสินทรัพย์หมุนเวียนมาเปรียบเทียบกับหนี้สินหมุนเวียนนั้นมีรายการสินทรัพย์หมุนเวียนบางรายการที่เปลี่ยนเป็นเงินสดได้ช้าคือสินค้าคงเหลือ ถ้าสินค้าคงเหลือมีมากจะทำให้การวัดด้วยอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนไม่แน่ชัดจึงควรใช้อัตราส่วนเงินทุนหมุนเร็ว อัตราส่วนเงินทุนหมุนเร็วเป็นอัตราส่วนที่ใช้ประเมินสภาพคล่องของธุรกิจได้ลึกมากกว่าอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนเพราะว่าอัตราส่วนเงินทุนหมุนเร็วได้นำรายการที่เปลี่ยนเป็นเงินสดได้ช้ามาหักออกจากสินทรัพย์ทั้งหมด ส่วนที่เหลือจึงเป็นรายการที่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้เร็วหรือมีสภาพคล่องมากนั่นเอง ตัวอย่างเช่น ธุรกิจมีอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน 2 เท่า ถือว่ามีสภาพคล่องค่อนข้างสูง แต่มีอัตราส่วนเงินทุนหมุนเร็ว 0.7 เท่าถือว่ามีสภาพคล่องค่อนข้างต่ำ นั้นย่อมแสดงว่าธุรกิจมีสินทรัพย์ประเภทสินค้าคงเหลือมากนั่นเอง

$$3) \text{ อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้ (Accounts Receivable Turnover Ratio)} \\ = \frac{\text{ขายเชื่อ}}{\text{ลูกหนี้เฉลี่ย}} \quad (\text{ครั้ง})$$

อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้หมายถึงอัตราส่วนที่ใช้วัดสภาพการหมุนของลูกหนี้ภายในรอบปีบัญชี ถ้าในหนึ่งปีมีการหมุนเวียนของลูกหนี้มากย่อมแสดงให้เห็นว่าธุรกิจมีการบริหารลูกหนี้ที่ดีจึงทำให้เกิดการหมุนเวียนของลูกหนี้มากทำให้มีเงินทุนหมุนเวียนของธุรกิจมากขึ้นด้วย

2.2.2 อัตราส่วนวัดความสามารถทำกำไร

อัตราส่วนความสามารถทำกำไร (Profitability Ratios) หมายถึงอัตราส่วนที่ใช้เพื่อวัดประสิทธิภาพในการทำกำไรได้ ในรูปของกำไรให้กับธุรกิจ หรือผลตอบแทนจากเงินลงทุน ประกอบด้วยอัตราส่วนดังนี้

$$1) \text{ อัตราส่วนกำไรขั้นต้น (Gross Profit Margin)} \\ = \frac{\text{กำไรขั้นต้น}}{\text{ยอดขาย}} \times 100 \quad (\%)$$

อัตราส่วนกำไรขั้นต้นเป็นการเปรียบเทียบกำไรขั้นต้นกับยอดขายเพื่อแสดงถึงความสามารถในการทำกำไรที่เกิดจากยอดขายหักต้นทุนขายคิดเป็นกึ่งเปอร์เซ็นต์ ถ้าต้นทุนขายต่ำจะส่งผลทำให้อัตราส่วนกำไรขั้นต้นสูง อัตราส่วนกำไรขั้นต้นมีผลต่อการพิจารณาเรื่องการตั้งราคาขายด้วย

$$2) \text{ อัตราส่วนกำไรสุทธิ (Net profit Margin)} \\ = \frac{\text{กำไรสุทธิ}}{\text{ยอดขาย}} \times 100 \quad (\%)$$

อัตราส่วนกำไรสุทธิเป็นอัตราส่วนที่นำยอดกำไรสุทธิเปรียบเทียบกับยอดขาย เพื่อแสดงถึงความสามารถในการทำกำไร ถ้าอัตราส่วนกำไรสุทธิสูงแสดงถึงประสิทธิภาพในการทำกำไรของธุรกิจมีสูงด้วย

$$3) \text{ อัตราผลตอบแทนต่อผู้ถือหุ้น (Return on Equity Ratio)} \\ = \frac{\text{กำไรสุทธิ} - \text{เงินปันผลหุ้นบุริมสิทธิ}}{\text{ส่วนของผู้ถือหุ้นสามัญ}} \quad (\text{เท่า}, \%)$$

อัตราผลตอบแทนต่อผู้ถือหุ้นเป็นอัตราส่วนที่บอกให้ทราบถึงผลตอบแทนของผู้ถือหุ้นสามัญที่จะได้รับ ถ้าอัตราผลตอบแทนต่อผู้ถือหุ้นสูงผลที่ตามมาคือความต้องการถือครองหุ้นสามัญมีความต้องการสูงด้วยเช่นกัน

4) อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์ (Return on Assets Ratio)

$$= \frac{\text{กำไรสุทธิ}}{\text{สินทรัพย์ที่มีตัวตน}} \quad (\text{เท่า, \%})$$

อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์เปรียบเทียบกับกำไรสุทธิกับสินทรัพย์ที่มีตัวตน สาเหตุที่ไม่นำสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตนมาคำนวณด้วยเนื่องจากอัตราส่วนนี้แสดงถึงความสามารถในการใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ของธุรกิจว่าคุ้มค่าหรือไม่ ถ้าอัตราส่วนสูงย่อมแสดงว่าธุรกิจใช้สินทรัพย์อย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า หรือบางครั้งอาจเรียกว่าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุน (Return on Investment Ratio)

5) อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (Operating on sale)

$$= \frac{\text{กำไรจากการดำเนินงาน}}{\text{ยอดขาย}} \times 100 \quad (\%)$$

อัตราส่วนกำไรจากการดำเนินงานเป็นอัตราส่วนที่นำยอดกำไรจากการดำเนินงานเปรียบเทียบกับยอดขาย เพื่อแสดงถึงความสามารถในการทำกำไร ถ้าอัตราส่วนกำไรจากการดำเนินงานสูงแสดงถึงประสิทธิภาพในการทำกำไรของธุรกิจมีสูงด้วย

2.2.3 อัตราส่วนวัดประสิทธิภาพ

1) ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ (Average Collection Period Ratio)

$$= \frac{\text{จำนวนวันในหนึ่งปี}}{\text{การหมุนของลูกหนี้}} \quad (\text{วัน})$$

ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้หมายถึงระยะเวลาที่ขายสินค้าเป็นเงินเชื่อจนกระทั่งลูกค้านำเงินมาชำระค่าสินค้าซึ่งระยะเวลาในการเก็บหนี้ขึ้นอยู่กับภาระหนี้ของลูกหนี้ด้วย ถ้าการหมุนของลูกหนี้มีจำนวนมากครั้งจะส่งผลทำให้ระยะเวลาการจัดเก็บหนี้เร็วขึ้น ถ้าการหมุนของลูกหนี้มีจำนวนน้อยครั้งจะทำให้ระยะเวลาการจัดเก็บหนี้แต่ละครั้งนานขึ้น

2) อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ (Inventory Turnover Ratio)

$$= \frac{\text{ต้นทุนขาย}}{\text{สินค้าคงเหลือเฉลี่ย}} \quad (\text{ครั้ง})$$

อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือหมายถึงระยะเวลาการขายสินค้าแต่ละครั้งในรอบหนึ่งปีบัญชี หลักเกณฑ์การพิจารณาอัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือเช่นเดียวกับการพิจารณาอัตราการหมุนของลูกหนี้

3) อัตราการหมุนของสินทรัพย์ (Assets Turnover Ratio)

$$= \frac{\text{ยอดขาย}}{\text{สินทรัพย์ที่มีตัวตน}} \quad (\text{ครั้ง})$$

อัตราการหมุนของสินทรัพย์หมายถึงระยะเวลาการขายสินค้าแต่ละครั้งในรอบหนึ่งปีบัญชี หลักเกณฑ์การพิจารณาอัตราการหมุนของสินทรัพย์มีหลักเกณฑ์การพิจารณาเช่นเดียวกับการพิจารณาอัตราการหมุนของลูกหนี้

4) ระยะเวลาในการขายสินค้า (Average Days Sales Ratio)

$$= \frac{\text{จำนวนวันในปี}}{\text{การหมุนสินค้าเฉลี่ย}} \quad (\text{วัน})$$

ระยะเวลาในการขายสินค้าขึ้นอยู่กับอัตราการหมุนของสินค้าถ้ามีการหมุนของสินค้ามากจะมีผลทำให้ระยะเวลาในการขายสินค้าแต่ละครั้งเร็ว ขณะเดียวกันถ้าการหมุนของสินค้าน้อยจะมีผลทำให้ระยะเวลาในการขายสินค้าแต่ละครั้งนานขึ้น สิ่งที่ทำให้สินค้าหมุนเวียนช้าอาจจะมาจากสินค้าล้าสมัยไม่เป็นที่ต้องการของลูกค้าและไม่สามารถนำออกขายได้หรือคุณภาพของสินค้าไม่ดี เป็นต้น

2.2.4 อัตราส่วนวัดสภาพหนี้สิน

อัตราส่วนวัดสภาพหนี้สิน (Debt Ratios) หมายถึงอัตราส่วนที่แสดงถึงการหาเงินทุนโดยที่ไปกู้ยืมมาจากเจ้าหนี้ทั้งเจ้าหนี้ระยะสั้นและเจ้าหนี้ระยะยาว ประกอบด้วยอัตราส่วนดังนี้

1) อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (Debt to Net Worth)

$$= \frac{\text{หนี้สินทั้งหมด}}{\text{ส่วนของผู้ถือหุ้น}} \quad (\text{เท่า, \%})$$

อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นเป็นอัตราส่วนวัดสภาพหนี้สินทั้งหมดและอธิบายถึงความคุ้มครองของผู้ถือหุ้น ถ้าอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นสูงนั้นหมายถึงเงินทุนของธุรกิจมีแหล่งเงินทุนมาจากหนี้สินมากกว่าส่วนของผู้ถือหุ้น โอกาสการกู้ยืมครั้งต่อไปอาจมีปัญหาเรื่องการอนุมัติเงินกู้ยืม แต่ถ้าอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นต่ำเมื่อต้องการเงินกู้ยืมเพิ่มจะทำให้ง่ายขึ้น

2) อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์ (Debt Ratio)

$$= \frac{\text{หนี้สินทั้งหมด}}{\text{สินทรัพย์ทั้งหมด}} \quad (\text{เท่า, \%})$$

อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมหมายถึงอัตราส่วนที่แสดงให้เห็นว่าธุรกิจมีเงินทุนจากแหล่งใดเป็นจำนวนเท่าใดระหว่างเจ้าหนี้กับส่วนของเจ้าของเพื่อนำมาลงทุนเป็นสินทรัพย์ของธุรกิจ

อัตราการหมุนของสินทรัพย์เกิดจากการเปรียบเทียบยอดขายกับสินทรัพย์ที่มีตัวตน อัตราส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการนำสินทรัพย์ที่มีอยู่มาก่อนให้เกิดรายได้ ถ้าอัตราส่วนการหมุนของสินทรัพย์สูงแสดงถึงประสิทธิภาพของการนำสินทรัพย์มาก่อนให้เกิดผลตอบแทนสูง ส่งผลกระทบให้ผู้ถือหุ้นจะได้รับผลตอบแทนสูงด้วยเช่นกัน

จากการวิเคราะห์เพื่อประเมินผลการดำเนินงานของธุรกิจโดยใช้อัตราส่วนที่มีประโยชน์ต่อการวิเคราะห์หลายด้าน แต่ก็ยังมีข้อจำกัดดังนี้

- 1) องค์กรแต่ละแห่งมีการบันทึกบัญชีที่เกี่ยวข้องแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น การตีราคาสินค้าคงเหลือ บางแห่งอาจใช้วิธีการตีราคาสินค้าคงเหลือแบบเส้นตรง (Straight line) บางแห่งอาจใช้วิธีการตีราคาสินค้าคงเหลือแบบทวีคูณ (Double Declining Balance) จะทำให้มูลค่าทางบัญชีของสินทรัพย์ไม่หมุนเวียนจะไม่เหมือนกัน
- 2) การวิเคราะห์อัตราส่วนไม่คำนึงถึงมูลค่าปัจจุบันของเงิน (Time Value of Money) ซึ่งในความเป็นจริงจำนวนเงินที่พิจารณาต่างเวลากันจะทำให้ค่าของเงินต่างกันด้วย
- 3) ปัญหาที่ไม่ใช่ตัวเลขแต่เป็นเหตุการณ์ที่มีอิทธิพลต่อฐานะทางการเงินของธุรกิจ เช่น ไฟไหม้ น้ำท่วม พนักงานนัดหยุดงาน เป็นต้น เหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้ควรมีการรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพประกอบการพิจารณาด้วย

2.3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาข้อมูลจากรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

วรรณม ทอรัักษ์ (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความน่าเชื่อถือของงบการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในมุมมองนักวิเคราะห์หุ้นเชื่อ พบว่าปัจจัยด้านเอกสารหลักฐานและการให้ความสำคัญในการจัดทำงบการเงิน ปัจจัยด้านจรรยาบรรณและบทบาทขององค์กรทางวิชาชีพบัญชีและปัจจัยด้านการจัดทำงบการเงิน มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับความน่าเชื่อถือของงบการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในมุมมองนักวิเคราะห์หุ้นเชื่ออย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้ระดับความคิดเห็นเฉลี่ยต่อความน่าเชื่อถือของงบการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) นั้น พบว่าอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้หากกิจการให้ความสำคัญด้านเอกสารหลักฐานซึ่งเป็นส่วน สำคัญในการจัดทำบัญชีและงบการเงิน โดยการจัดทำด้านเอกสารการอ้างอิงเป็นระบบมากขึ้น มีการกำหนดนโยบายบัญชีที่ชัดเจน ให้ความร่วมมือและปฏิบัติตามข้อกำหนดขององค์กรทางวิชาชีพบัญชี หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการกำกับดูแล อีกทั้งมีการให้บริการสำนักงานบัญชีภายนอกในการจัดทำงบการเงิน ก็อาจส่งผลให้ระดับความน่าเชื่อถือของงบการเงินเพื่อขึ้นได้

ดารณี เอื้อชนะจิต (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลกระทบของคุณภาพข้อมูลทางบัญชีและลักษณะองค์กรธุรกิจที่มีต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่าคุณภาพข้อมูลทางบัญชีด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและคุณภาพข้อมูลทางบัญชีด้านการเปรียบเทียบกันได้ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหาร ส่วนคุณภาพข้อมูลทางบัญชีด้านความเข้าใจได้และคุณภาพข้อมูลทางบัญชีด้านความเชื่อถือได้ไม่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพ

การตัดสินใจของผู้บริหาร ลักษณะองค์กรธุรกิจตามนโยบายองค์กร การสร้างองค์กรและวัฒนธรรมองค์กรส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

Alp A.,Ustun (2009) ได้ศึกษาการปฏิบัติเกี่ยวกับรายงานทางการเงินการเติบโตของธุรกิจและการดำเนินการของธุรกิจ SMEs ในตุรกีพบว่า อิทธิพลที่มีผลต่อการเจริญเติบโตและการดำเนินการของธุรกิจ SMEs นอกเหนือจากการรายงานทางการเงินให้ความสำคัญกับ 2 ปัจจัย ได้แก่ปัจจัยทั้งภายในและภายนอกโดยเฉพาะภาระหน้าที่ที่เกิดขึ้นภายในองค์กรเกี่ยวกับสภาพปัญหา ทั้งไปจึงมีการสำรวจความเป็นไปได้ในการรายงานทางการเงินจากความสามารถในการบริหารการเงิน ความเกี่ยวข้องกันของประสิทธิภาพการบังคับใช้และประสิทธิภาพในการบริหาร นอกจากนี้ยังพบว่าการปฏิบัติเกี่ยวกับรายงานทางการเงินครอบคลุมเพิ่มขึ้นตามขนาดของกิจการและมีความแตกต่างกันในรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก ซึ่งธุรกิจขนาดกลางจะครอบคลุมมากกว่า นอกจากนี้การเข้าใจได้ของรายงานทางการเงินส่วนใหญ่คือความห่วงใยในการเติบโตของระยะเวลาการเพิ่มขึ้นของรายได้ อย่างไรก็ตามการเข้าใจได้ของรายงานทางการเงินดูเหมือนเป็นความไม่สอดคล้องกันระหว่างกำไรของกลุ่ม และยังพบว่าธุรกิจที่มีการจ้างงานมากขึ้นมีการเจริญเติบโตในยอดขายและความต้องการรายได้จากยอดขายที่ดีขึ้นตามความหลากหลายของผู้ใช้เงิน ดังนั้นการรายงานทางการเงินต้องมีความชัดเจนและสามารถปรับให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในอนาคต

Lapsley (1979) ได้ศึกษาการใช้ข้อมูลทางบัญชีของทิมผู้บริหาร เพื่อพิจารณาประสิทธิผล การตัดสินใจของทีมในช่วงของโครงสร้างองค์กรสามระดับ ผลการวิจัยเสนอหลักฐานเพื่อเสนอแนะว่าวิธีการมีส่วนร่วมจะช่วยแก้ปัญหาของผู้บริหาร ด้วยวิธีการแบบดั้งเดิมของการจัดการและการควบคุม การวัดตัวแปรใช้ข้อมูลทางบัญชีโดยใช้คำถามเป็นมิติพื้นฐานในด้านความถูกต้อง ความเชื่อถือได้ ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ และความสำคัญ นอกจากนี้ยังมีการทดสอบแบบย้อนในด้านของความเข้าใจได้ในข้อมูลทางการเงิน พบว่ามีระดับสูงในด้านความถูกต้องและความเชื่อถือได้และมีระดับสูงมากในด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ภาพรวมเสนอแนะว่าการใช้ข้อมูลทางบัญชีแท้จริงแล้วเป็นปัจจัยหลักในความสำเร็จของแนวคิดใหม่ของการคิดส่วนใหญ่ของผู้บริหารความสำคัญควรที่จะเพิ่มขอบเขตความเชื่อถือได้ของข้อมูลที่สามารถเพิ่มการมีส่วนร่วมโดยมีเงื่อนไขของข้อคือข้อหนึ่งความถูกต้องและเชื่อถือได้ของข้อมูลทางบัญชีและข้อสองปรับปรุงข้อจำกัดและรายละเอียดที่คำนึงถึงความเป็นไปได้ในทางเลือกของการประเมินทุน

ทิพาพร ขวัญมา (2555) ได้ศึกษาผลกระทบของคุณภาพข้อมูลทางบัญชีบริหารที่มีต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าคุณภาพ ข้อมูลทางบัญชีบริหาร ด้านความสัมพันธ์กับปัญหา ด้านความทันเวลาด้วยความต้องการ และด้านความน่าเชื่อถือได้มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิภาพการตัดสินใจโดยรวม ดังนั้นผู้บริหารของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ควรให้ความสำคัญต่อคุณภาพข้อมูลทางบัญชีบริหารเพื่อนำไปพัฒนาและปรับปรุงการปฏิบัติงานทางการเงินบัญชีและสนับสนุนการพัฒนาบุคลากร ให้มีความรู้ข้อมูลทางบัญชีเพื่อเพิ่มประสิทธิผลองค์กรในการดำเนินงานและมีศักยภาพในการแข่งขันได้ในอนาคต

ปิยมาศ เหลือสั้น (2555) ได้ศึกษาผลกระทบของคุณภาพรายงานทางการเงินที่มีต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) ในจังหวัดสุรินทร์ พบว่าคุณภาพรายงานทางการเงินด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ มีความสัมพันธ์และผลกระทบกับประสิทธิภาพการตัดสินใจ เนื่องจากคุณภาพข้อมูลทางบัญชีมีความสำคัญและเป็นประโยชน์

แก่ผู้ใช้งานทางการเงินอย่างมากเพราะต้องใช้ประกอบการตัดสินใจและวิเคราะห์ความเสี่ยงในการลงทุนในอนาคต ด้านความเชื่อถือได้มีความสัมพันธ์และผลกระทบกับประสิทธิภาพการตัดสินใจเนื่องจากการมีระบบบัญชีที่มีมาตรฐานเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ช่วยสะท้อนภาวะการเงินที่แท้จริงของบริษัท ข้อมูลทางบัญชีที่น่าเชื่อถือจะส่งผลให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถประเมินเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบันและอนาคต ทำให้การตัดสินใจของผู้บริหารทำได้ง่ายขึ้นและด้านเปรียบเทียบกันได้ มีความสัมพันธ์และผลกระทบกับประสิทธิภาพการตัดสินใจ เนื่องจากการเงินที่มีคุณภาพผู้บริหารสามารถเปรียบเทียบงบการเงินในช่วงเวลาที่ต่างกันเพื่อใช้ประกอบการวางแผนและวางกลยุทธ์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

วิมลพรรณ เลหาเจริญยศ (2553) ได้ศึกษาความต้องการในการใช้ข้อมูลทางบัญชีของผู้บริหารธุรกิจขนาดเล็กในเขตสวนอุตสาหกรรมศรีสุทนต์ลำพูน โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับหน้าที่ทางการบริหารของผู้บริหาร โดยใช้ข้อมูลทางบัญชี ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ด้านการวางแผน ด้านการควบคุม ด้านการสั่งการและด้านการตัดสินใจ ผลการศึกษาพบว่าผู้บริหารมีความต้องการในการใช้ข้อมูลทางบัญชีโดยรวมอยู่ในระดับมาก หากแบ่งความต้องการในการใช้ข้อมูลทางบัญชีของผู้บริหาร ด้านการวางแผนและด้านการควบคุม ผู้บริหารมีความต้องการในการใช้ข้อมูลอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการสั่งการและด้านการตัดสินใจ ผู้บริหารมีความต้องการในการใช้ข้อมูลอยู่ในระดับปานกลาง

พัชรินทร์ วิเศษประสิทธิ์ (2552) ได้ศึกษาผลกระทบความน่าเชื่อถือของข้อมูลทางการเงินที่มีต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตภาคเหนือ พบว่าผู้บริหารธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพการตัดสินใจอยู่ในระดับมาก ได้แก่ด้านรวดเร็วทันเหตุการณ์ ด้านบรรลุวัตถุประสงค์ ด้านเกิดประสิทธิผลสูงสุดและด้านการยอมรับจากผู้เกี่ยวข้อง และจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์และผลกระทบ พบว่าความน่าเชื่อถือของข้อมูลทางบัญชี ด้านระบบบัญชีที่เหมาะสม มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิภาพการตัดสินใจโดยรวม ด้านรวดเร็วทันเหตุการณ์ ด้านบรรลุวัตถุประสงค์ ด้านการเกิดประสิทธิผลสูงสุด และด้านการยอมรับจากผู้เกี่ยวข้อง กล่าวโดยสรุป คือ ความน่าเชื่อถือของข้อมูลทางบัญชีมีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิภาพการตัดสินใจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตภาคเหนือ

วันนพรณ์ ชื่นพิบูลย์ (2552) ได้ศึกษาผลกระทบของสภาพแวดล้อมภายในองค์กร ที่มีต่อคุณภาพข้อมูลทางบัญชีและประสิทธิภาพการตัดสินใจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตภาคเหนือ พบว่า ผู้บริหารฝ่ายบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพการตัดสินใจอยู่ในระดับมาก ด้านคุณภาพของการตัดสินใจ ด้านการตัดสินใจในเวลา ด้านการยอมรับของผู้ที่เกี่ยวข้องและจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์และผลกระทบ พบว่าคุณภาพข้อมูลทางการเงินด้านความเข้าใจได้ ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ และด้านการเปรียบเทียบกัน ได้มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับประสิทธิภาพการตัดสินใจโดยรวม ด้านคุณภาพการตัดสินใจ ด้านการตัดสินใจได้ในเวลา ด้านการยอมรับของผู้เกี่ยวข้องและด้านความเหมาะสมทางด้านจริยธรรม

รุจิพร วรฤทธิ์ (2550) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของระบบสารสนเทศทางการบัญชี ความได้เปรียบทางการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในประเทศไทย พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความเห็นเกี่ยวกับการมีคุณภาพของระบบสารสนเทศอยู่ในระดับมาก เช่นด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ด้านความถูกต้องเชื่อถือได้ ด้านความสามารถเปรียบเทียบกันได้และมีความเห็นเกี่ยวกับ

ความได้เปรียบทางการแข่งขันอยู่ในระดับมาก เช่น ด้านการสร้างแตกต่าง ด้านการเป็นผู้นำด้านต้นทุน ด้านการตอบสนองอย่างรวดเร็วและด้านการมุ่งตลาดเฉพาะส่วน และเกี่ยวกับการมีความสำเร็จในการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก ได้แก่ด้านการเงิน ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน และด้านการเรียนรู้พัฒนา โดยสรุปคุณภาพระบบสารสนเทศทางการบัญชีและมีความเห็นเกี่ยวกับความได้เปรียบทางการแข่งขันมีความสัมพันธ์และผลกระทบกับความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

อักษราภรณ์ แวนแก้ว (2548) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นมืออาชีพของนักบัญชีกับคุณภาพรายงานการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่านักบัญชีธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้ความเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีคุณภาพรายงานการเงินอยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ความเข้าใจได้ ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ความเชื่อถือได้และการเปรียบเทียบกันได้ ความเป็นมืออาชีพของนักบัญชีมีความสำคัญกับการจัดทำรายงานการเงินให้มีคุณภาพ ดังนั้นผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรโดยการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการศึกษาต่อหรือเข้ารับการอบรมเพิ่มเติมตลอดจนการศึกษาดูงานเพื่อหาประสบการณ์จากธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ประสบความสำเร็จเพื่อให้กับนักบัญชีมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลสามารถคาดคะเนแนวโน้มของเศรษฐกิจได้อย่างมืออาชีพ

เบญจวรรณ ตรีกิจธรรกุล (2547) ได้ศึกษาคุณภาพของสารสนเทศทางบัญชีที่มีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของนักบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กรณีศึกษา อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี พบว่า ระดับของคุณภาพของสารสนเทศทางบัญชีโดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน คือด้านความเข้าใจได้ ด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ด้านความเชื่อถือได้และด้านการเปรียบเทียบกันได้

อิสริยา บัณฑพงศา (2547) ได้ศึกษาทัศนคติต่อการใช้บริการของสำนักงานบัญชีและตรวจสอบบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่าสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเลิกใช้บริการของสำนักงานบัญชีก็เพราะว่าไม่สามารถอธิบายงานที่ทำออกมาให้ผู้ที่ใช้บริการเข้าใจได้ ทำให้เข้าใจว่าสำนักงานแห่งนั้นมีความรู้ไม่เพียงพอและการให้บริการต่อไปอาจจะก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อกิจการ ส่วนสาเหตุรองลงมาก็คือสำนักงานบัญชีไม่สามารถแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็วทันกำหนดเวลาและผู้ประกอบการส่วนมากเห็นความสำคัญของการใช้บริการของสำนักงานบัญชี เพราะสำนักงานบัญชีช่วยเพิ่มศักยภาพ ลดค่าใช้จ่ายและช่วยให้ผู้บริหารมีข้อมูลที่ถูกต้องมาใช้ตัดสินใจในการบริหารธุรกิจ

รุจิเรจ นทีนันท์ ณ ลำปาง (2543) ได้ศึกษาการใช้ข้อมูลทางบัญชีในการบริหารงานของสหกรณ์การเกษตรในพื้นที่ความรับผิดชอบของสำนักงานตรวจบัญชีสหกรณ์ภูมิภาคที่ 10 (เชียงใหม่) พบว่า ผู้ใช้ข้อมูลสามารถนำข้อมูลทางบัญชีไปใช้ในการบริหารงานของสหกรณ์ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของสหกรณ์ สามารถจัดทำรายงานผลการดำเนินงานประจำเดือนเพื่อให้ข้อมูลทางบัญชีที่เพียงพอต่อผู้ที่ต้องการและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ แต่ผู้ใช้ข้อมูลต้องการใช้ข้อมูลจากงบการเงินรายไตรมาสเพื่อช่วยให้ได้ข้อมูลที่รวดเร็วและทันเวลาในการใช้ประโยชน์ได้ทันที นอกจากนั้นสหกรณ์ควรให้ความสำคัญของข้อมูลทางบัญชีมากขึ้นเพื่อให้มีการใช้ประโยชน์จากข้อมูลทางบัญชีมากที่สุด

เพ็ญธิดา พงษ์ธานี(2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็น

นิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ การวัดความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจและการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในด้านการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ลักษณะเชิงโครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในด้านระยะเวลาในการดำเนินงาน การดำเนินงานกับต่างประเทศ การจัดทำแผนธุรกิจและการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกัน

ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่วนใหญ่มองว่าค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางบัญชี หรือการจัดทำงบการเงินเป็นค่า ใช้จ่ายส่วนเกินและจากปัญหาในการจัดทำงบการเงินที่มีต้นทุนในการจัดทำสูงมากกว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการเงิน (สุภาพร กุลลัดดี ,2550) เป็นเหตุผลหนึ่งที่ ทำให้ผู้ประกอบการหลีกเลี่ยงการเข้าถึงแหล่งเงินทุนจากสถาบันการเงิน เนื่องจากมีการปิดบังข้อมูลทางการเงิน เพื่อหลีกเลี่ยงภาษี (สิริลักษณ์ สมประสงค์และคณะ,2551) การบังคับใช้ภาษี สำหรับธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มักมีปัญหาเสมอซึ่งในหลายๆ ประเทศต้องพึ่งพาอัตราภาษีพิเศษเพื่อให้การจ่ายภาษีสอดคล้องกับขนาดของธุรกิจ เป็นการลดหย่อนค่าใช้จ่ายและลดการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีในกลุ่ม SMEs โดยผู้ประกอบการบางรายเห็นว่าภาษีเป็นค่าใช้จ่ายที่ทำให้ส่วนแบ่งกำไรของตนลดลง ประกอบกับการประกอบการของธุรกิจนอกตลาดหลักทรัพย์ฯ มีหน่วยงานผู้กำกับหลักทรัพย์ดูแลตรวจสอบการปฏิบัติตามมาตรการทางบัญชี และระเบียบข้อบังคับต่างๆ น้อยกว่าบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ฯ ดังนั้น จึงเป็นช่องทางที่ทำให้เกิดการตกแต่งบัญชีได้ง่าย โดยผู้ประกอบการจัดทำบัญชีเป็นเพียงเพื่อให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของกฎหมายและมีเอกสารประกอบการยื่นงบการเงินและแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีประจำปีเท่านั้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุที่ทำให้รายงานทางการเงินของกิจการแสดงรายการผลการดำเนินงานไว้ไม่เป็นไปตามข้อเท็จจริง อีกสาเหตุหนึ่งอาจเนื่องมาจากการประกอบกิจการของธุรกิจเหล่านี้มิได้มุ่งหวังถึงการระดมเงินจากนักลงทุน แต่เป็นการคำนึงถึงประโยชน์ทางภาษี หรือการหลบเลี่ยงภาษี เพียงประการเดียว (ชนชัย ,2549) นอกจากนี้ รูปแบบของธุรกิจนอกตลาดหลักทรัพย์ฯ ส่วนใหญ่แล้วจะอยู่ในรูปของธุรกิจเจ้าของคนเดียว หรือแบบกลุ่มครอบครัว ซึ่งแรงจูงใจในการตกแต่งบัญชีอยู่ที่การจัดทำต้นทุนเพื่อรักษาสถานภาพในการแข่งขัน ดังนั้นการเสียภาษีจำนวนมากจะทำให้ธุรกิจไม่สามารถลดราคาสินค้าลงมาสู้กับคู่แข่งได้ จึงมีแนวโน้มที่จะตกแต่งบัญชีเพื่อเสียภาษี หรือตกแต่งกำไรให้ดูต่ำเพื่อเสียภาษีน้อยลง (สิริพร,2550) สอดคล้องกับผลการศึกษาของชนิกา อรุณวัฒนา (2547) ที่พบว่ารูปแบบและมูลเหตุจูงใจในการตกแต่งบัญชีของบริษัทในและนอกตลาดหลักทรัพย์ฯ แตกต่างกัน โดยบริษัทที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ฯจะมีรูปแบบในการตกแต่งบัญชีเกี่ยวกับการเร่งบันทึกรายได้ให้เร็วกว่าความเป็นจริงมากที่สุด ในขณะที่บริษัทที่อยู่นอกตลาดหลักทรัพย์ฯจะตกแต่งบัญชีเกี่ยวกับการทำบัญชีสองชุด เพื่อประโยชน์ในการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล หรือการเลี่ยงภาษีมากที่สุดรองลงมาคือการจงใจแสดงรายจ่ายเกินจริง แสดงรายได้ต่ำกว่าความเป็นจริง หรืออาจจงใจไม่บันทึกรายได้และ/หรือค่าใช้จ่าย เช่นเดียวกับผลงานวิจัยของ Bonner(1998) (อ้างถึงใน ปุญญวีร์ ปุระพันธ์,2550) ที่ได้ทำการศึกษาข้อมูลที่เปิดเผยโดยคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยพบว่าพฤติกรรมการทุจริตในงบการเงิน ข้อหนึ่งในจำนวนหลายๆข้อ คือ การ

ทุจริตทางบัญชีโดยการบันทึกรายได้ต่ำหรือการบันทึกค่าใช้จ่ายสูงๆเพื่อประโยชน์ทางภาษี นอกจากนี้แล้วยังมีการเลี่ยงภาษีไปสู่บุคคลอื่น ปกปิดหนี้สินหรือภาระผูกพันของบริษัท เจตนาบันทึกบัญชีผิดประเภท เจตนากระทำผิดกฎหมายและการเปลี่ยนแปลงนโยบายบัญชี ตามลำดับ ทั้งนี้หากผู้ประกอบการหรือเจ้าของกิจการดำเนินธุรกิจอยู่บนพื้นฐานทางจริยธรรม และมีวัฒนธรรมองค์กรที่เหมาะสมแล้ว ก็จะทำให้งบการเงินมีคุณภาพอย่างแท้จริง (ธกานต์, 2550)

จากผลการศึกษาวิจัยข้างต้นชี้ให้เห็นถึงการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน นอกจากประเมินธุรกิจจากอัตราส่วนทางการเงิน ด้วยสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครองปัจจุบัน ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาแล้วนั้น ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ควรมีการพัฒนาศักยภาพในการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการให้เกิดประสิทธิผล ด้านการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวิเคราะห์อัตราส่วนและประเมินสถานะของธุรกิจ ประกอบด้วย อัตราส่วนวัดสภาพคล่อง อัตราส่วนวัดความสามารถในการทำกำไร อัตราส่วนวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และอัตราส่วนวัดความสามารถในการชำระหนี้ และการใช้ประโยชน์เพื่อการบริหารธุรกิจ ประกอบด้วย การตัดสินใจเพื่อลงทุน การบริหารลูกหนี้ การวางแผนทางภาษี การจัดสรรงบประมาณ การวิเคราะห์สถานะการ เพื่อเตรียมหาแหล่งเงินทุนและการเตรียมพร้อมกับการลงทุนเพื่อเก็งกำไรระยะสั้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องชี้ให้เห็นว่าผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในหลายเขตพื้นที่แต่ในเขตภาคกลางตอนบนยังไม่มีการวิจัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาคุณภาพข้อมูลทางบัญชีที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตภาคกลางตอนบน โดยนำปัจจัยคุณภาพข้อมูลทางการบัญชีเป็นตัวแปรอิสระที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานเพื่อทดสอบสิ่งที่สนใจ ดังนั้นปัจจัยคุณภาพข้อมูลทางบัญชีส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตภาคกลางตอนบน

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน มีระเบียบวิธีในการวิจัย ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจความคิดเห็น (Survey Research) เพื่อศึกษาผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยจะดำเนินการนำเสนอตามลำดับดังนี้

1) กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลทุกแห่งที่อยู่ในเขตภาคกลางตอนบนในปัจจุบัน ได้แก่ 9 จังหวัดประกอบด้วย จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดชัยนาท จังหวัดลพบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดอ่างทอง จังหวัดสระบุรี จังหวัดอยุธยา จังหวัดปทุมธานีและจังหวัดนนทบุรี

2) ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน จำนวนทั้งสิ้น 366,074 แห่ง จำแนกเป็นภาคการผลิต 55,378 แห่ง ภาคการค้า 152,358 แห่ง และภาคการบริการ 158,338 แห่ง (สสว, 2559)

3.2 วิธีการเลือกตัวอย่าง

วิธีการเลือกตัวอย่าง จะเลือกตัวอย่างจำนวน 1,000 แห่ง จากจำนวนประชากรธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ทั้งหมดที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน โดยใช้วิธีเลือกตัวอย่างแบบ แบ่งชั้นภูมิตามประเภทของธุรกิจ ได้แก่ประเภทการผลิต ประเภทการค้า ประเภทการบริการ รายละเอียดของจำนวนตัวอย่างจำแนก ดังนี้

ประเภทของธุรกิจ จำนวนตัวอย่างธุรกิจ	
ขนาดกลางและขนาดย่อม ขนาดกลางและขนาดย่อม	
ภาคการผลิต	150 ราย
ภาคการค้า 420	ราย
ภาคการบริการ	430 ราย
รวม	1,000 ราย

และเลือกกลุ่มเป้าหมายผู้บริหารหรือผู้ที่เกี่ยวข้องของสถานประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อสัมภาษณ์เชิงลึกถึงข้อเสนอแนะสำหรับการประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และแนวทางการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ จะใช้เครื่องมือเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยแบ่งคำถามออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับโครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ส่วนที่ 2 ครอบคลุมเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ส่วนที่ 3 ครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ส่วนที่ 4 ครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถาม

และแบบสัมภาษณ์ที่สอบถามความคิดเห็นเชิงลึกของสถานประกอบการ เพื่อสอบถาม ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs หัวข้อสัมภาษณ์ ประกอบด้วย 1) ด้านการจัดทำรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs 2) ด้านการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs และ 3) ด้านการดำเนินงานเพื่อให้เกิดประสิทธิผลต่อธุรกิจ SMEs

3.4 ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นจะทำการทดสอบความน่าเชื่อถือของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปรจะพิจารณาจากการวิเคราะห์ปัจจัย โดยใช้วิธีองค์ประกอบหลัก เพื่อลดจำนวนปัจจัยย่อยของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปร ด้วยการทำการหมุนแกนด้วยวิธีแวนแมกซ์และใช้ค่า factor loading ของตัววัดปัจจัยมากกว่า 0.5 โดยตัววัดต้องไม่มีค่า factor loading มากกว่า 1 ปัจจัย เป็นเกณฑ์ในการกำหนดปัจจัยที่จะใช้เป็นเครื่องมือ เพื่อวัดค่าตัวแปร และหาความน่าเชื่อถือได้ของปัจจัยซึ่งเป็นความน่าเชื่อถือได้ของแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดค่าตัวแปรเช่นเดียวกันโดยพิจารณาจากค่า Cronbach Alpha ซึ่งต้องมากกว่า 0.6 จึงจะถือว่ามีความเชื่อถือได้ (กัลยา, 2546)

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งเป็น 2 ส่วนดังนี้

1) ข้อมูลทุติยภูมิ

เป็นการเก็บข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าจากข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์จากรายงานทางการเงิน การวิเคราะห์และประเมินผลการปฏิบัติงานด้วยอัตราส่วนทางการเงิน ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลของ การใช้ข้อมูลของ ธุรกิจ จากตำรา บทความ และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) ข้อมูลปฐมภูมิ

เป็นข้อมูลที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขต ภาคกลางตอนบน สอบถาม เกี่ยวกับ ข้อมูลโครงสร้างขององค์กร ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และการสัมภาษณ์เชิงลึกสถานประกอบการเพื่อเป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะจงถึงข้อเสนอแนะและแนวทางเข้าถึงแหล่งเงินทุน

3.6 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ทำการตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูลในแบบสอบถาม และนำไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีสถิติที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1) สถิติเชิงพรรณนา

ประกอบด้วยการหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2) แจกแจงความถี่เกี่ยวกับโครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) แจกแจงความถี่และหาค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่เกี่ยวกับเรื่องดังนี้

- การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

3) การวัดค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 5 ด้าน ดังนี้

- การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ
- การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ
- การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจ
- การวัดภาวะหนี้สินของธุรกิจ
- การกำหนดวัตถุประสงค์และแผนกลยุทธ์ของธุรกิจ

การแบ่งระดับคะแนน จะใช้แบบ Rating Scale ของ Likert แบ่งออกเป็น 7 ระดับ ดังนี้

7 หมายถึง ใช้มากที่สุด

6 หมายถึง ใช้มาก

5 หมายถึง ใช้ค่อนข้างมาก

4 หมายถึง ใช้ปานกลาง

3 หมายถึง ใช้ค่อนข้างน้อย

2 หมายถึง ใช้น้อย

1 หมายถึง ไม่ใช้เลย

การกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ
ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 5.81-7.00 หมายถึง ใช้ประโยชน์มาก

ค่าเฉลี่ย 4.61-5.80 หมายถึง ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

ค่าเฉลี่ย 3.41-4.60 หมายถึง ใช้ประโยชน์ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 2.21-3.40 หมายถึง ใช้ประโยชน์ค่อนข้างน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-2.20 หมายถึง ใช้ประโยชน์น้อย

การวัดค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
(SMEs) ซึ่งประกอบด้วยปัจจัย 6 ด้าน ดังนี้

- 1.ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน
- 2.ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนการกู้ยืมต่ำ
- 3.ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ
- 4.ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าธรรมเนียมในการจัดการเงินกู้ต่ำ
- 5.ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันต่ำ
- 6.ความสามารถในการได้รับอนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว

การแบ่งระดับคะแนนจะใช้แบบ Rating Scale ของ Likert ออกเป็น 7 ระดับ ดังนี้

7 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนมากที่สุด

6 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนมาก

5 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนค่อนข้างมาก

4 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนปานกลาง

3 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนค่อนข้างน้อย

2 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนน้อย

1 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนน้อยที่สุด

การกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของ
ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 5.81-7.00 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนมาก

ค่าเฉลี่ย 4.61-5.80 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนค่อนข้างมาก

ค่าเฉลี่ย 3.41-4.60 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 2.21-3.40 หมายถึง มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนค่อนข้างน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-2.20 หมายถึง ไม่มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้เลย

การวัดค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 7 ด้าน ดังนี้

(SMEs)

- 1.ความพึงพอใจกับความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ
- 2.ความพึงพอใจกับการเติบโตของยอดขายของธุรกิจ
- 3.ความพึงพอใจกับผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ
- 4.ความพึงพอใจกับสภาพคล่องของธุรกิจ
- 5.ความพึงพอใจกับรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ
- 6.ความพึงพอใจกับความเป็นอิสระในการดำเนินงานโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก
- 7.ความพึงพอใจกับความมั่นคงของธุรกิจ

การแบ่งระดับคะแนนจะใช้แบบ Rating Scale ของ Likert เป็น 7 ระดับ ดังนี้

- 7 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
- 6 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
- 5 หมายถึง มีความพึงพอใจค่อนข้างมาก
- 4 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
- 3 หมายถึง มีความพึงพอใจค่อนข้างน้อย
- 2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
(SMEs) ดังนี้

- ค่าเฉลี่ย 5.81-7.00 หมายถึง มีประสิทธิผลมาก
- ค่าเฉลี่ย 4.61-5.80 หมายถึง มีประสิทธิผลค่อนข้างมาก
- ค่าเฉลี่ย 3.41-4.60 หมายถึง มีประสิทธิผลปานกลาง
- ค่าเฉลี่ย 2.21-3.40 หมายถึง มีประสิทธิผลค่อนข้างน้อย
- ค่าเฉลี่ย 1.00-2.20 หมายถึง ไม่มีประสิทธิผลเลย

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบนครั้งนี้ มีการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามสรุปได้ ดังนี้

4.1 โครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การศึกษาโครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จะทำการศึกษาข้อมูลประเภทของธุรกิจ รูปแบบการดำเนินงาน ระยะเวลาการดำเนินงาน การดำเนินธุรกิจกับต่างประเทศ การจัดทำแผนธุรกิจ การจัดทำแผนการตลาด รูปแบบของการจัดทำบัญชี แหล่งที่มาของเงินทุนในการเริ่มดำเนินธุรกิจครั้งแรกและความต้องการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน สรุปผลการวิจัย ดังนี้

4.1.1 ประเภทธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยประเภทธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจประเภทการบริการ มากที่สุด จำนวน 156 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 40.63 รองลงมาประกอบธุรกิจการค้า จำนวน 129 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 33.59 และประกอบธุรกิจการผลิต จำนวน 99 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 25.78 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ประเภทธุรกิจ	จำนวน	ร้อยละ
	(แห่ง)	(%)
การผลิต	99	25.78
การค้า	129	33.59
การบริการ	156	40.63
รวม	384	100.00

4.1.2 รูปแบบธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยรูปแบบธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่วนใหญ่มีการจัดตั้งธุรกิจรูปแบบบริษัท จำกัด มากที่สุด จำนวน 291 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 75.78 รองลงมา มีการจัดตั้งธุรกิจรูปแบบห้างหุ้นส่วน จำกัด จำนวน 76 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 19.79 และมีการจัดตั้งธุรกิจรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล จำนวน 17 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 4.43 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบการจัดตั้งธุรกิจ

รูปแบบการจัดตั้งธุรกิจ	จำนวน	ร้อยละ
	(แห่ง)	(%)
บริษัท จำกัด	291	75.78
ห้างหุ้นส่วน จำกัด	76	19.79
ห้างหุ้นส่วนสามัญ นิติบุคคล	17	4.43
รวม	384	100.00

4.1.3 ระยะเวลาดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยระยะเวลาการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าส่วนใหญ่ดำเนินกิจการมาแล้วอยู่ระหว่าง 11 ปี ถึง 15 ปี มากที่สุด จำนวน 194 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 50.52 รองลงมามีการดำเนินธุรกิจมากกว่า 15 ปีขึ้นไป จำนวน 154 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 40.10 และมีระยะเวลาดำเนินธุรกิจอยู่ระหว่าง 6 ปี ถึง 10 ปี จำนวน 25 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.51 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	จำนวน	ร้อยละ
	(แห่ง)	(%)
น้อยกว่า 3 ปี	3	0.78
3-5 ปี	8	2.08
6-10 ปี	25	6.51
11-15 ปี	194	50.52
มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	154	40.10
รวม	384	100.00

4.1.4 การดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าส่วนใหญ่ไม่มีการส่งออกและนำเข้ามากที่สุด จำนวน 299 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 77.86 รองลงมามีการส่งออกและนำเข้า จำนวน 38 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.90 มีการส่งออกเพียงอย่างเดียว จำนวน 25 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.51 และมีการนำเข้าเพียงอย่างเดียว จำนวน 22 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.73 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ

การดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ	จำนวน	ร้อยละ
	(แห่ง)	(%)
มีการส่งออกเพียงอย่างเดียว	25	6.51
มีการนำเข้าเพียงอย่างเดียว	22	5.73
มีการส่งออกและนำเข้า	38	9.90
ไม่มีการส่งออกและนำเข้า	299	77.86
รวม	384	100.00

4.1.5 การจัดทำแผนธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยการจัดทำแผนธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าส่วนใหญ่มีการทำแผนธุรกิจประจำปีมากที่สุด จำนวน 269 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 70.05 รองลงมาไม่มีการทำแผนธุรกิจประจำปี จำนวน 115 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 29.95 ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจประจำปี

การจัดทำแผนธุรกิจประจำปี	จำนวน	ร้อยละ
	(แห่ง)	(%)
มีการทำแผนธุรกิจประจำปี	269	70.05
ไม่มีการทำแผนธุรกิจประจำปี	115	29.95
รวม	384	100.00

4.1.6 การจัดทำแผนการตลาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยการจัดทำแผนการตลาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าส่วนใหญ่มีการจัดทำแผนการตลาดมากที่สุด จำนวน 250 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 65.10 รองลงมาไม่มีการทำแผนการตลาด จำนวน 134 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.90 ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด

การจัดทำแผนการตลาด	จำนวน	ร้อยละ
	(แห่ง)	(%)
มีการจัดทำแผนการตลาด	250	65.10
ไม่มีการจัดทำแผนการตลาด	134	34.90
รวม	384	100.00

4.1.7 การจัดทำบัญชีธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยการจัดทำบัญชีธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าส่วนใหญ่จ้างสำนักงานบัญชีมากที่สุด จำนวน 323 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 84.11 รองลงมาจัดทำบัญชีเอง จำนวน 61 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15.89 ดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชี

วิธีการจัดทำบัญชี	จำนวน	ร้อยละ
	(แห่ง)	(%)
จ้างสำนักงานบัญชี	323	84.11
จัดทำเอง	61	15.89
รวม	384	100.00

4.1.8 แหล่งเงินทุนภายนอกในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยแหล่งเงินทุนภายนอกในการเริ่มดำเนินการครั้งแรกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าส่วนใหญ่แหล่งเงินทุนในการดำเนินการครั้งแรกเป็นเงินทุนของตนเองและครอบครัว จำนวน 173 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 45.05 รองลงมามีแหล่งเงินทุนมาจากเงินกู้จากสถาบันการเงิน เข้าหนี้ยการค้า จำนวน 134 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.90 มีแหล่งเงินทุนมาจากทุนของหุ้นส่วน จำนวน 77 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20.05 ส่วนเงินกู้จากแหล่งนอกระบบ ไม่มีเลย ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามแหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินการครั้งแรก

แหล่งเงินทุนในการเริ่มดำเนินการครั้งแรก	จำนวน	ร้อยละ
	(แห่ง)	(%)
เงินทุนตนเองและครอบครัว	173	45.05
เงินทุนจากหุ้นส่วน	77	20.05
เงินกู้จากสถาบันการเงิน เข้าหนี้ยการค้า	134	34.90
เงินกู้จากแหล่งนอกระบบ	0	-
รวม	384	100.00

4.1.9 ความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าส่วนใหญ่ไม่ต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงิน จำนวน 215 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 55.99 เหตุผลที่ไม่ต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงิน เนื่องจาก

ส่วนหนึ่งมีเงินทุนเพียงพอแล้ว อีกส่วนหนึ่งเห็นว่าถ้าผู้จากสถาบันการเงินจะต้องเสียดอกเบี้ยอัตราสูงและไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ยืม รองลงมาต้องการเงินกู้จำนวน 169 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 44.01 ตามลำดับ โดยให้เหตุผลที่ต้องการเงินกู้ เพื่อต้องการนำมาขยายกิจการของตนเอง และต้องการนำมาเป็นเงินทุนเพื่อป้องกันสภาพคล่อง ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ร้อยละของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน

ความต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	จำนวน	ร้อยละ
	(แห่ง)	(%)
ไม่ต้องการ	215	55.99
ต้องการ	169	44.01
รวม	384	100.00

4.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ผลการวิจัยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMSs) ที่จดทะเบียนนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน สรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

4.2.1 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดย

ภาพรวม

จากผลการวิจัยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เมื่อนำมาจัดเรียงตามค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์ พบว่า มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินโดยภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.90) โดยมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินระดับมาก 4 รายการ ได้แก่ การวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น (ค่าเฉลี่ย 6.08) การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (ค่าเฉลี่ย 5.91) การวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ (ค่าเฉลี่ย 5.90) และการวิเคราะห์อัตราหมุนเวียนของลูกหนี้ (ค่าเฉลี่ย 5.81) ตามลำดับ พบว่ามีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินระดับค่อนข้างมาก 8 รายการ ได้แก่ การจัดสรรงบประมาณ (ค่าเฉลี่ย 5.41) การกำหนดต้นทุนและประสิทธิภาพของการดำเนินงาน (ค่าเฉลี่ย 5.37) การวางแผนภาษี (ค่าเฉลี่ย 5.14) การวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน (ค่าเฉลี่ย 5.13) การวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน (ค่าเฉลี่ย 5.06) การวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว (ค่าเฉลี่ย 4.99) การบริหารหนี้ (ค่าเฉลี่ย 4.88) การตัดสินใจลงทุน (ค่าเฉลี่ย 4.84) และการวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ (ค่าเฉลี่ย 4.65) ตามลำดับ พบว่า การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินอยู่ในระดับปานกลาง 7 รายการ ได้แก่ การวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ (ค่าเฉลี่ย 4.58) การวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (ค่าเฉลี่ย 4.58) การวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์ (ค่าเฉลี่ย 4.42) การวิเคราะห์อัตราการหมุนของสินทรัพย์ (ค่าเฉลี่ย 4.30) การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ค่าเฉลี่ย 4.29) การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น (ค่าเฉลี่ย 3.97) และการประกอบการซื้อหุ้นกู้ (ค่าเฉลี่ย 3.87) ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยภาพรวม

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	$\bar{X}$	S.D.	
การวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น	6.08	0.6378	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน	5.91	0.7081	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ	5.90	0.9771	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้	5.81	1.1077	ใช้ประโยชน์มาก
การจัดสรรงบประมาณ	5.41	1.4925	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การกำหนดต้นทุนและประสิทธิภาพของการดำเนินงาน	5.37	1.5119	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวางแผนภาษี	5.14	1.3793	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน	5.13	0.9330	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	5.06	1.3153	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวิเคราะห์อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน	4.99	0.7288	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การบริหารหนี้	4.88	1.1921	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การตัดสินใจลงทุน	4.84	1.5292	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้	4.65	1.8588	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ	4.58	1.5872	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน	4.58	1.5964	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์	4.42	1.8289	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การวิเคราะห์อัตราการหมุนของสินทรัพย์	4.30	1.6047	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์	4.29	1.5877	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น	3.97	1.8020	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การประกอบการซื้อหุ้นกู้	3.87	1.6373	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
รวม	4.90	1.3508	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

4.2.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยแบ่งตามกลุ่มการใช้ประโยชน์แต่ละด้าน

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินโดยแบ่งตามกลุ่มการใช้ประโยชน์แต่ละด้าน ประกอบด้วย ด้านการวัดสภาพคล่อง การวัดความสามารถในการทำกำไร การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน การวัดความสามารถในการชำระหนี้ และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน พบว่าภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.90) โดยมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินระดับค่อนข้างมาก 4 รายการ ได้แก่ การวัดสภาพคล่อง (ค่าเฉลี่ย 5.31) การวัดความสามารถในการทำกำไร (ค่าเฉลี่ย 5.23) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน (ค่าเฉลี่ย 4.51) และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน (ค่าเฉลี่ย 4.94) ส่วนการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 4.50) ดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยแบ่งตามกลุ่มการใช้ประโยชน์แต่ละด้าน

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	$\bar{X}$	S.D.	
การวัดสภาพคล่อง	5.31	0.9232	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวัดความสามารถในการทำกำไร	5.23	1.1425	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การใช้ประโยชน์เพื่อการบริหารงาน	4.94	1.4368	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	4.51	1.6836	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	4.50	1.7127	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
รวม	4.90	1.3798	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

4.2.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 5.31) โดยมีการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้ (ค่าเฉลี่ย 5.81) ระดับมาก พบว่ามีการใช้ประโยชน์ระดับค่อนข้างมาก 2 รายการ ได้แก่ การวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน (ค่าเฉลี่ย 5.13) การวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว (ค่าเฉลี่ย 4.99) ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	$\bar{X}$	S.D.	
การวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้	5.81	1.1077	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน	5.13	0.9330	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวิเคราะห์อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนเร็ว	4.99	0.7288	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
รวม	5.31	0.9232	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

4.2.4 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 5.23) พบว่าการใช้ประโยชน์ระดับมาก 3 รายการ ได้แก่ การวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น (ค่าเฉลี่ย 6.08) การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (ค่าเฉลี่ย 5.91) และการวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ (ค่าเฉลี่ย 5.90) ส่วนการวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ค่าเฉลี่ย 4.29) และการวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น (ค่าเฉลี่ย 3.97) มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินระดับปานกลาง ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.13 ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	$\bar{X}$	S.D.	
การวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น	6.08	0.6378	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน	5.91	0.7081	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ	5.90	0.9771	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์	4.29	1.5877	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น	3.97	1.8020	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
รวม	5.23	1.1425	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

4.2. 5 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานอยู่ในระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.51) โดยมีการใช้ประโยชน์เพื่อการวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ (ค่าเฉลี่ย 4.65) ระดับค่อนข้างมาก ส่วนการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ (ค่าเฉลี่ย 4.58) และอัตราการหมุนของสินทรัพย์ (ค่าเฉลี่ย 4.30) มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินระดับปานกลาง ดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	$\bar{X}$	S.D.	
การวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้	4.65	1.8588	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ	4.58	1.5872	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การวิเคราะห์อัตราการหมุนของสินทรัพย์	4.30	1.6047	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
รวม	4.51	1.6836	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

4.2. 6 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยพบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 4.50) พบว่าการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์ (ค่าเฉลี่ย 4.42) และการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (ค่าเฉลี่ย 4.58) ระดับปานกลางทั้งสองรายการ ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	$\bar{X}$	S.D.	
การวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์	4.42	1.8289	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน	4.58	1.5964	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
รวม	4.50	1.7127	ใช้ประโยชน์ปานกลาง

4.2.7 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยพบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการบริหารงานระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.94) โดยมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินระดับค่อนข้างมาก 6 รายการ ได้แก่ การจัดสรรงบประมาณ (ค่าเฉลี่ย 5.41) การกำหนดต้นทุนและประสิทธิภาพของการดำเนินงาน (ค่าเฉลี่ย 5.37) การวางแผนภาษี (ค่าเฉลี่ย 5.14) การวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน (ค่าเฉลี่ย 5.06) การบริหารหนี้ (ค่าเฉลี่ย 4.88) และการตัดสินใจลงทุน (ค่าเฉลี่ย 4.84) ส่วนการประกอบการซื้อหุ้นกู้มีการใช้ประโยชน์ ระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.87) ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.16

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	$\bar{X}$	S.D.	
การจัดสรรงบประมาณ	5.41	1.4925	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน	5.37	1.5119	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวางแผนภาษี	5.14	1.3793	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	5.06	1.3153	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การบริหารหนี้	4.88	1.1921	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การตัดสินใจลงทุน	4.84	1.5292	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การประกอบการซื้อหุ้นกู้	3.87	1.6373	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
รวม	4.94	1.4368	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

4.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามประเภทธุรกิจ

เมื่อนำผลการวิจัยด้านการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินมาแยกตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สามารถจำแนกได้ ดังนี้

4.3.1 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดสภาพคล่อง จำแนกตามประเภทธุรกิจ

จากผลการวิจัยพบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องจำแนกตามประเภทธุรกิจระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 5.31) ธุรกิจภาคบริการจะใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 5.74) และเมื่อวิเคราะห์อัตราส่วนย่อยแยกตามประเภทธุรกิจ พบว่าธุรกิจภาคบริการมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องมากที่สุด ทั้ง การวิเคราะห์อัตราส่วนหมุนเวียนของลูกหนี้ (ค่าเฉลี่ย 6.08) การวิเคราะห์อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน (ค่าเฉลี่ย 5.50) และการวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว (ค่าเฉลี่ย 5.64) มากที่สุด ดังตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน จำแนกตามประเภทธุรกิจ

การใช้ประโยชน์เพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	ประเภทของธุรกิจ								ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	การผลิต		การค้า		การบริการ		รวม		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
การวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้	5.45	1.8585	5.89	1.0024	6.08	1.1466	5.81	1.1077	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน	4.41	1.1510	5.49	1.0510	5.50	0.7037	5.13	0.9330	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว	4.45	1.2573	4.89	0.6767	5.64	0.6133	4.99	0.7288	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
รวม	4.77	1.4223	5.42	0.9100	5.74	0.8212	5.31	0.9232	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

4.3.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร จำแนกตามประเภทธุรกิจ

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร จำแนกตามประเภทธุรกิจระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 5.23) ธุรกิจภาคการค้าจะใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 5.60) และเมื่อวิเคราะห์อัตราส่วนย่อย พบว่า ธุรกิจการค้ามีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรมากที่สุด โดยมีการวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น (ค่าเฉลี่ย 6.79) การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน (ค่าเฉลี่ย 5.91) การวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ (ค่าเฉลี่ย 5.96) การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (ค่าเฉลี่ย 5.99) และการวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น (ค่าเฉลี่ย 6.01) ดังตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร จำแนกตามประเภทธุรกิจ

การใช้ประโยชน์เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	ประเภทของธุรกิจ								ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	การผลิต		การค้า		การบริการ		รวม		
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
การวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น	5.56	1.4302	6.79	0.792	5.88	0.4241	6.08	0.6378	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน	5.59	1.4024	5.91	0.7954	6.24	0.9347	5.91	0.7081	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ	5.05	1.5425	5.96	0.9835	6.68	0.4952	5.90	0.9771	ใช้ประโยชน์มาก
การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์	3.99	1.0738	5.99	0.6959	4.13	1.3628	4.29	1.5877	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น	3.30	1.3857	6.01	1.1487	4.15	1.3420	3.97	1.8020	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
รวม	4.70	1.3337	5.95	0.9305	5.60	0.9848	5.23	1.1425	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

4.3.3 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน จำแนกตามประเภทธุรกิจ

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน จำแนกตามประเภทธุรกิจระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.51) เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยย่อยพบว่า ธุรกิจภาคบริการมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 6.09) ส่วนธุรกิจภาคการค้าจะใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 5.44) ส่วนธุรกิจภาคการผลิตมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการวิเคราะห์อัตราการหมุนของสินทรัพย์มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.56) ดังตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน จำแนกตามประเภทธุรกิจ

การใช้ประโยชน์เพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	ประเภทของธุรกิจ								ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	การผลิต		การค้า		การบริการ		รวม		
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
การวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้	3.13	1.8297	4.74	1.3824	6.09	1.1173	4.65	1.9540	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
การวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ	3.93	1.2684	5.44	1.1547	4.38	1.9366	4.58	1.6755	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
การวิเคราะห์อัตราการหมุนของสินทรัพย์	4.56	1.1677	4.22	1.1677	4.13	1.3499	4.30	1.6047	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
รวม	3.87	1.5491	4.80	1.2686	4.87	1.5270	4.51	1.6836	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

4.3.4 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดความสามารถชำระหนี้ จำแนกตามประเภทธุรกิจ

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถชำระหนี้ จำแนกตามประเภทธุรกิจระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 4.50) เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยย่อยพบว่า ธุรกิจภาคการค้ามีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินโดยการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์ (ค่าเฉลี่ย 5.43) การวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (ค่าเฉลี่ย 5.41) มากที่สุด ดังตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อวัดสภาพหนี้สิน จำแนกตามประเภทธุรกิจ

การใช้ประโยชน์เพื่อ วัดสภาพหนี้สินของ ธุรกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม (SMEs)	ประเภทของธุรกิจ								ความหมายของ ค่าเฉลี่ยการใช้ ประโยชน์จาก รายงานทาง การเงิน
	การผลิต		การค้า		การบริการ		รวม		
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
การวิเคราะห์ อัตราส่วนหนี้สินต่อ สินทรัพย์	3.63	1.1120	5.43	1.1610	4.21	2.3646	4.42	1.8289	ใช้ประโยชน์ ปานกลาง
การวิเคราะห์ อัตราส่วนหนี้สินต่อ ทุน	3.59	1.0303	5.41	1.1660	4.73	1.9955	4.58	1.5964	ใช้ประโยชน์ ปานกลาง
รวม	3.61	1.07	5.42	1.1635	4.47	2.1801	4.50	1.7127	ใช้ประโยชน์ ปานกลาง

4.3.5 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน จำแนกตามประเภทธุรกิจ

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน จำแนกตามประเภทธุรกิจระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.94) เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยย่อยพบว่า ธุรกิจภาคการค้ามีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 5.35) เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยย่อยพบว่า ธุรกิจภาคการบริการมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการจัดสรรงบประมาณ (ค่าเฉลี่ย 5.98) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน (5.96) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการวางแผนภาษี (ค่าเฉลี่ย 5.52) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน (ค่าเฉลี่ย 5.75) มากที่สุด ส่วนธุรกิจภาคการค้ามีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการบริหารหนี้ (ค่าเฉลี่ย 5.62) ใช้เพื่อการตัดสินใจลงทุน (ค่าเฉลี่ย 5.59) และใช้เพื่อประกอบการซื้อหุ้นกู้ (ค่าเฉลี่ย 4.68) มากที่สุด ดังตารางที่

4.21

ตารางที่ 4.21 แสดงค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในทางปฏิบัติ เพื่อการบริหารงาน จำแนกตามประเภทธุรกิจ

การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	ประเภทของธุรกิจ								ความหมายของค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน
	การผลิต		การค้า		การบริการ		รวม		
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
ใช้เพื่อการจัดสรรงบประมาณ	4.65	1.9800	5.61	1.1975	5.98	1.3703	5.41	1.4925	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
ใช้เพื่อกำหนดต้นทุนและประสิทธิภาพของการดำเนินงาน	4.39	1.4822	5.76	0.9859	5.96	1.4382	5.37	1.5119	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
ใช้เพื่อการวางแผนภาษี	4.54	1.7398	5.37	0.9697	5.52	1.2102	5.14	1.3793	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
ใช้เพื่อการวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	4.60	2.0395	4.83	0.9972	5.75	0.9994	5.06	1.3153	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
ใช้เพื่อการบริหารหนี้	3.70	0.7207	5.62	1.0057	5.32	1.1207	4.88	1.1921	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
ใช้เพื่อการตัดสินใจลงทุน	4.18	1.5252	5.59	0.9701	4.75	1.5757	4.84	1.5292	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก
ใช้เพื่อการประกอบการซื้อหุ้นกู้	3.53	1.7163	4.68	0.9648	3.40	1.9110	3.87	1.6373	ใช้ประโยชน์ปานกลาง
รวม	4.23	1.6005	5.35	1.0130	5.24	1.3751	4.94	1.4368	ใช้ประโยชน์ค่อนข้างมาก

4.4 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยพบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 4.51) โดยเข้าถึงแหล่งเงินทุนค่อนข้างมาก 2 รายการ ได้แก่ ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน (ค่าเฉลี่ย 4.88) ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนของเงินกู้ยืมต่ำ (ค่าเฉลี่ย 4.85) มีความสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนปานกลาง 4 รายการ ได้แก่ ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ (ค่าเฉลี่ย 4.42) ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว (ค่าเฉลี่ย 4.40) และความสามารถในการกู้เงินจากสถาบัน

การเงินโดยใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันต่ำ (ค่าเฉลี่ย 4.40) ส่วนความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน โดยมีค่าธรรมเนียมในการดำเนินงานต่ำ (ค่าเฉลี่ย 4.13) ความสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนระดับปานกลาง ดังตารางที่ 4.22

ตารางที่ 4.22 แสดงค่าเฉลี่ยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน
	$\bar{X}$	S.D.	
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	4.88	0.8576	เข้าถึงแหล่งเงินทุนค่อนข้างมาก
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนการกู้ยืมต่ำ	4.85	1.2011	เข้าถึงแหล่งเงินทุนค่อนข้างมาก
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ	4.42	0.8414	เข้าถึงแหล่งเงินทุนปานกลาง
ขั้นตอนในการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว	4.40	0.8135	เข้าถึงแหล่งเงินทุนปานกลาง
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันต่ำ	4.40	1.6555	เข้าถึงแหล่งเงินทุนปานกลาง
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าธรรมเนียมในการดำเนินงานต่ำ	4.13	1.2092	เข้าถึงแหล่งเงินทุนปานกลาง
รวม	4.51	1.0964	เข้าถึงแหล่งเงินทุนปานกลาง

4.5 ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีประสิทธิภาพในการดำเนินงานระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.90) โดยมีประสิทธิภาพระดับค่อนข้างมาก 5 รายการ ได้แก่ ความพึงพอใจต่อสภาพคล่องของธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 5.49) ความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 5.28) ความเป็นอิสระในการดำเนินธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก (ค่าเฉลี่ย 5.02) ความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขายของธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.89) ความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.64) มีประสิทธิภาพระดับปานกลางมี 2 รายการ ได้แก่ ความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.53) และความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานของธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.42) ดังตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 แสดงค่าเฉลี่ยประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ประสิทธิภาพในการบริหาร
	$\bar{X}$	S.D.	
ความพึงพอใจต่อสภาพคล่องของธุรกิจ	5.49	0.6839	มีประสิทธิผลค่อนข้างมาก
ความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ	5.28	0.6543	มีประสิทธิผลค่อนข้างมาก
ความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก	5.02	0.8375	มีประสิทธิผลค่อนข้างมาก
ความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขายของธุรกิจ	4.89	0.6845	มีประสิทธิผลค่อนข้างมาก
ความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ	4.64	0.8716	มีประสิทธิผลค่อนข้างมาก
ความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ	4.53	1.0442	มีประสิทธิผลปานกลาง
ความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานของธุรกิจ	4.42	0.8517	มีประสิทธิผลปานกลาง
รวม	4.90	0.8040	มีประสิทธิผลค่อนข้างมาก

4.6 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปร

การวิจัยครั้งนี้ทำการวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis) โดยใช้วิธีองค์ประกอบหลักเพื่อหาค่าน้ำหนักปัจจัย เพื่อลดจำนวนปัจจัยย่อยของปัจจัยที่ใช้วัดค่าตัวแปรโดยการหมุนแกนแบบแวนิแมกซ์ (Varimax) และใช้ค่า Factor Loading ของตัววัดปัจจัยมากกว่า 0.5 โดยตัววัดต้องไม่มีค่า Factor Loading สูงในปัจจัยมากกว่า 1 ปัจจัย (เพ็ญธิดา, 2554) เป็นเกณฑ์ในการกำหนดจำนวนปัจจัยที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการวัดค่าตัวแปร โดยค่าความน่าเชื่อถือได้ของปัจจัยพิจารณาจากค่า Cronbach Alpha ที่มากกว่า 0.6 จึงจะถือว่ามีความน่าเชื่อถือได้

4.6.1 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ผลการวิจัยพบว่า การใช้ปัจจัยเป็นเครื่องมือในการวัด ประกอบด้วย 1) ปัจจัยการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย 3 ปัจจัย 2) ปัจจัยการวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย 5 ปัจจัย 3) ปัจจัยการวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ ธุรกิจ

ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย 2 ปัจจัย 4) ปัจจัยการวัดสภาพหนี้สินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย 2 ปัจจัย และ 5) ปัจจัยการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย 7 ปัจจัย พบว่า แต่ละปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน มีค่า KMO (Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling) เท่ากับ 0.802, 0.804, 0.707, 0.516 และ 0.794 ตามลำดับ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 และมีค่า Eigen value มากกว่า 1 โดยมีค่าเท่ากับ 2.733, 4.126, 2.409, 1.638 และ 6.315 ตามลำดับ โดยแต่ละปัจจัยมีค่า Cronbach Alpha 0.951, 0.945, 0.877, 0.779 และ 0.982 ตามลำดับ และมีค่าน้ำหนักปัจจัยย่อยของแต่ละปัจจัยมากกว่า 0.6 โดยมีค่าปัจจัยการวัดสภาพคล่องทางการเงิน 0.976, 0.977 และ 0.909 ตามลำดับ ค่าปัจจัยการวัดความสามารถในการทำกำไร 0.862, 0.972, 0.771, 0.965 และ 0.956 ตามลำดับ ค่าปัจจัยการวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน 0.920, 0.842 และ 0.924 ตามลำดับ ค่าปัจจัยการวัด สภาพหนี้สิน 0.905 และ 0.905 ตามลำดับ ค่าปัจจัยการปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน 0.944, 0.906, 0.945, 0.980, 0.964, 0.958 และ 0.949 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 ค่าน้ำหนักปัจจัยของตัวแปรความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ปัจจัย	Factor Loading	Eigen Value	% of Variance	Cronbach Alpha
ปัจจัยการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) KMO: Kaiser Meyer-Olkin Measure of Sampling=0.802		2.733	91.102	0.951
วิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียน	0.976			
วิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว	0.977			
วิเคราะห์อัตราส่วนทุนหมุนเวียนของลูกหนี้	0.909			
ปัจจัยการวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) KMO: Kaiser Meyer-Olkin Measure of Sampling=0.804		4.126	82.521	0.945
วิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น	0.862			
วิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงาน	0.972			
วิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ	0.771			
วิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์	0.965			
วิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น	0.956			

ตารางที่ 4.24 คำนวณปัจจัยของตัวแปรความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) (ต่อ)

ปัจจัย	Factor Loading	Eigen Value	% of Variance	Cronbach Alpha
ปัจจัยการวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) KMO: Kaiser Meyer-Olkin Measure of Sampling=0.707		2.409	80.315	0.877
วิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้	0.920			
วิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ	0.842			
วิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม	0.924			
ปัจจัยการวัดสภาพหนี้สินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) KMO: Kaiser Meyer-Olkin Measure of Sampling=0.516		1.638	81.917	0.779
วิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวม	0.905			
วิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน	0.905			

ตารางที่ 4.24 คำนวณน้ำหนักปัจจัยของตัวแปรความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) (ต่อ)

ปัจจัย	Factor Loading	Eigen Value	% of Variance	Cronbach Alpha
ปัจจัยการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) KMO: Kaiser Meyer-Olkin Measure of Sampling=0.794		6.315	90.219	0.982
การตัดสินใจลงทุน	0.944			
การบริหารหนี้	0.906			
การวางแผนภาษี	0.945			
การจัดสรรงบประมาณ	0.980			
การวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	0.964			
การพิจารณาการซื้อหุ้นกู้	0.958			
การกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน	0.949			

4.6.2 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ ของปัจจัยที่ใช้วัดความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัด 6 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน 2) ปัจจัยความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนต่ำ 3) ปัจจัยความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยได้รับอัตราดอกเบี้ยต่ำ 4) ปัจจัยความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าใช้จ่ายดำเนินงานต่ำ 5) ปัจจัยความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ และ 6) ปัจจัยขั้นตอนการขออนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว พบว่า แต่ละปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีค่า KMO (Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling) เท่ากับ 0.726 ที่ระดับ

นัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 มีค่า Eigen value มากกว่า 1 โดยมีค่าเท่ากับ 5.986 โดยมีค่า Cronbach Alpha เท่ากับ 0.772 และมีค่าน้ำหนักปัจจัยย่อยของแต่ละปัจจัย มากกว่า 0.6 คือ 0.891,0.821,0.893,0.960,0.930 และ 0.919 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.25

ตารางที่ 4.25 ค่าน้ำหนักปัจจัยของตัวแปรความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ปัจจัย	Factor Loading	Eigen Value	% of Variance	Cronbach Alpha
ปัจจัยความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)		5.986	90.718	0.772
KMO: Kaiser Meyer-Olkin Measure of Sampling= 0.726				
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	0.891			
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีต้นทุนการกู้ยืมต่ำ	0.821			
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีอัตราดอกเบี้ยต่ำ	0.893			
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานต่ำ	0.960			
ความสามารถในการกู้เงินจากสถาบันการเงินโดยใช้หลักทรัพย์ในการค้ำประกันต่ำ	0.930			
ความสามารถในการได้รับอนุมัติเงินกู้จากสถาบันการเงินมีความรวดเร็ว	0.919			

4. 6.3 การวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของปัจจัยที่ใช้วัดประสิทธิผลของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของปัจจัยที่ใช้วัดประสิทธิผลในการดำเนินงานของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัด 7 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไร 2) ปัจจัยความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขาย 3) ปัจจัยความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ 4) ปัจจัยความพึงพอใจต่อสภาพคล่อง 5) ปัจจัยความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงาน 6) ปัจจัยความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากภายนอก และ 7) ปัจจัยความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงาน พบว่า แต่ละปัจจัยที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความพึงพอใจประสิทธิผลด้านต่างๆ ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีค่า KMO (Kaiser Meyer-Olkin Measure of Sampling) เท่ากับ 0.794 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 มีค่า Eigen value มากกว่า 1 โดยมีค่าเท่ากับ 6.315 โดยมีค่า Cronbach Alpha เท่ากับ 0.820 และมีค่าน้ำหนักปัจจัยย่อยของแต่ละปัจจัย เท่ากับ 0.847,0.825,0.822,0.836,0.844,0.992 และ 0.900 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26 ค่าน้ำหนักปัจจัยของตัวแปรประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ปัจจัย	Factor Loading	Eigen Value	% of Variance	Cronbach Alpha
ปัจจัยประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)		6.315	90.219	0.820
KMO: Kaiser Meyer-Olkin Measure of Sampling=0.794				
ความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไร	0.847			
ความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขาย	0.825			
ความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์	0.882			
ความพึงพอใจต่อสภาพคล่อง	0.836			
ความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงาน	0.844			
ความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินงานโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากภายนอก	0.992			
ความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงาน	0.900			

4.7 ผลการทดสอบสมมติฐาน

จากผลการวิจัยผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตภาคกลางตอนบน ซึ่งประกอบด้วย 9 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดชัยนาท จังหวัดลพบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดอ่างทอง จังหวัดสระบุรี จังหวัดอยุธยาและจังหวัดปทุมธานี จำนวน 384 แห่ง โดยศึกษาจากปัจจัย 3 ด้าน ประกอบด้วย 1) การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) 2) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และ 3) ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยมีผลการทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อความสามารถใน

การเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) กับตัวแปรการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งประกอบด้วย 1) การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) 2) การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) 3) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) 4) การวัด สภาพหนี้สิน ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และ 5) การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ผลการวิเคราะห์พบว่า การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในแต่ละด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในด้านการวัดความสามารถในการทำกำไรมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกสูงที่สุด ($r = 0.7583$) รองลงมาคือการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ($r = 0.6249$) การวัด สภาพหนี้สิน ($r = 0.6078$) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ($r = 0.4996$) และการวัดสภาพคล่องทางการเงิน ($r = 0.2534$) ตามลำดับ และยังพบว่า ในกรณีทดสอบ Multicollinearity ระหว่างตัวแปรอิสระซึ่งประกอบด้วยการวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดความสามารถในการทำกำไร การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน การวัดความสามารถในการชำระหนี้และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน พบว่า มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยมีค่า Variance Inflation Factor (VIF) อยู่ระหว่าง 2.7183-7.4413 ($VIF < 10$) แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อรูปแบบความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้น (เพ็ญธิดา, 2554) ดังตารางที่ 4.27

TNI

THAI-NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ตารางที่ 4.27 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตัวแปร	ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก	การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	การวัดความสามารถในการทำกำไร	การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	การวัดสภาพหนี้สิน	การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	VIF
ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก	4.51 (1.0964)						
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	0.2534*	5.31 (0.9232)					7.4413
การวัดความสามารถในการทำกำไร	0.7583*	0.8228*	5.23 (1.1425)				4.9416
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	0.4996*	0.9646*	0.9436*	4.51 (1.6836)			2.7183
การวัดสภาพหนี้สิน	0.6078*	0.4354*	0.9618*	0.8168*	4.50 (1.7127)		3.5957
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	0.6249*	0.9136*	0.9828*	0.9885*	0.8947*	4.94 (1.4368)	6.6687

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression)

เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกตัวแปรเข้าสมการด้วยวิธี Enter โดยกำหนดให้

Y หมายถึง ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

X_1 หมายถึง การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

X_2 หมายถึง การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

X_3 หมายถึง การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

X_4 หมายถึง การวัดสภาพหนี้สินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

X_5 หมายถึง การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

∞ หมายถึง ค่าคงที่ของสมการ (ค่าของ y เมื่อ $x = 0$)

β_1 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร X_1 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่

β_2 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร X_2 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่

β_3 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร X_3 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่

β_4 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร X_4 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่

β_5 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร X_5 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่

e หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นอย่างสุ่ม

มีตัวแปรที่นำเข้าสมการดังนี้

สมการที่ 1

$$Y = \infty + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \beta_4 X_4 + \beta_5 X_5 + e$$

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อนในตารางที่ 4. พบว่า ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน 50.10% (R Square = 0.501) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยพบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดความสามารถในการทำกำไร การวัดสภาพหนี้สินและการใช้ประโยชน์ทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ดังตารางที่ 4.28

TNI

THAI-NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ตารางที่ 4.28 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงซ้อนเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับ ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)			
	Beta	Std. Error	t	Sig
Constant		0.306	6.533	0.000*
การวัดสภาพคล่องของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	0.030	0.796	3.4593	0.025*
การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	0.264	0.774	2.7190	0.026*
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	0.012	0.786	-0.020	0.040*
การวัดสภาพหนี้สินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	0.104	0.062	3.109	0.000*
การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	-0.179	0.239	3.085	0.042*

$Sig = 0.00$, $R^2 = 0.501$, $Adj.R^2 = 0.487$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมุติฐานที่ 2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) กับตัวแปรการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งประกอบด้วย 1) การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) 2) การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) 3) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) 4) การวัดสภาพหนี้สินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และ 5) การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ผลการวิจัยพบว่า การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในแต่ละด้านมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยการวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สูงที่สุด ($r = 0.9966$) รองลงมาคือการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ($r = 0.9947$) การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ($r = 0.9727$) การวัดความสามารถในการชำระหนี้ ($r = 0.9286$) และการวัดสภาพคล่องทางการเงิน ($r = 0.8770$) ตามลำดับ ในการทดสอบ Multicollinearity ระหว่างตัวแปรอิสระซึ่งประกอบด้วยการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) การวัดประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) การวัดสภาพหนี้สินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่ามีความสัมพันธ์กันเชิงบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยมีค่า Variance Inflation Factor (VIF) อยู่ระหว่าง 2.5739 – 4.9416 ($VIF < 10$) แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อรูปแบบความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้น (เพ็ญธิดา, 2554) ดังตารางที่ 4.29

TNI

THAI - NICHII INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ตารางที่ 4.29 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ตัวแปร	ประสิทธิผล	การวัดสภาพคล่อง	การวัดความสามารถในการทำกำไร	การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	การวัดสภาพหนี้สิน	การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	VIF
ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก	4.90 (0.8040)						
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	0.8770*	5.31 (0.9232)					4.5584
การวัดความสามารถในการทำกำไร	0.9966*	0.8280*	5.23 (1.1425)				4.0528
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	0.9727*	0.9646*	0.9436*	4.51 (1.6836)			2.8269
การวัดสภาพหนี้สิน	0.9286*	0.6356*	0.9618*	0.8188*	4.50 (1.7127)		2.5739
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	0.9947*	0.9136*	0.9828*	0.9885*	0.8947*	4.94 (1.4368)	4.9416

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression)

เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับประสิทธิผลของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินกับประสิทธิผลของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกตัวแปรเข้าสมการด้วยวิธี Enter โดยกำหนดให้

Y หมายถึง ประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

X_1 หมายถึง การวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

X_2 หมายถึง การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

X_3 หมายถึง การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

X_4 หมายถึง การวัดสภาพหนี้สินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

X_5 หมายถึง การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

∞ หมายถึง ค่าคงที่ของสมการ (ค่าของ y เมื่อ x = 0)

β_1 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร X_1 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่

β_2 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร X_2 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่

β_3 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร X_3 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่

β_4 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร X_4 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่

β_5 หมายถึง สัมประสิทธิ์ของการถดถอยของตัวแปร X_5 ขณะที่ตัวแปรอื่นคงที่

e หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นอย่างสุ่ม

มีตัวแปรที่นำเข้าสมการดังนี้

สมการที่ 2

$$Y = \infty + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \beta_4 X_4 + \beta_5 X_5 + e$$

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อนในตารางที่ 4. 29 พบว่า ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน 39.10% (R Square = 0.391) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 โดยพบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่งผลกระทบเชิงบวกต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังตารางที่ 4.30

TNI

ตารางที่ 4.30 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงซ้อนเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน กับ ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	ประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)			
	Beta	Std. Error	t	Sig.
Constant		0.193	5.304	0.000*
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	0.075	0.062	0.3094	0.023
การวัดความสามารถในการทำกำไร	0.505	0.098	0.633	0.041
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	0.017	0.054	0.772	0.022
การวัดสภาพหนี้สิน	-0.098	0.032	-0.954	0.032
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	0.742	0.065	4.334	0.038

$Sig = 0.00$, $R^2 = 0.391$, $Adj.R^2 = 0.380$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมุติฐานที่ 3 ลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่างกัน
การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทาง
การเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทธุรกิจ

จากผลการทดสอบสมมุติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทธุรกิจ พบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเภทธุรกิจภาคการผลิต ประเภทธุรกิจภาคการค้า และประเภทธุรกิจภาคบริการมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=0.752$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

- 1) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเภทภาคการผลิต ประเภทภาคการค้า และประเภทภาคบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=0.574$)
- 2) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเภทภาคการผลิต ประเภทภาคการค้า และประเภทภาคบริการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=0.978$)
- 3) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเภทการผลิต การค้า และการบริการ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=0.852$)
- 4) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเภทการผลิต การค้า และการบริการ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=1.478$)
- 5) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเภทการผลิต การค้า และการบริการ ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=0.364$) ดังตารางที่ 4.31

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ตารางที่ 4.31 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามประเภทธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	ประเภทธุรกิจ						รวม		F	Sig.
	การผลิต		การค้า		การบริการ					
	$\bar{x}$	SD.	$\bar{x}$	SD.	$\bar{x}$	SD.	$\bar{x}$	SD.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	4.77	1.4223	5.42	0.9100	5.74	0.8212	5.31	1.0512	0.574	0.183
การวัดความสามารถในการทำกำไร	4.70	1.3337	5.95	0.9305	5.60	0.9848	5.42	1.0830	0.978	0.817
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	3.87	1.5491	4.80	1.2686	4.87	1.5270	4.51	1.4482	0.852	0.951
การวัดสภาพหนี้สิน	3.61	1.0700	5.42	1.1635	4.47	2.1801	4.50	1.4712	1.478	0.078
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	4.23	1.6005	5.35	1.0130	5.24	1.3751	4.94	1.3295	0.368	0.061
รวม	4.24	1.3951	5.39	1.0571	5.18	1.3776	4.94	1.2766	0.752	0.631

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบธุรกิจ

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบ ธุรกิจ พบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รูปแบบบริษัท จำกัด ห้างหุ้นส่วน จำกัด และห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=1.936$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

- 1) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รูปแบบบริษัท จำกัด ห้างหุ้นส่วน จำกัด และห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=2.102$)
- 2) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รูปแบบบริษัท จำกัด ห้างหุ้นส่วน จำกัด และห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=1.786$)
- 3) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รูปแบบบริษัท จำกัด ห้างหุ้นส่วน จำกัด และห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 (3.457)
- 4) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รูปแบบบริษัท จำกัด ห้างหุ้นส่วน จำกัด และห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=0.947$)
- 5) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รูปแบบบริษัท จำกัด ห้างหุ้นส่วน จำกัด และห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=2.415$) ดังตารางที่ 4.32

TNI

THAI - NICHII INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ตารางที่ 4.32 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามรูปแบบธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงาน ทางการเงินของธุรกิจขนาด กลางและขนาดย่อม (SMEs)	รูปแบบธุรกิจ						รวม		F	Sig.
	บริษัทจำกัด		ห้างหุ้นส่วนจำกัด		ห้างหุ้นส่วน สามัญนิติบุคคล					
	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	5.32	1.0111	6.06	0.5166	4.45	0.7271	5.28	0.7516	2.102	0.001*
การวัดความสามารถในการทำ กำไร	5.03	1.0391	6.12	0.5211	5.00	0.8976	5.38	0.8193	1.786	0.008*
การวัดประสิทธิภาพในการ ดำเนินงาน	4.91	0.8449	5.04	0.8829	4.57	0.7574	4.84	0.8284	3.457	0.007*
การวัดสภาพหนี้สิน	5.19	0.9711	5.76	0.9098	4.88	0.6586	5.28	0.8465	0.947	0.025*
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติ เพื่อการบริหารงาน	5.01	0.9301	5.37	0.9089	4.95	0.8718	5.11	0.9036	2.415	0.012*
รวม	5.09	0.9593	5.67	0.7479	4.77	0.7825	5.18	0.8299	1.936	0.024*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาดำเนินงาน

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาดำเนินงาน พบว่า

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีระยะเวลาดำเนินงานต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

- 1) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีระยะเวลาดำเนินงานต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=2.688$)
- 2) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีระยะเวลาดำเนินงานต่างกัน การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=2.942$)
- 3) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีระยะเวลาดำเนินงานแตกต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=3.501$)
- 4) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีระยะเวลาดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=3.017$)
- 5) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีระยะเวลาดำเนินงานต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=3.155$) ดังตารางที่ 4.33

TNI

ตารางที่ 4.33 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	ระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ										รวม	F	Sig.	
	น้อยกว่า 3 ปี (a)		3-5 ปี(b)		6-10 ปี๑		11-15 ปี(d)		มากกว่า 15 ปีขึ้นไป(e)					
	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.				$\bar{X}$
													2.688	0.120
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	5.25	1.0425	5.17	1.0989	5.29	1.0094	5.89	0.7998	5.32	0.9910	5.38	0.9883	2.688	0.304
การวัดความสามารถในการทำกำไร	4.17	1.3302	4.11	0.4660	5.09	1.2368	5.03	1.2503	4.95	1.2059	5.07	1.0978	2.942	0.226
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	4.97	0.9109	5.08	0.5670	4.61	0.6779	4.89	0.8122	5.62	0.6011	4.78	0.7138	3.501	0.226
การวัดสภาพหนี้สิน	5.16	0.9701	4.99	0.6580	5.08	0.9540	5.66	0.7610	5.25	0.9241	5.25	0.8534	3.017	0.312
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	4.10	0.9241	4.15	0.4877	4.92	0.8723	5.07	0.9134	4.97	0.8829	5.05	0.8161	3.155	0.127
รวม	5.09	1.0356	4.89	0.6555	5.01	0.9501	5.45	0.9073	5.08	0.9210	5.10	0.8939	2.152	0.218

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการดำเนินงานกับต่างประเทศต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=6.152$) และเมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า

- 1) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=9.146$)
- 2) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=7.252$)
- 3) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=9.129$)
- 4) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกันมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=6.471$)
- 5) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศต่างกันมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($F=6.259$) ดังตารางที่ 4.34

ตารางที่ 4.34 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการดำเนินงานกับธุรกิจระหว่างประเทศ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	การดำเนินงานกับธุรกิจกับต่างประเทศ								รวม		F	Sig.
	มีการส่งออกเพียงอย่างเดียว		มีการนำเข้าเพียงอย่างเดียว		มีการส่งออกและนำเข้า		ไม่มีการส่งออกและนำเข้า					
	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	5.32	0.8890	5.06	0.9553	5.99	0.8068	5.40	0.9912	5.44	0.9106	9.146	0.120
การวัดความสามารถในการทำกำไร	4.93	1.2070	5.04	1.2458	5.02	1.2566	5.41	1.2484	5.01	1.2395	7.252	0.304
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	4.92	0.7552	4.74	0.6078	4.99	0.8719	5.02	0.8804	5.04	0.7788	9.129	0.226
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	4.96	0.9697	5.32	0.8620	5.13	0.8234	5.33	0.9416	5.29	0.8992	6.471	0.312
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	5.07	0.8864	4.84	0.8641	4.98	0.8953	4.23	0.9235	5.03	0.8923	6.259	0.127
รวม	5.04	0.9415	5.00	0.9070	5.40	0.9308	5.21	0.9970	5.16	0.9441	6.152	0.218

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามการจัดทำแผนธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=11.022$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

- 1) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=9.411$)
- 2) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=8.566$)
- 3) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=11.045$)
- 4) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=8.264$)
- 5) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนธุรกิจต่างกันมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=8.155$) ดังตารางที่ 4.35

TNI

ตารางที่ 4.35 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	การจัดทำแผนธุรกิจ				รวม		t	Sig.
	มีการทำแผนธุรกิจ		ไม่มีการทำแผนธุรกิจ					
	$\bar{x}$	SD.	$\bar{x}$	SD.	$\bar{x}$	SD.	0.422	0.602
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	5.49	0.9763	5.05	1.0559	5.27	1.0161	2.411	0.836
การวัดความสามารถในการทำกำไร	5.49	1.0697	5.00	1.2344	5.25	1.1521	8.566	0.901
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	5.17	0.9497	4.66	0.9403	4.92	0.9450	1.045	0.546
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	5.30	0.9312	4.97	1.0611	5.14	0.9962	2.264	0.311
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	5.03	0.8988	4.92	1.0326	5.03	0.9657	1.155	0.093
รวม	5.30	0.9651	4.94	1.0649	5.12	1.0150	7.022	0.658

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามการจัดทำแผนการตลาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด พบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=8.611$) และเมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า

- 1) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงิน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=9.379$)
- 2) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไร ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=9.146$)
- 3) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดประสิทธิภาพ ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=10.425$)
- 4) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดสภาพหนี้สิน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=7.274$)
- 5) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำแผนการตลาดต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=7.123$) ดังตารางที่ 4.36

TNI

ตารางที่ 4.36 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำแผนการตลาด

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	การจัดทำแผนการตลาด				รวม		t	Sig.
	มีการทำแผนการตลาด		ไม่มีการทำแผนการตลาด					
	$\bar{x}$	SD.	$\bar{x}$	SD.	$\bar{x}$	SD.	0.319	0.246
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	5.22	1.0499	5.21	1.9966	5.22	1.5233	1.892	0.670
การวัดความสามารถในการทำกำไร	5.12	1.2324	5.02	1.2509	5.07	1.2417	2.426	0.124
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	4.84	0.7780	4.13	0.9005	4.99	0.8393	0.990	0.650
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	5.64	0.9325	5.40	0.8965	5.22	0.9145	2.501	0.659
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	5.31	0.9661	5.02	0.8973	5.02	0.9317	2.123	0.499
รวม	5.45	0.9918	5.16	1.1884	5.10	0.7705	1.6658	0.645

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชีธุรกิจ

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินตามการจัดทำบัญชีธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชีธุรกิจพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.154$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

- 1) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.745$)
- 6) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.017$)
- 7) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกันใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.565$)
- 8) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกันมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.152$)
- 9) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีการจัดทำบัญชีธุรกิจต่างกันมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ($t=-0.121$) ดังตารางที่ 4.37

TNI

ตารางที่ 4.37 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำแนกตามการจัดทำบัญชี

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	การจัดทำบัญชี				รวม		t	Sig.
	จ้างสำนักงานบัญชีจัดทำ		จัดทำเอง					
	$\bar{x}$	SD.	$\bar{x}$	SD.	$\bar{x}$	SD.		
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	5.52	0.9926	5.53	0.9927	5.43	0.9927	0.745	0.422
การวัดความสามารถในการทำกำไร	5.00	1.2468	5.03	1.2811	5.02	1.2640	0.017	0.341
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	5.40	1.2051	5.19	0.9187	5.25	1.0619	0.565	0.673
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	4.38	0.9354	4.13	0.9433	5.26	0.9394	0.152	0.711
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน	4.91	0.9440	4.98	0.9345	4.95	0.9393	0.121	0.818
รวม	5.24	1.0648	5.21	1.0141	5.18	1.0394	0.154	0.853

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการทดสอบสมมติฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์
จากรางานทางการเงิน โดยภาพรวมของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่า

- [illegible]

ตารางที่ 4.38 ภาพรวมการทดสอบความแตกต่างของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	ลักษณะของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)						
	ประเภท ธุรกิจ	รูปแบบ ธุรกิจ	ระยะเวลา ในการ ดำเนินงาน	การ ดำเนินงาน กับธุรกิจ ต่างประเทศ	การ จัดทำ แผน ธุรกิจ	การจัดทำ แผนการ ตลาด	การจัดทำ บัญชีธุรกิจ
การวัดสภาพคล่องทางการเงิน	-	✓	-	-	-	-	-
การวัดความสามารถในการทำกำไร	-	✓	-	-	-	-	-
การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	-	✓	-	-	-	-	-
การวัดความสามารถในการชำระหนี้	-	✓	-	-	-	-	-
การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการ บริหารงาน	-	✓	-	-	-	-	-
รวม	-	✓	-	-	-	-	-

✓แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อประสิทธิภาพของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบนมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาโครงสร้างและความสำคัญของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน 2) ศึกษาประโยชน์จากการใช้รายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน 3) การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบนและ 4) ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน จำนวน 384 แห่ง ประกอบด้วย ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประเภทการผลิต ภาคการค้าและภาคการบริการ โดยสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัยพร้อมทั้งข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 โครงสร้างของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยพบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบนจำนวน 384 แห่ง ครอบคลุมธุรกิจ ภาคการผลิต ภาคการค้า และ ภาคการบริการ ส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจอยู่ในภาคการบริการมากที่สุดเนื่องจากภาคกลางตอนบนมีกรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางของการบริการและการบริหารประเทศ และเป็นแหล่งท่องเที่ยว ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่วนใหญ่จัดตั้งอยู่ในรูปแบบของบริษัท จำกัด มีการดำเนินการมาแล้วอยู่ระหว่าง 11 ปี ถึง 15 ปี มากที่สุด ส่วนใหญ่ไม่มีการนำเข้าและส่งออก ส่วนใหญ่ธุรกิจเหล่านี้มีการทำแผนธุรกิจประจำปี มีการจัดทำแผนทางการตลาด ประจำปี ซึ่งถือว่าการเพิ่มแนวทางการดำเนินงานให้รอบคอบมากยิ่งขึ้น และยังเป็นเหมือนเข็มทิศที่คอยชี้ทิศทางให้การดำเนินงานกับองค์กรด้วย ส่วนใหญ่ไม่ได้จัดทำบัญชีเองแต่จ้างสำนักงานบัญชีเพื่อทำบัญชี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญธิดา พงษ์ธานี(2552) ได้สรุปไว้กลุ่มของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นกลุ่มลูกค้าของสำนักงานบัญชีมากที่สุดซึ่งมีร้อยละ 85 ของรายชื่อที่ขึ้นแบบรายการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล (กรมสรรพากร,2558) ประเด็นนี้ทำให้สรุปได้ว่าธุรกิจเหล่านี้ไม่มีนักบัญชีที่มีความรู้ ความสามารถด้านมาตรฐานการรายงานทางการเงินเพียงพอในการจัดทำบัญชีด้วยตัวเอง อีกทั้งยังไม่สามารถอธิบายตัวเลขที่แสดงในรายงานทางการเงินให้กับผู้บริหารให้นำไปใช้ประโยชน์และเข้าใจได้ ด้านแหล่งเงินทุนส่วนใหญ่มีเงินทุนมาจากเงินทุนจากตัวเองและครอบครัว ส่วนใหญ่ธุรกิจเหล่านี้ไม่ต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงิน โดยให้เหตุผลที่ว่าไม่ต้องการเงินกู้จากสถาบันการเงินเนื่องจากส่วนหนึ่งมีความเห็นว่ามีเงินทุนเพียงพอแล้ว อีกส่วนหนึ่งเห็นว่าถ้าหากสถาบันการเงินจะต้องเสียดอกเบี้ยอัตราสูงและไม่มีความคุ้มค่ากับภาระดอกเบี้ยเงินกู้ยืม เพียงพอ ส่วนใหญ่ เห็นว่าการกู้ยืมเงินมีขั้นตอนในการขอกู้ยืมเงินที่ยุ่งยากและค่อนข้างช้า ส่วนที่ต้องการเงินกู้ยืมจากสถาบันการเงินให้เหตุผลที่ต้องการเงินกู้เพื่อต้องการนำมาขยายกิจการของตนเองและต้องการนำมาเป็นเงินทุนเพื่อป้องกันสภาพคล่องของธุรกิจตนเองสอดคล้องกับงานวิจัยของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2551) ได้สรุปไว้ว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่วนใหญ่ใช้เงินทุนตนเอง และไม่ต้องการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินในระบบ ไม่มีความต้องการกู้เงินแต่มีความต้องการเงินทุนระยะสั้นไว้ใช้เพื่อรักษาสภาพคล่องขององค์กร

5.2 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) นำมาสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

5.2.1 โดยภาพรวม

จากผลการวิจัยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เมื่อนำมาจัดเรียงตามค่าเฉลี่ยการใช้ประโยชน์ พบว่ามีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินโดยภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัตถุประสงค์หลักมากที่สุด ($\bar{X} = 5.31$) และมากกว่าการใช้ประโยชน์เพื่อการวัดความสามารถในการทำกำไร ($\bar{X} = 5.23$) การวัดความสามารถชำระหนี้ ($\bar{X} = 4.50$) การวัดประสิทธิภาพในการทำกำไรและการใช้ประโยชน์เพื่อการบริหารงาน ($\bar{X} = 4.94$) และเมื่อนำมาจำแนกเป็นรายกลุ่ม สรุปผลได้ดังนี้

5.2.2 การวัดสภาพคล่อง

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 5.31$) โดยมีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน เพื่อวัดการหมุนเวียนของลูกหนี้มากที่สุด

5.2.3 การวัดความสามารถในการทำกำไร

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 5.23$) โดยมีการใช้ประโยชน์อยู่ในระดับมาก 3 รายการ ได้แก่ การวิเคราะห์อัตรากำไรขั้นต้น การวิเคราะห์อัตรากำไรจากการดำเนินงานและการวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิ ส่วนการวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์และการวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น มีการใช้ประโยชน์อยู่ในระดับปานกลาง

5.2.4 การวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.51$) ส่วนผลการวิจัยที่ใช้ประโยชน์ระดับค่อนข้างมาก 1 รายการ ได้แก่ การวิเคราะห์ระยะเวลาเรียกเก็บหนี้ ส่วนการวิเคราะห์อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือและอัตราการหมุนของสินทรัพย์ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินอยู่ในระดับปานกลาง

5.2.5 การวัดสภาพหนี้สิน

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพหนี้สินอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.50$) ทั้ง 2 รายการ ได้แก่ การวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์และการวิเคราะห์อัตราส่วนหนี้สินต่อทุน

5.2.6 การใช้ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงาน

จากผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการบริหารงานอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 4.94$) 5 รายการ ได้แก่ การตัดสินใจลงทุน การบริหารหนี้ การวางแผนภาษี การจัดสรรงบประมาณ การวิเคราะห์สถานะทางการเงินเมื่อต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงินและ การกำหนดต้นทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงาน ส่วนการประกอบการซื้อหุ้นกู้ มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน อยู่ในระดับปานกลาง

5.3 ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยพบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยรวมมีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 4.51$) และยังมีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อีกหลายแห่งที่ยังไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ โดยสาเหตุของปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนค่อนข้างยากเนื่องมาจากการขาดหลักทรัพย์ในการค้ำประกันเงินกู้ยืม ต้องใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันสูงและระยะเวลาในการใช้คืนเงินกู้ยืมนาน สอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2559) ที่ได้สรุปไว้ว่าสถาบันการเงินยังไม่ค่อยยอมปล่อยกู้ให้กับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยไม่ให้ความสำคัญกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และเห็นว่าธุรกิจเหล่านี้ยังขาดหลักทรัพย์และมีหลักทรัพย์ไม่เพียงพอต่อการค้ำประกันเงินกู้ยืมเกรงว่าจะเกิดความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ซึ่งต้นทุนในการปล่อยเงินกู้ของสถาบันการเงินค่อนข้างสูง อีกทั้งภาครัฐยังไม่ค่อยกำกับและให้ทำรายงานจัดทำประวัติการกู้ยืมเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มงวด

5.4 ประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs)

จากผลการวิจัยพบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบนมีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.90$) และอยู่ในระดับค่อนข้างมาก 5 รายการ ได้แก่ ความพึงพอใจต่อความเป็นอิสระในการดำเนินธุรกิจโดยไม่ต้องพึ่งพาการลงทุนจากคนภายนอก ($x = 5.02$) ความพึงพอใจต่อรูปแบบการดำเนินงานของธุรกิจ ($\bar{x} = 4.64$) ความพึงพอใจต่อการเติบโตของยอดขายของธุรกิจ ($x = 4.89$) ความพึงพอใจต่อสภาพคล่องของธุรกิจ ($\bar{x} = 5.49$) และความพึงพอใจต่อผลตอบแทนในสินทรัพย์ของธุรกิจ ส่วนความพึงพอใจต่อความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ ($\bar{x} = 4.53$) และความพึงพอใจต่อความมั่นคงในการดำเนินงานของธุรกิจมีประสิทธิภาพมีการใช้ประโยชน์ ระดับปานกลาง ($\bar{x} = 4.42$) ซึ่งให้เห็นถึงการดำเนินงานเพื่อก่อให้เกิดกำไรและการบริหารกิจการให้มีผลตอบแทนนั้น ยังมีความเสี่ยงอยู่ อาจจะมาจากการที่เงินทุนส่วนใหญ่มาจากเงินทุนจากตนเองและครอบครัวเป็นหลักโดยไม่มีการกู้ยืมจากสถาบันการเงิน ซึ่งนับว่าเป็นการดี ที่ไม่มีหนี้สินระยะยาวและไม่มีความเสี่ยงในการรักษาสภาพคล่อง แต่จากการที่มีเงินทุนจำกัด จึงไม่สามารถออกแบบการบริหารจัดการองค์กรที่ก่อให้เกิดผลตอบแทนที่เป็นที่น่าพอใจแก่ผู้มีส่วนได้เสียได้ การพัฒนารูปแบบการบริหารให้ทันสมัยก็ไม่สามารถทำได้ และขาดการพัฒนาทรัพยากรประเภทบุคคล สอดคล้องกับการวิจัยของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2559) ที่สรุปไว้ว่าสภาพปัญหาด้านการเงิน ด้านเทคโนโลยี ด้านการตลาด ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านบุคลากร ด้านต้นทุนการผลิตและด้านการเข้าถึงการบริการของรัฐ ส่วนใหญ่ขาดความรู้ในการประกอบธุรกิจ ขาดความรู้ในเรื่องของเทคโนโลยี ขาดความรู้ด้านการจัดการองค์กรและขาดความรู้ด้านการตลาด การพัฒนาผลิตภัณฑ์และการออกแบบผลิตภัณฑ์ สาเหตุหนึ่งมาจากการมีเงินทุนค่อนข้างต่ำไม่เพียงพอต่อการพัฒนาความรู้ จึงทำให้ขาดความสามารถในการแข่งขันด้านการตลาด และด้านอื่นๆรวมทั้งยังไม่สามารถผลิตสินค้าตอบสนองความต้องการของชุมชนได้

5.5 การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลเงินทุน

จากการวิจัยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งประกอบด้วยการวัดสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย 3 ปัจจัย การวัดความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย 5 ปัจจัย การวัด

ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย 2 ปัจจัย การวัด สภาพหนี้สินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย 2 ปัจจัย และ การใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย 7 ปัจจัย พบว่า

1) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดสภาพคล่องทางการเงินอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อการประเมินสภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ โดยธุรกิจภาคการบริการให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อประเมินสภาพคล่องทางการเงินมากที่สุด ส่วนภาคการผลิตและการค้าให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการประเมินสภาพคล่องน้อยกว่าธุรกิจภาคบริการ

2) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อการประเมินความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจ โดยธุรกิจภาคการค้าให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อประเมินความสามารถในการทำกำไรมากที่สุด ส่วนภาคการผลิตและการบริการให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการประเมินความสามารถในการทำกำไรน้อยกว่าธุรกิจภาคการค้า

3) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อการประเมินประสิทธิภาพของธุรกิจ โดยธุรกิจภาคการบริการให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อประเมินประสิทธิภาพมากที่สุด ส่วนภาคการผลิตและการค้าให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการประเมินประสิทธิภาพน้อยกว่าธุรกิจภาคการบริการ

4) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อวัด สภาพหนี้สินอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งให้เห็นถึงการไม่ให้ความสำคัญต่อการประเมินความสามารถในการชำระหนี้ โดยธุรกิจภาคการค้าให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อประเมินความสามารถในการชำระหนี้มากที่สุด ส่วนภาคการผลิตและการบริการให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อประเมินความสามารถในการชำระหนี้ น้อยกว่าธุรกิจภาคการค้า

5) ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารเงิน โดยธุรกิจภาคการค้าให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานมากที่สุด ส่วนภาคการผลิตและการบริการให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อประเมินความสามารถในการชำระหนี้ น้อยกว่าธุรกิจภาคการค้า

สรุปได้ว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน ทั้งภาคการผลิต ภาคการค้าและภาคการบริการ ส่วนใหญ่ไม่ค่อยให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ซึ่งผลวิจัยชี้ให้เห็นว่าให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ระดับปานกลางถึงค่อนข้างมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญธิดา(2554) ที่ได้สรุปผลวิจัยไว้ว่าผู้ประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ขาดการใช้ระบบมาตรฐานการรายงานทางการเงินเพื่อการพยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคต จึงไม่สามารถนำมาใช้เพื่อการบริหารจัดการทางการเงินขององค์กรได้ สาเหตุของการหลีกเลี่ยงการจัดทำรายงานทางการเงิน เนื่องมาจากผู้ประกอบการไม่มีความสนใจในการนำข้อมูลทางการเงินมาใช้ในการตัดสินใจ ผู้ประกอบการพอใจในรูปแบบการบริการจัดการแบบเดิม จึงไม่สนใจที่จะใช้รายงานทางการเงินเพื่อขยายกิจการ ผู้ประกอบการไม่ต้องการเพิ่มต้นทุนทางการเงินเพื่อการจัดทำรายงาน

ทางการเงิน โดยมีความเห็นว่าไม่แน่ใจว่าถ้าจัดทำรายงานทางการเงินขึ้นแล้วจะได้ใช้ประโยชน์หรือไม่ ผู้ประกอบการไม่เชื่อถือรายงานทางการเงินที่จัดทำขึ้นตามมาตรฐานการบัญชีเนื่องจากมีวิธีการจัดทำได้หลายวิธี อาจทำให้ตัดสินใจผิดพลาดได้ และผู้ประกอบการมีความกังวลที่ต้องเปิดเผยข้อมูลบางอย่างที่ต้องการเป็นความลับ ไม่ต้องการให้บุคคลอื่นได้ทราบ โดยเฉพาะหน่วยงานที่กำกับดูแลธุรกิจโดยตรงรวมทั้งคู่แข่งทางธุรกิจ

5.6 ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากผลการวิจัยผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จัดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน พบว่า

- 1) ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอกของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จัดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน ทั้งภาคการผลิต ภาคการค้าและภาคการบริการ ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินร้อยละ 50.10 โดยเฉพาะการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินด้านการวัดสภาพคล่องทางการเงิน การวัดความสามารถในการทำกำไร การวัดสภาพหนี้สินและการใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจ
- 2) ด้านประสิทธิผลในการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินร้อยละ 39.10 โดยเฉพาะการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินในทางปฏิบัติเพื่อการบริหารงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 3) การให้ความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่เห็นว่ามีแตกต่างกันอย่างชัดเจนคือ รูปแบบธุรกิจที่แตกต่างกันเล็งเห็นถึงประโยชน์ในการใช้รายงานทางการเงินแตกต่างกัน ส่วนระยะเวลาในการดำเนินงานของธุรกิจ การดำเนินงานกับธุรกิจต่างประเทศ การจัดทำแผนธุรกิจและการจัดทำแผนการตลาด การจ้างสำนักงานบัญชีเพื่อจัดทำบัญชี และประเภทธุรกิจ ที่ต่างกันไม่มีความแตกต่างในการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน

สรุปผลการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จัดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน โดยการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินขึ้นอยู่กับ รูปแบบธุรกิจ ซึ่งให้เห็นว่าการจัดทำรายงานทางการเงินที่ถูกต้องตามมาตรฐานการบัญชีและครบถ้วนจะช่วยให้ทราบถึงสภาพทางการเงิน และนำไปวางแผนและตัดสินใจในอนาคต และยังสามารถเป็นเอกสารกำกับการกู้ยืมกับสถาบันการเงินที่สำคัญ และน่าเชื่อถือได้ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Sarapaivanich N., and Kotey, B., (2006) ซึ่งได้สรุปผลการวิจัยว่ารายงานทางการเงินเป็นประโยชน์ต่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยข้อมูลจากรายงานทางการเงินที่ดีและมีคุณภาพจะส่งผลให้เกิดประสิทธิผลในการดำเนินงานและทำให้เจ้าของธุรกิจมองเห็นช่องทางการเข้าถึงแหล่งเงินทุนในอนาคต

5.7 บทสรุปจากการสัมภาษณ์สถานประกอบการ

จากผลการวิจัยเรื่องผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่จัดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตภาคกลางตอนบน ได้สัมภาษณ์สถานประกอบการ จำนวน 9 แห่ง พบว่า ผู้ประกอบการได้ให้ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและการดำเนินงานเพื่อก่อให้เกิดประสิทธิผลของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ดังนี้

1. การจัดทำรายงานทางการเงินถือว่าเป็นผลดีในการช่วยองค์กรด้านการค้นหาข้อมูลของตนเอง (6 แห่ง)

2. ปัจจุบันนี้มีข้อมูลให้ค้นหาค่อนข้างมากสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เลือกใช้บริการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้ามามีบทบาทในการกำหนดค่า ตัวชี้วัด หรือค่า KPI เพื่อให้องค์กรได้วิเคราะห์แนวโน้มและนำไปสู่เป้าหมายได้ชัดเจนขึ้น (6 แห่ง)
3. บริษัทที่มีงบการเงินที่ถูกต้องน่าเชื่อถือจะทำให้บริษัทสามารถใช้เป็นข้อมูลเพื่อพิจารณาแหล่งเงินทุนของตนเองได้เพื่อการขออนุมัติแหล่งทุนตามความสามารถของการดำเนินธุรกิจของบริษัท (3 แห่ง)
4. รายงานทางการเงินจะมีประโยชน์มาก ถ้ารายงานทางการเงิน นั้นมีความรวดเร็ว จะสามารถช่วยทำให้การตัดสินใจในการดำเนินงานได้รวดเร็วยิ่งขึ้น (3 แห่ง)
5. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขาดความรู้ ความเข้าใจ ด้านการเงินและการบัญชี ภาครัฐควรให้ความช่วยเหลือในการอบรม และให้ความรู้กับหน่วยงานโดยตรง จะได้วางแผนเพื่อจัดทำรายงานทางการเงินและจัดทำบัญชีด้วยตนเองไม่ต้องจ้างสำนักงานบัญชีอีกต่อไป (2 แห่ง)
6. ผู้บริหารไม่เชื่อถือรายงานทางการเงินที่จัดทำขึ้นเอง เนื่องจากการจ้างพนักงานบัญชีที่มีความเชี่ยวชาญทางบัญชีการเงิน ต้องเสียต้นทุนสูง และรายงานที่ได้รับยังขาดความน่าเชื่อถือ แต่ถ้าจ้างสำนักงานบัญชีทำ จะมีความมั่นใจมากกว่า (2 แห่ง)
7. การจัดทำรายงานทางการเงิน มีความสำคัญมากต่อธุรกิจ ไม่ว่าจะขนาดใหญ่ ขนาดกลางหรือขนาดเล็ก เนื่องจากเป็นตัวบ่งบอกถึงประสิทธิภาพในการทำกำไรของธุรกิจและ เป็นการตรวจเช็ค สุขภาพทางการเงินของบริษัท ด้วย (3 แห่ง)
8. งบการเงินจะช่วยในการพิจารณาการตั้งราคาขาย การกำหนดยอดขาย การกำหนดต้นทุนขาย (1 แห่ง)
9. การพิจารณาผลจากรายงานทางการเงินเปรียบเสมือนดูกระจกส่องตัวเองว่า บริษัทของเรามีปัญหาด้านใดบ้าง (1 แห่ง)
10. ภาครัฐควมสนับสนุนส่งเสริมธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ด้านการตลาดเพื่อที่จะช่วยให้แข่งขันกับคู่แข่งรายอื่นๆ ได้ (1 แห่ง)
11. รายงานทางการเงินมีประโยชน์และเป็นผลดีในการช่วยองค์กรด้านการค้นหาข้อมูลของตนเอง (1 แห่ง)
12. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ไม่ต้องการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินเนื่องจาก ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน และกลัวว่าถ้ากู้ยืมแล้วจะมีความเสี่ยงในการคืนชำระหนี้ (1 แห่ง)
13. ถ้าจัดทำบัญชีเอง จะต้องมีความโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ สามารถแสดงถึงแหล่งที่มาของเงินทุน และแหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนได้อย่างชัดเจน แต่ข้อมูลบางอย่างยังคงถือว่าเป็นความลับอยู่ (1 แห่ง)
14. บริษัทควรใช้เงินทุนให้ถูกประเภท แหล่งเงินทุนระยะสั้น ควรใช้กับการลงทุนระยะสั้น เช่น สภาพคล่อง ส่วนแหล่งเงินทุนระยะยาวควรใช้กับเงินลงทุนระยะยาว เพื่อป้องกันความเสี่ยง (1 แห่ง)
15. ภาครัฐควรมีขั้นตอนในการอนุมัติเงินทุนให้กับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่รวดเร็วขึ้น (1 แห่ง)
16. การเกิดประสิทธิภาพในการดำเนินงานนั้น ควรมีระบบการควบคุมภายในทางการเงินที่ดี (1 แห่ง)

5.8 ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย

จากการได้สัมภาษณ์ผู้ประกอบการของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำนวน 9 แห่ง โดยสอบถามถึงการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงิน ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ประสิทธิภาพของการดำเนินงาน ผลการวิจัยพบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. รายงานทางการเงินมีประโยชน์ต่อการเข้าถึงแหล่งเงินทุนเพื่อช่วยในด้านการค้นหาข้อมูลได้สะดวกและรวดเร็วขึ้นแต่ควรมีการกำหนดค่าดัชนีชี้วัดผลงานหรือความสำเร็จของงาน โดยแสดงรายละเอียดในความสำเร็จหรือล้มเหลวของงานนั้นๆ (KPI: Key Performance Indicator) เพื่อให้องค์กรได้วิเคราะห์แนวโน้มและนำไปสู่เป้าหมายได้ชัดเจนขึ้นเพื่อเป็นการประเมินผลองค์กรได้อีกทางหนึ่ง
2. รายงานทางการเงินสามารถช่วยให้ผู้บริหารได้ตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วและถูกต้องมากขึ้น รายงานทางการเงินมีความสำคัญต่อธุรกิจเป็นอย่างมากเพราะเป็นตัวบ่งชี้ถึงประสิทธิภาพในการทำกำไรขององค์กรและสุขภาพทางการเงิน แต่ควรมีรายงานทางการเงินที่ถูกต้องน่าเชื่อถือเพื่อจะทำให้ธุรกิจสามารถใช้เป็นข้อมูลพิจารณาหาแหล่งเงินทุนได้ตามความเหมาะสม
3. ผู้ประกอบการไม่ใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อขอกู้เงิน จากสถาบันการเงิน นั้นโดยสังเกตุเห็นว่าการกู้ยืมเงินนั้น ทำได้ยาก เนื่องจากการอนุมัติเงินกู้ของสถาบันการเงินมีขั้นตอนซับซ้อนและที่สำคัญไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ยืม
4. การแก้ปัญหาทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) นอกจากจะต้องมีการรายงานทางการเงินที่สมบูรณ์แล้ว ยังควรต้องคำนึงถึงหลักทรัพย์เพื่อค้ำประกันเงินกู้ยืมด้วย เนื่องจาก ปัจจุบันยังเกิดปัญหาเรื่องหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ยืม และยังเป็นปัจจัยที่สำคัญและส่งผลกระทบต่อแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
5. ภาครัฐควรมีแหล่งข้อมูลที่เป็นศูนย์กลางเพื่อรายงานทางการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อไว้เปรียบเทียบกับแหล่งเงินทุนของธนาคารหรือแหล่งเงินทุนอื่นๆ เพื่อพิจารณาทางเลือกต้นทุนที่ต่ำที่สุด
6. องค์กรควรจัดทำแผนทางการเงินที่สามารถทำให้เห็นแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจนและถ้ามีการขอกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินควรมีขั้นตอนการอนุมัติเงินกู้ยืมจากสถาบันการเงินที่รัดกุมและรวดเร็วขึ้น
7. เพื่อเป็นการลดปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อำนาจอนุมัติเงินกู้ยืมจากสถาบันการเงินต่างๆควรมีความชัดเจนและมีการจัดทำเอกสารที่มีการสอบทานให้สอดคล้องกับการทำงานปกติด้วย
8. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่วนใหญ่ยังมีการจัดทำรายงานทางการเงินบัญชีจากหน่วยงานภายนอก และยังมีระบบการตรวจสอบหรือตรวจทานทางการเงินที่ไม่ชัดเจน จึงมีระบบการควบคุมภายในที่ยังไม่สามารถตรวจทานความคลาดเคลื่อนของตัวเลขได้อย่างรัดกุม

5.9 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบข้อจำกัดของการวิจัยและควรนำมาทำวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. การเลือกเครื่องมือวิจัย การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยและการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจภาคบริการ การทำการวิจัยครั้งต่อไปควรใช้เทคนิคการวิจัยด้วยระเบียบวิธีวิจัยแบบอื่นๆ เช่น การสัมภาษณ์แบบแบ่งกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เพื่อที่จะให้ได้ผลการวิจัยที่ตรงประเด็นมากขึ้น
2. ควรทำการศึกษาวิจัยแยกแต่ละจังหวัดและแต่ละประเภทธุรกิจให้เห็นความแตกต่างได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่วนใหญ่ไม่ต้องการเงินทุนเนื่องจากเห็นว่ากระบวนการในการขอกู้ยืมหรือกระบวนการในการอนุมัติเงินกู้ยืมของสถาบันการเงินมีความซับซ้อน มีขั้นตอนหลายขั้นตอน ดังนั้นการวิจัยครั้งต่อไปควร

ศึกษากระบวนการพิจารณาให้เงินทุนของสถาบันการเงินต่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ก็จะเป็นผลดีและเป็นข้อมูลเพื่อการกู้ยืมเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อีกช่องทางหนึ่งด้วย

3. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีพื้นที่ตั้งอยู่ในเขตภาคกลางตอนบนเพียง 9 จังหวัดเท่านั้น ซึ่งผลการวิจัยพบว่าการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินเพื่อการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิผลของการดำเนินงานยังอยู่ในระดับปานกลางถึงค่อนข้างมาก การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าถึงแหล่งเงินทุนด้านอื่นๆอีกด้วย เช่น ปัจจัยด้านความคุ้มครองดอกเบี้ยจ่าย ปัจจัยด้านผลตอบแทนจากการลงทุน (ROI) ปัจจัยด้านดอกเบี้ยของเงินกู้ยืม เป็นต้น

4. ควรทำการศึกษากลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) กลุ่มอื่นๆ หรือธุรกิจขนาดใหญ่เพื่อสร้างเครือข่ายการเข้าถึงแหล่งเงินทุนอย่างทั่วถึงทั่วประเทศ

บรรณานุกรม

- กรมพัฒนาธุรกิจการค้า,(2558),“การใช้ประโยชน์จากงบการเงิน”,กระทรวงพาณิชย์,กรุงเทพมหานคร
- กระทรวงอุตสาหกรรม,(2545),“กฎกระทรวงกำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม”,กรุงเทพมหานคร
- กรมสรรพากร,(2558),“ลักษณะการดำเนินธุรกิจ”,กรุงเทพมหานคร
- กัลยา วานิชปัญษา,(2546),“การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Window”,พิมพ์ครั้งที่ 3,สำนักพิมพ์ธรรมชาติ,กรุงเทพมหานคร
- จิรพรธณ โอปารธนาเศรษฐ์ และคณะฯ,(2551),“การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและสาเหตุของการเกิด NPLs ของ SMEs : กรณีศึกษาภาคเหนือ ”,รายงานวิจัย,กรุงเทพมหานคร
- เฉลิมขวัญ คุรุบุญวงศ์,(2558),“การวิเคราะห์รายงานทางการเงิน”,สำนักพิมพ์ซีเ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน),กรุงเทพมหานคร
- เฉลิมขวัญ คุรุบุญวงศ์,(2558),“การบัญชีเพื่อการจัดการ”,สำนักพิมพ์ซีเ็ดยูเคชั่น จำกัด(มหาชน),กรุงเทพมหานคร
- เฉลิมขวัญ คุรุบุญวงศ์ ,(2558),“การเงินธุรกิจ”,สำนักพิมพ์ซีเ็ดยูเคชั่น จำกัด(มหาชน),กรุงเทพมหานคร
- ชนิกา อรุณวัฒนา,(2547),“การศึกษาความคิดเห็นของผู้สอบบัญชีและผู้ช่วยสอบบัญชีเกี่ยวกับรูปแบบและมูลเหตุจูงใจของการตกแต่งบัญชีในประเทศไทย ,วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาการบัญชี,กรุงเทพมหานคร
- จิตติพร วรฤทธิ์,(2550),“ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพระบบสารสนเทศทางการบัญชีความได้เปรียบทางการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs”,จังหวัดมหาสารคาม
- ดารณี เอื้อชนะจิต,(2550),“ผลกระทบของคุณภาพข้อมูลทางบัญชีและลักษณะองค์กรธุรกิจที่มีต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม”,มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต,กรุงเทพมหานคร
- ทิพาพร ขวัญมา,(2555),“ผลกระทบของคุณภาพข้อมูลทางบัญชีบริหารที่มีต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ”,กรุงเทพมหานคร
- ธีรวุฒิ เอกะกุล,(2543),“ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์”,สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี,จังหวัดอุบลราชธานี
- ธกานต์ ชาดิงค์,(2550),“ผลกระทบของจริยธรรมธุรกิจและวัฒนธรรมองค์กรที่มีต่อคุณภาพงบการเงิน ของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย,วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ,มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- ,คณะการบัญชีและการจัดการ,สาขาการบัญชี,กรุงเทพมหานคร
- ธนชัย อำนาจสวัสดิ์,(2552),“รายงานทางการเงินกับความแข็งแกร่งทางการเงินของ SMEs ไทย”,กรุงเทพมหานคร
- เบญจวรรณ ตรากิจธรรกุล,(2547),“คุณภาพของสารสนเทศทางบัญชีที่มีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของนักบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กรณีศึกษาอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ”,มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
- ปิยมาศ เหลือสั้น,(2555),“ผลกระทบของคุณภาพรายงานทางการเงินที่มีต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของธุรกิจ SMEs ในจังหวัดสุรินทร์ ”,จังหวัดมหาสารคาม
- ปญญาวีร์ ปุระพันธ์,(2550),“ปัจจัยที่มีผลต่อความเชื่อมั่นของงบการเงินในมุมมองของผู้สอบบัญชีกรณีศึกษาผู้สอบบัญชีใน

สำนักงานบัญชีขนาดใหญ่และผู้สอบบัญชีในสำนักงานบัญชีขนาดย่อมและอิสระในเขตกรุงเทพมหานคร ”
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร

เพ็ญธิดา พงษ์ธานี,(2554),”ผลกระทบของการใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินต่อความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและประสิทธิภาพของธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล”, กรุงเทพมหานคร

พัชรินทร์ วิเศษประสิทธิ์,(2552),”ผลกระทบความน่าเชื่อถือของข้อมูลทางการบัญชีที่มีต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคเหนือ”, วิทยานิพนธ์ปริญญาบัญชีมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

รุจิเรจ นทีนันท์ ณ ลำปาง,(2543),”การใช้ข้อมูลทางบัญชีในการบริหารงานของสหกรณ์เกษตรในพื้นที่ความรับผิดชอบของสำนักงานตรวจบัญชีสหกรณ์ภูมิภาคที่ 10”, วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

วรรมณ ทองรักษ์,(2554),”ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความน่าเชื่อถือของงบการเงินของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในมุมมองนักวิเคราะห์สินเชื่อ”, บัญชีมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

วิมลพรรณ เลหาเจริญยศ,(2553),”การบัญชีบริหาร”, จังหวัดเชียงใหม่

วนันพรรณ์ ชื่นพิบูลย์,(2552),”ผลกระทบของสภาพแวดล้อมภายในองค์กรที่มีคุณภาพข้อมูลทางการบัญชีและประสิทธิภาพการตัดสินใจของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคเหนือ”

วีรยุทธ วิเชียรโชติ,(2521),”จิตวิทยาการเรียนการสอนแบบสืบสวนสอบสวน”, อำนวยการพิมพ์, กรุงเทพมหานคร

ศิริพร นพวัฒนพงศ์,(2550),”ปัจจัยที่มีผลต่อการสนับสนุนสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม”, วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร

ศศิ คล่องพยาบาท,(2549),บทความเรื่อง “แหล่งเงินทุนจาก SMEs.”, [Online].แหล่งที่มา: อ้างอิงเข้าถึงได้ที่ <http://www.businesssthai.co.th>

สภาวิชาชีพการบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์,(2550),”แม่บทการบัญชี”, กรุงเทพมหานคร

สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์,(2559),”มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 1(ปรับปรุง 2552)”, กรุงเทพมหานคร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา,(2543),”พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม”, กรุงเทพมหานคร

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม,(2559),”รายงานสถานการณ์ SMEs”, กรุงเทพมหานคร

สุชาดา บวรกิตวงศ์,(2548),”สถิติประยุกต์ทางพฤติกรรมศาสตร์”, สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , กรุงเทพมหานคร

สุภาพร กุศลศักดิ์,(2550),”การนำมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทยในมุมมองของผู้สอบบัญชี ”คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร

สิริลักษณ์ สมประสงค์และคณะ,(2551),”ปัจจัยที่มีผลต่อการพิจารณาสินเชื่อของสถาบันการเงินให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ” มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร

อิสริยา ปัทมพงศ์,(2547),”ทัศนคติต่อการใช้บริการของสำนักงานบัญชีและตรวจสอบบัญชีของธุรกิจ SMEs”

วิทยานิพนธ์ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร

อรจิรา ปัญจะเทวคุปต์,(2549),”การตกแต่งบัญชีเพื่อประโยชน์ทางภาษีเงินได้นิติบุคคลผ่านบัญชีรายจ่าย” การศึกษาด้วยตนเอง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , กรุงเทพมหานคร

อนุรักษ์ ทองสุโขวงษ์และคณะ,(2553),รายงานวิจัยเรื่อง”การใช้ประโยชน์จากรายงานทางการเงินของวิสาหกิจขนาด

กลางและขนาดย่อมในภาคตะวันออกเชิงเหนือ”,กรุงเทพมหานคร
อักษรารณ์ แวนแก้ว,(2548),”ความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นมืออาชีพของนักบัญชีกับคุณภาพรายงานการเงินของธุรกิจ
SMEs ในเขตภาคตะวันออกเชิงเหนือ”จังหวัดมหาสารคาม

Alp A.,Ustundag S,(2009),”Financial Reporting Transformation: The Experience of Turkey. Critical
Perspectives on Accounting”,20,680-699

Bougheas,S.,P.Mizen,and C.Yalcin.,(2004),”Access to External Finance :Theory and Evidence on the
Impact of Firm-Specific Characteristic.”,Research Department Working, Papar No.04/06

Chen F.,Hope O.K.,Li Q.,Wang X.,(2010),”Financial Reporting Quality and Investment Efficiency of
Private Firms in Emerging markets.”,School of Economics and management,1-47.

Jan R.Williams,et al.,(2010),”Financial Accounting”.14th ed. Singapore :McGraw-Hill.

Lapsley I.,(1979),”The Use of Accounting Information in Consensus Management Teams.”Journal
of Business Finance & Accounting,6,4,539-558.

M.Isabel Bruzca Alijarde.,(1997),”The Usefulness of Financial Reporting in Spanish local
governments”:Financial Accountable and Management Research(February),USA.

Sarapaivanich N.,amd Kotey,B.,(2006),”The effect of finance information quality on ability to \access external funds and
performance of SMEs in Thailand”,Journal of Enterprising Culture University of New England,Australia.

TNI